

Giới thiệu Nhật Nguyệt Vô Thường

Tác giả Quách đã rất thành công với rất nhiều thể loại truyện. Trong đó, nổi bật là truyện Nhật Nguyệt Vô Thường thuộc thể loại tiên hiệp. Tại đọc truyện online bạn sẽ cảm nhận được những hình tượng nhân vật và cốt truyện rất ấn tượng..

Nội dung xoay quanh một Hàn nhị thiếu gia - tiểu mập mạp với tính tình hiền lành, không quá xấu bước từng bước trên con đường võ giả với đầy đủ tao ngộ.

Trải qua nhiều vui buồn, nhận được nhiều bài học quý giá, Hàn Phong từng bước trưởng thành và tìm được mục tiêu của đời mình.

Cuộc đời của Hàn nhị thiếu gia sẽ có những biến đổi và trải qua sóng gió. Thành công của Hàn Phong như thế nào? Các bạn cùng đón đọc nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Hoàng quốc là một quốc gia tầm trung, tuy nhiên nhờ thế địa trọng yếu nên phát triển vô cùng, còn được coi là nơi thông thương với mọi miền trên đại lục. Phía bắc Hoàng quốc là Cực Bắc Bạch Đế quốc, khu vực chí hàn của thiên hạ, quanh năm tuyết phủ. Phía đông giáp Vô Tận Hải, mệnh mông không thể nào khám phá hết, là thiên hạ của yêu thú các loài. Hư Vô sa mạc phía nam và Đại Long Quốc – trung tâm đại lục giáp tây nam – tây bắc.

Hoàng quốc gồm nhiều thế lực khác nhau, tuy nhiên đứng đầu là tứ đại các tiềm phục bốn phía: Nam Vũ Các, Bắc Phong Các và Đông – Tây Phương Các, gọi là tứ phương các. Đây là bốn thế lực lớn mạnh nhất, có lịch sử truyền thừa cả ngàn năm, bền vững vô cùng. Bên cạnh tứ các hiển nhiên là một số gia tộc trăm năm, trong đó phải nhắc đến Hàn gia – gia tộc được coi là lớn nhất ở Hoàng quốc, thực lực chỉ nằm sau tứ các.

Hàn gia – Hoàng thành.

-Nhị thiếu gia, gia chủ cho gọi người.

.....

-Nhị thiếu gia....

.....

-Nhị thiếu...

-Được rồi, ta nghe rồi, ta nghe rồi!

Âm thanh non nớt mang theo vẻ khó chịu vang lên từ căn phòng của Hàn nhị thiếu gia. Không lâu sau, cửa phòng mở ra, để lộ khuôn mặt nhăn nhó của vị thiếu gia nọ. Thiếu niên tầm chín, mười tuổi, da trắng hồng hào, mặt mày phúng phính, chỉ nhìn sơ qua là biết một vị tiểu gia chủ ăn sung mặc sướng từ nhỏ. Thân hình hần so với bạn bè cùng lứa thì mập hơn nhiều, nói trắng ra là chỉ thua một trái banh thịt một chút. Đây là Hàn Phong, nhị thiếu gia của Hàn gia tộc.

Chân mày Hàn Phong nhăn nhó, đôi mắt lơ mờ, có lẽ vẫn còn khó chịu vì bị phá giấc ngủ. Sau khi khoác lấy lục bào quý phái, Hàn nhị thiếu gia ôm lấy cái bụng mập mạp của mình, hần lê đôi chân nhỏ về phía trang viên của Hàn gia chủ. Mặc dù lười biếng từ nhỏ, lại ham ăn, mê chơi hơn tu luyện song nhờ tính hần cũng tốt, không phân biệt kẻ giàu người nghèo nên không ai có thành kiến với vị thiếu gia này. Lại thêm thân hình của hần, mọi người thân thiết gọi là Tiểu mập mạp. Chính hần cũng phi thường thích cái tên này.

-Cha. Nhị nương. Con đến rồi.

Vừa đến cửa phòng Hàn gia chủ, Hàn Phong đã vui vẻ la lên, vội vàng bình bịch ôm bụng chạy tới với khuôn mặt tươi cười hơn hờ, sự kiện phá giấc ngủ không biết đã bị hần quẳng đi phương nào. Tuy chỉ đi một quãng ngắn đến đây nhưng hần đã thở hồng hộc, mặt đỏ bừng bừng tựa như phải vượt qua trăm ngàn gian khổ mới đến nơi.

Hàn Phi Long – Cha của Hàn Phong – Hàn gia chủ thấy vậy chỉ lắc đầu cười khổ. Ông cũng không biết phải nhận xét thế nào về đứa con trai nhỏ của mình. Hàn Phi Long khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, thân mặc hắc bào, khuôn mặt kiên nghị, rắn rỏi, đôi mắt sắc bén. Hần là Đại Võ Sư năm cấp duy nhất của Hàn gia.

-Tiểu mập mạp đáng yêu quá, lại đây với nhị nương nào.

Hàn Phong cười hi hi rồi chạy lại nắm tay Vương Linh. Giọng của nàng - vợ kế của Hàn Phi Long phi thường ấm áp, tràn đầy tình thương. Sau khi hạ sinh Hàn Phong, mẹ hần qua đời. Bốn năm sau cha hần một lần ra ngoài quen biết Vương Linh, mang lòng yêu mến nhưng chỉ nhận nàng làm thiếp. Vương Linh chỉ khoảng hai mươi ba tuổi, xinh đẹp vô cùng, cả người toát ra vẻ quý phái như tiên nữ hạ phàm. Tuy là mẹ kế nhưng nàng rất yêu thương, chiều chuộng Hàn Phong. Vì vậy tình cảm của hần đối với nàng rất tốt, có thể nói chỉ sau cha hần và đại ca Hàn Lâm.

Sau một hồi hồi thăm sức khỏe, Hàn Phi Long vào vấn đề chính:

-Phong nhi, tiến độ tu luyện cơ sở của con như thế nào rồi?

Nghe cha mình hỏi, sắc mặt Hàn Phong bắt đầu sa sầm, rồi chỉ biết gãi đầu thưa:

-Dạ... hi hi tăng năm ạ.

-Tăng năm! Ngươi tên mập này, suốt ngày chỉ lo ăn chơi. Một năm tịnh tiến được một tầng công pháp cơ sở, ngươi tính làm ta tức chết phải không?

Hàn Phi Long quát lên, tuy vậy giọng nói chẳng có bao nhiêu phần tức giận, hần vừa nhìn qua đã biết tu vi của con mình như thế nào, chẳng qua là vì quá yêu thương đứa nhỏ này, hơn nữa tu luyện là việc không thể bắt ép, nên cũng chỉ đành hắng giọng giáo huấn mà thôi.

Hàn Phong bị cha mắng, chỉ đành cúi đầu nhận lỗi, không dám nói gì. Vương Linh mỉm cười, nựng nựng cái má mập mạp của hần rồi nói:

-Phong nhi cũng đã cố gắng rồi, chàng không nên trách mắng nó.

-Hi hi, chỉ có nhị nương là hiểu con nhất. – Hàn Phong như chỉ đợi lời này, lắc lư thân mình nói theo.

Hàn Phi Long cũng phải chịu thua với màn kẻ tung người hứng này. Đoạn, hần thở dài, nói:

-Không phải ta khó khăn với con. Nhưng đầu tháng sau là con tròn mười tuổi, đã đến tuổi để gia nhập tông phái. Con tu vi như thế này, làm sao ta có thể yên tâm đưa con đến Bạch Đế quốc xa xôi. Phải biết gia đình ta chủ tu lực lượng băng hàn, Cực Bắc chính là nơi tu luyện tốt nhất.

-Hay là thôi đi. Từ Các ở Hoàng Quốc tuy không thuần túy về Băng Hàn như ở Cực Bắc nhưng cũng là địa phương không tồi. Thiếp nghĩ nên để Phong nhi ở lại Hoàng quốc thôi, để nó đi xa thiếp không an tâm chút nào. – Vương Linh nhìn Hàn Phong, rồi cũng lo âu nói.

Hàn Phi Long nhíu mày:

-Ta đương nhiên hiểu, nhưng... Ài, nói tóm lại là tùy thuộc vào con. Phong nhi, con muốn như thế nào.

Hàn Phong tuy tuổi còn nhỏ nhưng được sinh ra ở gia tộc to lớn, đương nhiên không phải kẻ ngu. Hần tự nhiên hiểu rõ Hàn Phi Long chỉ là muốn tốt cho hần nhưng lại sợ hần không nên thân, vì thế mới để hần tùy ý chọn lựa phương hướng phát triển.

-Đại ca ở nơi nào, con đi nơi ấy. Đại ca có thể làm được, con cũng nhất định làm được. Tất nhiên ở gần đại ca cũng để con nương tựa nữa, hi hi.

Hàn Phi Long nghe lời này hơi ngạc nhiên rồi ngay lập tức mỉm cười. Hàn Lâm chăm chỉ tu luyện từ nhỏ, hai năm trước đã gia nhập Cửu Sát Tông ở Bạch Đế quốc, trở thành ngoại môn đệ tử, con trai nhỏ của hần tuy lười biếng nhưng quả nhiên cũng không làm hần thất vọng.

-Tốt, không hổ là con trai ta. Nếu đã quyết định như vậy con hãy về mà chăm chỉ tu luyện, một tháng sau lên đường.

Hàn Phong dạ thưa mấy câu rồi rời khỏi phòng, vừa đi vừa suy nghĩ. Hần dĩ nhiên biết muốn gia nhập vào một trong tam tông nhị trại của Bạch Đế quốc không phải là chuyện dễ dàng gì. Hằng năm có vô số người muốn gia nhập nhưng cuối cùng cũng phải thất vọng ra về, hướng chỉ hần chỉ là một tiểu tử nhỏ nhoi, công pháp cơ sở tu luyện còn chưa đâu vào đâu. Tuy nhiên, hần cũng không hề muốn cha mình thất vọng chút nào. Ài, nói đến thật là khó suy nghĩ mà, sao hần lại mười tuổi nhanh như vậy nhỉ?

Lắm bả một hồi, Hàn Phong đã ra đến đại sảnh. Hần hướng đến một trung niên niên nhân, người này vẻ mặt hiền lành, tuổi đã ngoài ba mươi.

-Hàn Chung sư thúc. Ta muốn ra ngoài một chút, nhân tiện có một số việc muốn hỏi ngài.

Người này tu vi đạt võ sư cấp một, là người bảo vệ cho Hàn Phong.

-Dạ, nhị thiếu gia.

Tu vi được chia ra thành : Tu luyện cơ sở – Võ đồ – Võ sư – Đại võ sư – Võ vương – Võ tôn – Võ thánh.

Mỗi cảnh giới chia thành chín cấp.

Hoàng thành tuy không tính là lớn, nhưng do phát triển thông thương giữa nhiều nơi nên lúc nào cũng phi thường náo nhiệt. Trên đường, các phường thị san sát nhau, kéo dài đến sát tường thành, kẻ qua người lại tấp nập vô cùng. Lúc này, hai thân ảnh một cao gầy, một mập lùn đang rào bước trên phố:

-Cái gì, nhị thiếu gia muốn tìm cách tăng cấp tu vi nhanh nhất trong một tháng?

Hai người này dĩ nhiên là Hàn Chung và Hàn Phong. Tính ra, gia đình vị hộ pháp này đã theo Hàn gia được sáu đời. Từ khi Hàn nhị thiếu gia lọt lòng mẹ, hần đã sớm tới bảo vệ, vừa là trưởng bối, vừa là bạn bè thân cận, hiểu rõ Hàn Phong nhất. Vì vậy, Hàn Chung vô cùng bất ngờ bởi đây là lần đầu tiên vị thiếu gia này hỏi về vấn đề tu luyện chứ không phải là “có trò gì vui không”, bất giác cảm thấy vui mừng khi Hàn Phong đã trưởng thành.

-Giờ chứ, bộ không được sao? – Nhìn thấy khuôn mặt không gì ngạc nhiên hơn của Hàn Chung, tiểu mập mập khó chịu trong lòng.

-À. Tất nhiên là được rồi. Có rất nhiều cách như phục dụng đan dược phụ trợ, sử dụng một số bảo vật tăng tốc độ tu luyện, tuy nhiên chưa đạt đến Vô đồ thì không nên sử dụng. Ta nghĩ vấn đề này người nên hỏi lão gia thì tốt hơn. – Hàn Chung cười khò.

“Nếu như hỏi được thì ta đã tự hỏi rồi, cần gì phải để ngài nhắc.” Đối với câu trả lời mà nội dung ai cũng biết thế này, Hàn Phong dĩ nhiên không cao hứng nổi. Hần là muốn trong một tháng cấp tốc đột phá tu vi một cách bất ngờ để Hàn Phi Long có thể yên tâm về hần hơn, tuy nhiên vẫn chưa biết phải làm sao. Thôi thì sẵn tiện cứ đi chơi vòng vòng đã, có khi tìm ra cách cũng nên. . .

Nghĩ thế, Hàn nhị thiếu gia liú lo huyết sáo, rào bước về phía Bắc, bộ dạng vô âu vô lo, có lẽ hần cũng quên mất mục tiêu ra ngoài lần này rồi. . .

Phía bắc Hoàng thành nổi tiếng với Lư Tinh hồ bởi mặt hồ luôn lấp lánh ánh sáng ngọc thạch, rực rỡ vô cùng như sao trên trời. Đây vốn là những khóa ngọc tròn được “khảm” trên mặt hồ với sự trợ giúp của Vô Sắc Kim Tuyền - một thứ kim loại dạng sợi, trong suốt. Nơi này chính là một thắng cảnh đẹp của Hoàng quốc, đồng thời cũng là một trong những địa điểm lí tưởng của các cặp nam thanh nữ tú trong thành. Lúc này, ở trong rừng trúc cạnh Lư Tinh Hồ, có ba bóng người lập lờ, thoát ẩn thoát hiện. Chạy trước là một trung niên nhân người vận trường bào màu trắng, máu tươi nhuộm đỏ bả vai, tay cầm trường kiếm sắc bén lướt gió mà đi. Tay còn lại hần nắm chặt tay một thiếu nữ tầm mười hai mười ba tuổi, bộ dáng lo lắng vô cùng. Thiếu nữ nọ người mặc váy trắng, đôi mắt to, trong veo như mặt nước, mi thanh thoát tục, ắt hẳn khi lớn sẽ xinh đẹp động lòng người.

-Yến thúc, người nọ như thế nào lại truy sát chúng ta chứ? Với tốc độ của Yến thúc không bao lâu nữa chúng ta sẽ thoát được. Đến lúc đó xem cha ta sẽ xử lý tên điên này như thế nào.

Thiếu nữ vừa chạy vừa thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn không kìm được tức giận mắng. Nàng vốn là muốn ra Lư Tinh Hồ ngắm cảnh hóng mát, vậy mà ở đâu ra một hắc y nhân võ công cao cường xuất hiện đòi bắt lấy nàng. Yến Vô Song – người bảo vệ nàng vốn không phải đối thủ của kẻ nọ, nếu không phải đối phương chỉ muốn bắt sống thì mạng nàng đã ô hô từ lúc nào rồi.

Trung niên nhân họ Yến không trả lời, chỉ cau mày dò xét xem vị trí của đối phương, đồng thời thúc dục Lăng Phong Bộ đến mức tối đa, hòng thoát khỏi truy tung của hắc y nhân.

-Hahaha. Một tiểu nha đầu muốn xử lí ta. Có ý tứ.

Thanh âm cuồng tiếu vang lên, trầm đục đáng sợ như tử thần đòi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trước mặt trung niên nhân họ Yến và thiếu nữ nọ, một hắc y nhân đang cuồng tiếu cười cợt. Sắc mặt Yến Vô Song âm trầm hẳn lên. Hần biết tu vi người này cao thâm khó lường, võ kĩ thì phi thường quý dị. Nếu không phải hần tu luyện Lăng Phong Bộ - thân pháp võ kĩ của Nam Vũ các nhiều năm, cộng thêm chủ tu phong thuộc tính thì có lẽ giờ này đã táng thân từ lâu.

-Cũng không nghĩ đến họ Yến người tay chân nhanh lẹ như thỏ vậy, làm hại ta phải toàn lực đuổi theo. Hắc hắc, nếu người ngoan ngoãn giao nha đầu Nhạc Phi Tuyết ra đây, ta sẽ cho người chết nhẹ nhàng, tuyệt không đau đớn, thế nào ? – Hắc y nhân tiếp tục châm chọc, giọng điệu phi thường coi nhẹ Yến Vô Song.

Yến Vô Song sắc mặt tái mét, hần biết hôm nay mạng sống khó bảo toàn, đánh nắm chặt trường kiếm đón gió lao lên, miệng hét lớn:

-Tiểu thư mau chạy đi, ta ngăn hần lại.

-À.Không biết sống chết. – Hắc y nhân cười lạnh.

Nhạc Phi Tuyết mắt ngọc róm nước nhưng cũng biết đang trong tình thế nguy hiểm đành cắn răng bỏ chạy.

Yến Vô Song tỏa ra cuồng phong, thân mình nương theo gió lớn, biến hóa ảo diệu tiến đến hắc y nhân. Thấy người nọ vẫn bảo trì tư thế, hay tay thông dong đản lại mà đứng, sắc mặt hần càng thêm âm trầm. Đoạn, tay hần vung trường kiếm, trảm ra liên tiếp năm luồng kinh phong hình bán nguyệt về phía hắc y nhân. Cuồng phong gào thét dữ dội, thế đến hung hiểm vô cùng. Nhưng chỉ thấy cuồng phong oanh tạc rừng trúc, bụi bay mù mịt, vô số bụi trúc vỡ vụn bay mù trời mà không thấy bóng dáng hắc y nhân đâu.

-Thuần đi! Đại võ sư! – Yến Vô Song cả kinh hét lên.

Hần quay người lại, chỉ thấy người nọ thần không biết quỷ không hay đang từ tốn đuổi theo Nhạc Phi Tuyết, đúng là năng lực thuần di của Đại võ sư.

Yến Vô Song nắm chặt trường kiếm run rẩy, nếu lần này hần không liều mạng, căn bản không có cơ hội nào giữ được hắc y nhân cho Nhạc Phi Tuyết thoát thân.

“Thiên Phong Hoán Nhập Thuật”

Yến Vô Song tay vận pháp quyết, cuồng phong điên cuồng quán nhập vào thân thể rồi lao đến hắc y nhân với tốc độ kinh khủng, đôi mắt hần đỏ au màu máu, gân xanh nổi đầy trán, trông phi thường dữ tợn. Người nọ cũng phải giật mình, Thiên Phong Hoán Nhập Thuật là võ kỹ tự thiêu đốt sinh mệnh bản thân, nhanh chóng gia tăng tu vi trong thời gian ngắn, thường thì không ai đi sử dụng, không nghĩ rằng họ Yến này lại trung thành đến vậy, sử dụng không hề do dự.

Thoát cái, Yến Vô Song đã cách hắc y nhân chưa đến hai mét. Thân ảnh biến ảo trên không, hai tay nắm chặt trường kiếm. Quang mang trên kiếm bùng nổ, thanh âm xé gió dọa người. Cây trúc xung quanh đều bị chấn nát, cơ nhục trên mặt hắc y nhân co giật, hần cũng biết mình đang phải đối đầu với một tên điên, một kẻ liều mạng.

“Long Quyền Phong Vân”

Kiếm quang đến lúc xuất thế, Yến Vô Song dừng mảnh dăm thẳng vào hắc y nhân. Cuồng phong xoay tròn trên thân kiếm, quang mang tỏa ra hùng dũng như phi long gầm rú.

Hắc y nhân không hổ là cao thủ cấp bậc Đại võ sư, vẫn bảo trì bình tĩnh dù phải đón tiếp thế công khủng bố của Yến Vô Song. Cấp tốc thối lui hơn ba mét, tay hần lập một thủ ấn kì dị, một màn kinh người diễn ra. Một luồng hắc hỏa chớp mắt phát ra phủ quanh song thủ hắc y nhân, tàn mát âm khí khiến kẻ khác dựng tóc gáy. Hai tay xuất động, hắc hỏa bay đến Yến Vô Song.

Mà Yến Vô Song thế công đang đến bỗng gặp luồng hắc hỏa kì dị này, toàn thân lập tức bị bao phủ. Kì dị đến nỗi y phục hần không hề cháy dù một mảnh, ấy vậy mà thế công của hần phải đứt đoạn, trường kiếm rơi xuống đất, hai tay ôm đầu gào thét dữ dội. Tiếng thét thê lương của Yến Vô Song vang vọng được một phút rồi gục ngã xuống đất, hoàn toàn chết đi.

-Đã nói rồi, không nghe lời ta chỉ chết thảm mà thôi.

Nói thì vậy, thực chất trong lòng hắc y nhân cũng thở phào một hơi. “Long Quyền Phong Vân” của Nam Vũ Các quả không hề đơn giản, hần buộc lòng phải xuất ra tuyệt kĩ bảo mạng của tông môn: “Tu La Yêu Hỏa” chuyên thiêu đốt linh hồn, nếu không cũng phải ăn thiệt thòi không nhỏ.

Linh hồn đa phần là nơi yếu nhất và khó phòng bị nhất của võ giả, vậy mà luồng hắc hỏa này thiêu đốt thẳng đến hồn phách, đủ thấy được xuất thân hắc y nhân quỷ dị như thế nào.

Xử lý xong Yến Vô Song, hắc y nhân tiếp tục đuổi theo Nhạc Phi Tuyết. Dù sao cũng chỉ còn lại một tiểu nha đầu, hần cũng không quá mức lo lắng.

Nhạc Phi Tuyết tháo chạy chưa được bao lâu đã nghe thấy tiếng Yến Vô Song gào thét thê thảm, trong lòng nàng thất lại, nước mắt rơi vụn vãi trên mặt. Người này đã theo bảo vệ nàng từ khi còn nhỏ, từ sớm nàng đã coi hần như người thân của mình.

Phía trước đã là Lưu Tinh hồ, không bao lâu nữa hắc y nhân sẽ đuổi đến. Nhạc Phi Tuyết vội vã vận công pháp, chân nhỏ xinh xắn đón gió đạp trên nước vội vã bay đi. Hắc y nhân lúc này cũng vừa đến kịp lúc, đuổi theo sau nàng trong gang tấc. Nhận ra kẻ truy tung sau lưng, Nhạc Phi Tuyết vội vã gia tăng khí lực, đề thăng tốc độ thêm vài phần trong tuyệt vọng.

-Phi Tuyết tí ti ?

Thanh âm non nớt quen thuộc vang lên làm thiếu nữ nhỏ bé thoáng giật mình rồi mừng rỡ, nước mắt một lần nữa lại trào ra, mang theo khát vọng cầu sinh tồn:

-Tiểu mập mập, cứu tí...

Hắc y nhân chột nhủ mày, quang mang trong mắt lóe lên, trông thấy một cục thịt tròn đang nhìn hần với ánh mắt kinh ngạc. Cũng không biết nói gì hơn, nhiệm vụ sắp hoàn thành lại có kẻ chen ngang.

Cái này cũng thật là quá đỗi trùng hợp. Hàn nhị thiếu gia vốn muốn ra ngoài tìm cách đề thăng tu vi, ấy vậy mà quen chân lại dạo ra Lưu Tinh hồ, kết quả bất gặp Nhạc Phi Tuyết bị người khác truy đuổi. Nhạc Phi Tuyết là con gái của Nhạc Đồng, các chủ Nam Vũ các uy danh vang dội. Quan hệ giữa Hàn

gia và Nam Vũ các rất tốt, hần từ nhỏ đã hay đi chơi với Nhạc Phi Tuyết, đồng thời cũng rất yêu mến vị tỷ tỷ này. Nếu hần ốm đi “một chút”, có lẽ cũng được người ta gọi là thanh mai trúc mã rồi.

Hần và Nhạc Phi Tuyết là con của thế lực lớn, từ nhỏ đã có nhiều kẻ mang tà tâm, vì vậy sớm phải có người bảo vệ. Vừa nhìn thấy Nhạc Phi Tuyết bị truy đuổi, miệng lại kêu cứu, Hàn nhị thiếu gia đã hiểu được đôi chút vấn đề.

-Hàn Chung sư thúc, mau cứu Phi Tuyết tỷ tỷ. – Thanh âm Hàn nhị thiếu gia gấp gáp, vô cùng lo lắng.

Hàn Chung nhíu mày. Tu vi của hần là Võ sư, ngang với Yến Vô Song, từ lâu đã chứng kiến hết thảy sự việc. Tuy nhiên không thể nhìn ra được tu vi hắc y nhân, đồng thời không nhìn thấy Yến Vô Song ở đâu, trong lòng hần đã có cảm giác không ổn. Bất quá cứu người như cứu hỏa, hần không thể không ra tay cứu Nhạc Phi Tuyết, bằng không quan hệ hữu hảo lâu năm giữa hai nhà sẽ có phát sinh.

Công pháp vận chuyển, uy áp Võ sư tán ra tứ phía, mang theo khí tức âm hàn lạnh lẽo khiến hắc y nhân chậm lại một chút. Đoạn, từ dưới Lưu Tinh Hồ tán ra hai đoạn nước nhỏ, uốn lượn như tiểu xà, nhanh chóng cuốn lấy hai chân hắc y nhân rồi kết băng lại.

Hắc y nhân bất giác tỏa ra sát khí rợn người. Băng hàn chỉ lực tuy lực công kích không cao nhưng khả năng vây khốn và áp chế cao hơn nhiều so với công pháp phong thuộc tính của Yến Vô Song. Hơn nữa Lưu Tinh hồ không thể lưu lại quá lâu, nếu không lại có kẻ khác thì ắt sẽ hỏng chuyện. Vì vậy, lần này hắc y nhân thực sự muốn tiên hạ thủ vi cường, lập tức tiêu diệt trung niên nhân họ Hàn rồi bắt đi Nhạc Phi Tuyết tháo chạy.

Chân vận lực, lập tức băng phiến vỡ nát, hắc y nhân bỏ mặc Nhạc Phi Tuyết mà lao đến Hàn Chung với ánh mắt lạnh băng. Gặp màn này, Hàn Chung thoáng biến sắc rồi đoán ra ý định của hắc y nhân. Hần cắn răng, bay thẳng về phía Nhạc Phi Tuyết, ném nạng về phía Hàn Phong rồi hét lớn:

-Nhị thiếu gia mau mang Nhạc tiểu thư bỏ chạy, nhanh lên.

Nói thì chậm nhưng diễn ra lại nhanh, hắc y nhân đã đến sát Hàn Chung, tay vung chưởng lực mang theo khí nóng bức người.

-Hỏa chỉ lực ? – Hàn Chung lại thêm một phen đau đầu. Đối thủ tu vi đã cao hơn, nay lại còn bị khắc chế về công pháp, khác nào nói hần mau mau đi chết đi.

Hàn Chung vội vàng cúi thấp người né tránh chưởng phong, khí nóng vụt qua làm tóc hần cháy đi một mảng. Lòng hoảng sợ, hai tay hần ấn mạnh trên mặt hồ.

“Băng Tường”

Một bức tường băng cao hơn hai mét lao thẳng lên trời nhanh như thiểm điện va vào cằm hắc y nhân, khiến hần văng ra ngoài một quãng nhỏ. Nói đến cũng may mắn, nơi đây xung quanh đều là nước, khiến băng hàn chỉ lực của Hàn Chung thi triển nhẹ nhàng và nhanh chóng hơn nhiều. Một phần là vì hắc y nhân đang vội vàng đến quá gần nên vô tình trúng đòn, nhưng cũng không gây cho hần bao nhiêu sát thương, chỉ khiến hần thêm nổi giận.

Hắc y nhân thật sự đã muốn nổi điên. Bình thường muốn hần tiêu diệt một tên võ sư thì quá nhẹ nhàng, tuy nhiên hôm nay gặp phải một tên điên liều mạng khiến hần phải dùng đến Tu La Yêu Hỏa, hao tổn một nửa khí lực, giờ lại phải gặp cảnh phải giết thật nhanh để tránh viện binh kẻ địch đến.

Nhìn thấy Hàn Phong và Nhạc Phi Tuyết đang co giò bỏ chạy, hần biết sự tình không xong.

“Con mẹ nó chứ, thật không ngờ hôm nay phải tổn hao nguyên khí”

Hắc y nhân mắng điên cuồng trong nội tâm rồi tay lại tạo nên thủ ấn kì dị. Một lần nữa, Tu La Yêu Hỏa lại hiện ra.

“Hắc Diện Cầu”

Hắc hỏa xoay chuyển mãnh liệt trên tay hắc y nhân rồi cuộn thành một quả cầu to bằng cái bát, xoay tròn trên tay phải, mang theo khí tức tử vong mãnh liệt. Đồng thời, tay chân hắc y nhân cũng run rẩy dữ dội, miệng hần phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là bị phản chấn không nhỏ.

Nhìn thấy hắc cầu, Hàn Chung tâm thần đại biến. Biết rõ bản thân vô phương đón đỡ thứ này, hần gấp rút tìm gia tăng khoảng cách. Tuy nhiên đã chậm, bằng ánh mắt nhìn người chết, hắc cầu kinh diễm rời tay hắc y nhân, phá không điên cuồng bay đi, chỉ còn lại tiếng thét gào dữ dội của Hàn Chung.

Trước ngực Hàn Chung lũng một lỗ to, hai tay ôm chặt lấy đầu mà lao thẳng xuống nước. Tuy nhiên, sự việc lại là cho hắc y nhân hoảng sợ vạn phần. Vốn dĩ nghĩ tên này sẽ ra tay đón đỡ mà chết, không nghĩ đến hần lại hoảng sợ đến mức không hề vận hàn băng chỉ lực để phòng thủ mà chỉ tìm cách trốn chạy, kết quả là Hắc Diện Cầu xuyên thẳng qua hần, dư lực vẫn còn một phần nhỏ lao đến bọn Nhạc Phi Tuyết.

Tuy chỉ còn một phần nhỏ song với bọn còn tu luyện công pháp cơ sở thì khác nào lấy đá ném trứng vào trứng. Phải biết Nhạc Phi Tuyết là nhiệm vụ quan trọng của hần, buộc lòng phải bắt sống, không nghĩ đến sự tình lại phát triển vì diệu đến mức này. Hần có cảm giác như tên khốn Hàn Chung đang lôi hần chết theo vậy.

Mất thấy một luồng hắc mang lao đến trong gang tấc, Hàn Phong và Nhạc Phi Tuyết thập phần hoảng sợ. Bất tri bất giác, cũng chẳng biết vì sao, tiểu mập mạp vận lên hàn băng chỉ lực của bản thân, trực tiếp đưa hai tay đón lấy luồng hắc mang, bảo vệ Nhạc Phi Tuyết.

Hắc mang gặp phải hàn băng chỉ lực chỉ chậm lại một chút rồi kích phát thẳng vào hay tay Hàn Phong, điên cuồng quán nhập vào thiêu đốt thân thể hần. Hàn Phong chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy linh hồn nhỏ bé của bản thân bị thiêu đốt điên cuồng, tựa như bị ngàn vạn mũi kim không khoan nhượng

đâm lấy. Hấn gào thét khan cổ, tiếng thét thắt thanh đau đớn đáng sợ, hai tay ôm vật lấy đầu, hai mắt tối sầm rồi ngã gục xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hàn gia – Phòng của Hàn nhị thiếu.

-Phong nhị, con cảm thấy thế nào rồi?

Thanh âm của Hàn Phi Long hỏi thăm con mình, đồng thời chất chứa trong đó biết bao u buồn, đau xót và tiếc nuối.

-Con không sao đâu. Cha, người yên tâm đi.

Hàn nhị thiếu gia cười hì hì trả lời cha mình. Lúc này trông hấn ốm hơn trước một vòng, tuy vẫn mũm mĩm nhưng không còn bộ dạng như một cục thịt nhỏ di động nữa.

-Ừm. Vậy con nghỉ ngơi cho tốt đi.

Hàn Phi Long xoa xoa huyết thái dương rồi rời đi. Thời gian qua lâu đã phải chịu nhiều áp lực, đau buồn, thực sự là mệt mỏi. Bất giác, tiểu mập mạp nghe thấy tiếng thở dài của phụ thân, lòng lại thêm phần đau đớn.

Thế sự thay đổi sao mà quá nhanh, quá đột ngột.

Hai cha con Hàn Phong – Hàn Phi Long mới vừa vui vẻ trò chuyện chưa được bao lâu, vừa hài lòng về đứa con nhỏ đã lập tức gặp tin như sét đánh.

Đã một năm trôi qua kể từ ngày Nhạc Phi Tuyết bị truy đuổi.

Ngày ấy, sau khi Hàn Phong đỡ lấy dư lực của Tu La Yêu Hỏa liền hôn mê bất tỉnh, khí tức nháy loạn, gần như đã chết thì Nhạc Đồng – các chủ Nam Vũ các cùng các trưởng lão kéo đến. Thì ra khi bị truy đuổi, Yên Vô Song đã lập tức bóp nát ngọc giản truyền tin cho các chủ, chỉ tiếc là họ đến chậm một bước. Lúc này thì hắc y nhân thấy có biến đã lập tức biến mất, chỉ còn lại Nhạc Phi Tuyết ngồi gào khóc.

Sau khi biết Hàn Phong lấy thân cứu con mình, Nhạc Đồng cũng chỉ còn biết xin lỗi Hàn gia rồi ra sức tìm các loại thiên tài địa bảo cứu lấy Hàn Phong và điên cuồng truy tìm sát thủ. Nhờ tài lực hai nhà, cuối cùng cái mạng nhỏ của tiểu mập mạp cũng được cứu về. Tuy nhiên Tu La Yêu hỏa quá yêu dị, thêm phần tu vi Hàn Phong có cũng như không nên tu vi toàn thân đã bị phế sạch, đồng thời trong thân thể cũng lưu lại một luồng hắc khí kì quái trong kinh mạch làm trì trệ linh khí, không cách nào vận chuyển. Nói cách khác, một ngày hắc khí chưa được khu trừ đi, Hàn Phong là một phế nhân vô phương tu luyện.

Hàn Phi Long đau đớn đến từng đứt từng đoạn ruột, cố gắng tìm cách trong một năm qua nhưng vô phương, khiến người làm cha như hấn cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Mà Nhạc Phi Tuyết mỗi lần nhìn thấy tiểu mập mạp lại ôm lấy cái bụng hấn mà huhu khóc, miệng hết đa tạ rồi lại xin lỗi.

Đối với Hàn Phong, một năm qua thật là một trải nghiệm mà hấn không thể quên.

Toàn thân thoát lực, yếu ớt. Người thân nhìn hấn với cặp mắt đau buồn, thương hại.

Kẻ lạ nhìn hấn với ánh mắt khi nhục.

Cảm giác là một phế nhân, đối với hấn thật khó nuốt.

Thế sự thay đổi thật nhanh quá.

Chứng kiến nỗi buồn trong ánh mắt cha, Hàn Phong hận mình không thể chết ngay lúc ấy. Tuy nhiên, nhờ một năm này mà Hàn Phong trở nên kiên định hơn hấn, đã không còn là tiểu mập mạp chỉ biết tìm đường đi chơi nữa. Từ sâu trong hấn, dòng máu gia tộc trỗi dậy, một cảm giác không khuất phục, không đầu hàng.

Ban đầu, hấn cũng có cảm giác thống hận tên hắc y nhân kia. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, hấn lại vứt sạch ý nghĩ đó trong đầu. Có thể hấn còn nhỏ, cũng có thể bản tính hấn tốt, không thống hận ai. Nhưng quan trọng nhất trong đó, Nhạc Phong nhận ra rằng bản thân đã hao phí thời gian quá nhiều. Là con của một gia tộc lớn, đã đến lúc hấn phải thay đổi, phải trưởng thành. Xét một mặt nào đó, hấn lại biết ơn gã sát thủ đó.

Cầu người không bằng cầu bản thân mình. Đó là đạo lý mà hần luôn nhớ kỹ thời gian qua. Từ đó, ngày qua ngày, Hần Phong ngày đêm quên ăn quên ngủ tìm hiểu các loại y thuật, thảo dược. Hần muốn một ngày tự cứu lấy bản thân mình, một ngày mang lại niềm vui, niềm tự hào trong mắt cha mình.

“Hài...”

Vứt một quyển y thư sang một bên, Hần nhị thiếu gia chán nản, gác đầu lên chông sách mà nằm. Lại hết một ngày nhưng cũng không thu được chút kết quả nào. Rốt cuộc luồng hắc khí tiềm phục trong người hần là cái gì? Thứ này thoát nhìn như tà khí của các loại tà công, tuy nhiên lại có phẩm chất bất đồng. Thật sự là độc mồn sách trong thư phòng cũng không tìm ra.

Hai hàng chân mày tiểu mập mạp chau lại, đắm chìm trong suy tư. Thời gian qua, hần hình thành thói quen suy nghĩ rất sâu khi gặp phải nan đề. Trong suy nghĩ, hần cố gắng chấp nối những thông tin mà bản thân có, cố gắng tìm hiểu nguyên nhân và lời giải. Và khi đã chìm sâu vào suy nghĩ, hần hoàn toàn không còn để ý mọi chuyện xung quanh, thời gian có khi nửa ngày, có khi cả một ngày hần mới tỉnh lại.

Tuy nhiên, lần này thực sự là quá lâu rồi. Đã qua ba ngày, tiểu mập mạp vẫn nằm yên trong thư phòng khiến cho Hần Phi Long lo lắng đến nhảy dựng lên. Bất quá thấy tiểu hài tử vẫn còn hô hấp bình ổn hần mới yên lòng, nếu không thật sự cho rằng mạng tiểu hài tử của mình ô hô mất rồi.

-Nóng?

Đến ngày thứ tư, tiểu mập mạp rốt cuộc cũng tỉnh lại. Hần như tỉnh lại trong cơn mê, nét mặt vừa vui mừng, vừa lo lắng. Tất cả những gì hần tìm được là khoảnh khắc một năm trước khi hôn mê, khoảnh khắc thiêu đốt kinh khủng sâu trong hồn phách. Vì thời khắc ấy quá ngắn nên hần không thể nào nhớ ra được, đến hôm nay mới giật mình nhớ lại. Đoạn, Hần Phong điên cuồng lục tung các loại sách về hỏa chi lực và băng hàn chi lực.

“Một số loại hỏa diễm kì dị hiếm có, phẩm chất cao một khi thiêu đốt sẽ gặp muôn ngàn khó khăn để dập tắt, thậm chí là không có khả năng. Đa phần trước khi thoát được toàn thân đã bị thiêu rụi. Phương pháp duy nhất là dùng vật chí hàn cùng phẩm chất hoặc cao hơn khắc chế....”

-Chí hàn?

Quả thật như những gì Hần Phong nghĩ. Cái cảm giác không thể nào dứt bỏ cũng như sự thiêu đốt điên cuồng lúc trước gần như khớp với một loại kì dị hỏa diễm nào đó. Vứt sách về hỏa chi lực sang một bên, Hần Phong tiếp tục đắm chìm trong băng hàn chi lực.

Lại một ngày nữa trôi qua.

-Con muốn đi Cực Bắc một chuyến?

Nghe lời đề nghị của tiểu mập mạp, Hần Phi Long ban đầu là bất ngờ rồi lại chuyển sang âu lo. Cực Bắc xa xôi, nguy hiểm như thế nào không phải hần chưa từng trải qua, nói gì đến đứa con của mình song hần chưa kịp can ngăn đã nhìn thấy trong mắt Hần Phong một vẻ kiên định không thay đổi. Cũng có nghĩa Hần Phong đã đưa ra quyết định, dù có muốn can ngăn cũng vậy mà thôi. Hần Phi Long thở dài, rồi mỉm cười nói:

-Tốt, con đã trưởng thành rồi. Ta sẽ không can ngăn cũng như hỏi con muốn đi để làm gì. Tuy nhiên phải nhớ phải cẩn thận, tuyệt đối không nên dính vào những chuyện thị phi....

Hần Phi Long nói một hồi những vấn đề cần lưu ý khi ra đi xa. Nghe những lời này, lòng tiểu mập mạp cảm thấy vô cùng ấm áp. Hần cũng không muốn nói cho cha mình rằng hần đến Cực Bắc tìm Thất Tuyệt Tinh Hoa, bảo vật chí âm chí hàn trong truyền thuyết để khu trừ hắc khí trong cơ thể. Theo hần dự đoán, hắc hỏa thiêu đốt hần dù không biết là gì song cũng không thua kém với vật chí hỏa, tồn tại cao nhất trong các loại hỏa diễm, vì vậy phải là Thất Tuyệt Tinh Hoa mới có thể khu trừ. Tất nhiên, khả năng thành công thấp đến thế thảm, lại nguy hiểm. Nếu cha hần biết hần đi tìm thứ này có khi chặt luôn đôi chân hần nốt lại cũng không chừng. Ngoài ra, Hần Phong cũng không biết suy đoán của mình là đúng hay sai nên không thể nói bậy, bởi hần không muốn phụ thân mình nuôi hi vọng để rồi còn thất vọng hơn. Về phần nguy hiểm Hần Phong không lo lắng lắm, hần đã quyết nếu không thể tu luyện thì chết đi cũng chẳng có gì để nuối tiếc nữa rồi.

Nói đoạn, Hần Phi Long lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một đôi giày màu lam, thoát nhìn không mấy đáng chú ý nhưng nếu để ý sẽ thấy những tia linh khí mạnh mẽ đang lưu chuyển bên trong. Hần trịnh trọng nói:

-Đôi Hần Phi Ngoa này là bảo vật trấn gia của Hần gia chúng ta, cũng là kiện bảo khí thượng phẩm duy nhất mà gia tộc ta có. Con hãy giữ lấy phòng thân, hãy nhớ kỹ là cái mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất.

Hai mắt tiểu mập mạp hoa lên, hần tự nhiên hiểu đôi Hần Phi Ngoa này trân quý như thế nào, đó là trước kia gia tộc hần phải tiêu tốn vô số tài vật mới thu được. Bảo khí được chia là hạ, trung, thượng và cực phẩm bốn cấp, bình thường một kiện hạ, trung phẩm bảo khí đã trân quý, huống gì là đôi giày này. Điều này cũng tương tự rằng cha hần muốn hần tự hứa sẽ quay lại để giao trả lại đôi giày cho gia tộc. Hần nhị thiếu gia một năm qua đã trưởng thành hơn so với bạn cùng lứa, hần cũng không nói nhiều, vội lau nước mắt, thu lấy bảo khí rồi nhẹ giọng:

-Đa tạ cha. Con hiểu rồi.

Hần Phi Long gật đầu:

-Ừ. Vậy con cần bao nhiêu người đi theo để cha sắp xếp?

Hần Phong chậm rãi mang Hần Phi Ngoa vào chân, đôi giày lập tức thu nhỏ lại, vừa khít với chân hần. Một cảm giác mát lạnh, sáng khoái đầy tinh lực từ

bàn chân truyền lên làm hấn thư thái lạ kì. Nói về nhân thù đi theo, hấn suy nghĩ một lúc lâu rồi dứt khoát:

-Con cho rằng nếu bản thân một mình không có chút khí lực trong người ra ngoài vậy mà sẽ an toàn hơn, ít ra cũng không gây chú ý. Ngược lại, nếu có nhiều người bảo vệ đôi khi lại gặp phải nguy hiểm. Có đôi giày thượng phẩm này trừ phi gặp phải cao thủ, nếu không cũng không có gì bất trắc xảy ra đâu, cha đừng lo lắng. Liệu có cao thủ nào lại đi để ý đến một tiểu tử không có khí lực như con chứ, hi hi.

Lời nói hấn cũng phải là sai, nên Hàn Phi Long cũng đánh gật đầu chấp thuận. Tiếp đó, hấn lập lại liên tục về những việc cần lưu ý khi ra ngoài khiến Hàn Phong kêu khổ không thôi.

Nói đi là đi.

Hôm sau, thân ảnh một thiếu niên mập mạp toàn thân mặc lam y thông thả cưỡi ngựa đã ra khỏi Hoàng thành. Miệng hấn ngậm một cọng cỏ non, cũng bất chú ý về tiêu sái của những lã tử độc hành. Vị này này tất nhiên là Hàn nhị thiếu gia đang trên đường tầm bảo của mình. Tâm trạng của hấn hôm nay thật khó nói, một phần thì xao xuyến khi lần đầu rời nhà, một phần thì vô cùng háo hức, trần ngập chờ mong. Hấn cũng đã nghe nhiều về những chuyến du ngoạn của cha, những phen kì ngộ trên đời. Có khi nếu vận khí tốt, lần sau trở về hấn trở thành đại cao thủ khiến người người người mộ cũng nên.

Cứ thế Hàn nhị thiếu gia lú lo lên đường, những hung hiểm bên ngoài mà cha hấn trăm lần nhắc nhở một lần nữa đã được trôi đi sạch sẽ...

Sau khi xác định rõ lộ tuyến, Hàn Phong thu bản đồ vào nhẫn trữ vật mà cha hấn cho hôm trước. Chặng đường lần này rất dài. Theo sách mà hấn đọc, Thất Tuyệt Tinh Hoa hấp thu linh khí cực hàn, sau ngàn năm mới sinh ra, nằm ở khu vực tận cùng ở Cực Bắc, ngoại vi vùng Cực Hàn Chi Địa, là một trong những cấm địa nơi này. Chỉ cần nghe đến cấm địa là đủ biết lần này chẳng sung sướng gì cả. Mặt khác, tính đầy đủ lại thì hấn phải vượt qua biên giới Hoàng quốc và Bạch đế quốc, băng ngang qua phạm vi Cửu Sát Tông và Cực Lạc Tông mới đến được cấm địa. Dù đã biết rõ lộ trình, nhưng nhìn lại lần nữa cũng đủ để Hàn Phong nằng to trong lòng.

Đi khỏi Hoàng thành không được bao lâu, ba thân ảnh phía trước lập tức thu hút sự chú ý của Hàn Phong. Đứng đầu là một thiếu nữ nhỏ khoảng mười ba tuổi, mặc váy trắng, xinh xắn lộng lẫy, đúng là Nhạc Phi Tuyết năm ngoái mang cho hấn một kì ngộ đẹp. Sau lưng nàng là hai trung niên nhân vận bạch bào, hai tay chấp sau lưng, uy nghiêm hộ pháp. Thấy vậy, một cảm giác ảm áp chạy thân thể Hàn Phong.

-Tiểu mập mạp.....

Nước mắt thiếu nữ lại rơi, quả thật nàng khóc quá nhiều. Một năm qua hầu như gặp nàng là thấy nước mắt, Hàn Phong cũng chỉ biết cười khổ.

-Như thế nào mà ngươi rời đi vội vã như vậy, ta lo lắng lắm, tên mập này... - Nhạc Phi Tuyết thút thít nức nở, thanh âm mang đầy lo lắng và oán trách, tay nắm liên tục vào cái bụng mỡ của tiểu mập mạp.

Tiểu mập mạp mặt nhăn mày nhí, hấn vạn lần muốn hét lên “đau lắm đấy” nhưng lại không mở lời được, đành cảm lạnh chịu khổ. Sau một hồi đám đá, mỡ rung thịt nhảy, Nhạc Phi Tuyết đã phát tiết xong. Tên khốn trước mặt thân thiết với nàng từ nhỏ, lại thay nàng mà lĩnh một thân tàn phế khiến nàng dằn vặt không thôi, nay dùng một cái li bì bỏ đến Bạch Đế quốc xa xôi mà không nói lời nào, nếu không phải phụ thân báo cho nàng biết thì muốn gặp mặt cũng không được. Tính ra đánh như vậy vẫn còn nhẹ.

Nói rồi, Nhạc Phi Tuyết lau nước mắt, nàng lấy trong vòng trữ vật ra hai viên châu nhỏ màu trắng đưa cho Hàn Phong:

-Cái này là vật phòng thân mà cha cho ta, ngươi giữ lấy. Gặp tên hỗn trướng nào làm khó ngươi thì ném mạnh vào hấn là ô hô ngay.

Hàn Phong được một phen lạnh gáy. Cái này không phải là Bạch Vũ Châu của Nam Vũ Các sao, nghe nói tu sĩ đại võ sư ăn phải cái này cũng chịu thiệt thòi không nhỏ, tuyệt đối là quân bài sát thủ, vậy mà tiểu nữ này lại nói “gặp tên nào làm khó” thì xài, đúng là một tiểu sát tinh mà, còn đâu đáng về yếu đuối lúc này nữa. Tuy nhiên cũng không ngu dại gì khách khí, Hàn Phong cũng thu ngay vào nhẫn trữ vật. Có hai viên châu này, tự nhiên hấn có thêm vài phần bảo vệ mạng nhỏ.

-Hihi. Đa tạ tỷ. À, tỷ có thích món gì ở Cực Bắc không, đệ sẽ mang về tặng tỷ?

Hàn Phi Tuyết hơi đỏ mặt, hai vầng trán lấp lờ, vẻ ngượng ngùng đáng yêu cực kì. Nàng đâu có nghĩ tên tiểu tử vô tâm này lại muốn mua quà cho nàng. Một năm qua hấn thay đổi quá nhiều, trước đây hấn có biết cái gì ngoài “đi chơi” với “chơi đi” đâu.

-Hừ. Ta cần gì ngươi tặng vật. Cứ bình bình an an trở về là được.

Nói rồi, ba người Nam Vũ Các hoàn toàn biến mất, để lại tiểu mập mạp gãi đầu khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khuất Nhật Lâm là một dải rừng rất lớn phủ quanh ba phần tư biên giới Hoàng quốc và Bạch Đế quốc. Trong rừng cây cối phi thường rậm rạp, nhiều loài khác nhau, đặc biệt là cây Bách chiếm đa số, giăng kín chi chít che màn trời. Nghe nói dù là ban ngày đi vào rừng cũng là một mảng tối om, không có bao nhiêu ánh sáng. Tuy nhiên có một dòng sông chảy xuyên rừng qua hai quốc gia, chỉ cần ven theo đó đi theo là tự khắc qua được Bạch Đế quốc.

Sau mười ngày bình an phi ngựa, cuối cùng Hàn Phong cũng phải xuống ngựa đi vào rừng. Mười ngày qua hắn không gặp sự tình gì lớn, trên đường gặp khá nhiều võ giả ăn mặc khác nhau nhưng cũng không ai đi để ý một tiểu tử không có một chút linh khí dao động trên người, cũng không có tên nào cho rằng một tiểu tử mười một tuổi như hắn trong người mang được thứ bảo bối gì. Cứ như vậy, Hàn Phong đã đi đến đoạn rừng trung tâm.

Cánh rừng này quá rậm rạp, may mà Hàn Phong có mang theo một thanh đoản kiếm hạ cấp bình khí, chặt phá cây mà mở đường tạm. Hắn dĩ nhiên chọn đoạn đường ven sông mà đi, đoạn đường này cũng thường xuyên có những nhóm võ giả qua lại, rất ít khi xuất hiện yêu thú nên khá an toàn. Những kẻ khác nếu muốn săn bắt yêu thú thì buộc lòng phải đi sâu vào rừng, dĩ nhiên là thập phần nguy hiểm.

Nửa ngày sau, Hàn Phong dừng gần sông để nghỉ ngơi, vừa an toàn, lại có thể bắt cá ăn tạm. Nghĩ thì dễ dàng, không ngờ tiểu mập mạp lẫn lộn dưới sông hơn một giờ cũng không thu được con cá nào khiến hắn chỉ biết mắng to “lũ cá giảo hoạt”. Bây giờ toàn thân hắn phi thường yếu ớt, lại thêm từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, không phải làm gì nặng nhọc nên việc này coi như là tra tấn mức độ cao với hắn rồi. Nếu tình thế trong nhần trữ vật có thể chọn chết cá thì hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Tinh thạch hình thành dựa theo linh khí trong tự nhiên một thời gian quy tụ rồi cô đặc lại, sau hàng ngàn, hàng vạn năm tạo thành những mỏ khoáng, được những gia tộc tông môn mạnh mẽ chiếm hữu rồi khai thác. Võ giả nếu hấp thu tinh thạch trong quá trình tu luyện sẽ đạt hiệu quả thần tốc, vì vậy tinh thạch là tiền tệ để giao dịch hằng ngày. Dựa theo phẩm chất của tinh thạch mà người tu luyện có nhu cầu khác nhau, chẳng hạn như Hàn gia sử dụng chủ yếu là hàn tinh. Tinh thạch cũng được chia làm hạ, trung, thượng, cực phẩm bốn cấp. Cứ một trăm tinh thạch cấp thấp tương đương với một tinh thạch cấp cao hơn.

Hàn Phong cũng không muốn bỏ cuộc. Hắn vận công pháp, thử điều động linh khí trong cơ thể, nếu có thể dùng một phần nhỏ linh khí cũng dễ dàng thu thập được bọn gia hỏa dưới sông rồi. Chỉ thấy linh khí vừa di chuyển như bị cái gì cản lại, càng cố gắng càng có cảm giác đau nhức, khiến cho Hàn Phong không thể không dừng hành động đại đột này. Nghĩ đến thương thế mình, tiểu mập mạp không khỏi thở dài một hơi.

Rầm... rầm.

Đúng lúc này, từ sâu trong rừng vang lên tiếng cây gãy tan tác khiến Hàn Phong phải dời mắt theo nhìn. Chỉ thấy một con hắc xà thật lớn dài hơn ba mét, thân to bằng ống chân người trưởng thành, đôi mắt hình tam giác hung ác gian xảo đang phá rừng mà trườn đến gần với tốc độ kinh người. Hàn Phong bị một màn này làm cho dựng tóc gáy. Trời ạ, khẩu vị của hắn đâu có lớn đến vậy, mấy con cá hắn còn chưa giải quyết được thì con quái thú này hắn ăn làm sao trời.

-Hả, một cục thịt? Ý, là người. Mau mau giữ Hắc Bình Xà lại cho ta!

Thanh âm trong trẻo đầy ý mệnh lệnh không kém phần đanh đá, tiểu thư lọt vào tai Hàn Phong khiến hắn tức ói máu. Thậm chí phụ thân hắn cũng chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn chứ nói gì kẻ khác. Chỉ thấy đằng sau con con đại xà này là một thiếu nữ nhỏ trạc tuổi Hàn Phong, mặc hắc bào bó sát toàn thân, mang những phục sức kì lạ mà hắn chưa thấy bao giờ. Thiếu nữ có chiếc mũi cao, môi hồng, răng khềnh trắng toát, đôi mắt to, đầy vẻ mỉa mai. Nhìn qua là đủ biết một nữ tử hại nước ương dân trời sinh, nếu để nàng lớn thêm vài tuổi nữa đủ để giết chết vô số người với đôi mắt của nàng, tuy nhiên trong mắt tiểu mập mạp hiện nay thì nàng là một tiểu yêu nữ không hơn không kém.

-Phi. Ta nhỏ vào. Người là cái thá gì mà ra lệnh chồ bốn thiếu gia. Hả, người là cái thói tha gì?

Hàn Phong bức tức mắng chửi. Ta gầy đi nhiều lắm rồi đấy nhé, ở đó mà cục thịt với cục gạch. Bên cạnh đó, hắc y thiếu nữ cũng khóí bóc đầy đầu. Tiểu gia hỏa này dám cả gan mắng chửi cả nàng. Đang tính lên giọng đáp lại, một màn xảy ra làm nàng im bật.

Đại xà đang bị thiếu nữ truy đuổi nên chạy trốn chết, trước mặt lại xuất hiện một tên gia hỏa yếu ớt cản đường, nó không hề may mắn suy nghĩ liền đem cái đuôi to lớn quật thẳng vào Hàn Phong khiến hắn lập tức hôn mê bất tỉnh. Số là tiểu mập mạp vốn định tìm cách trốn, với Hàn Phi Ngoa mà cha hắn đưa, Hàn Phong muốn tránh sang một bên cũng không phải quá khó. Chỉ tiếc hắn đang điên vì đói, lại bị hắc y thiếu nữ nọ chọc vào đồng lứa mới điên cuồng nã lại. Vì vậy nên hắn bận mắng đến nỗi quên cả khu dụng Hàn Phi Ngoa bỏ trốn, kết quả ngất ngay tại trường.

Nữ tử nghiêng răng ken két, thăm mắng to “cục thịt thói tha vô dụng” trong lòng rồi cấp tốc truy sát Hắc Bình Xà. Con đại xà này chỉ là yêu thú cấp một, đang ngủ ngon thì gặp phải tiểu sát tinh này truy sát liên tiếp một ngày đã mệt muốn chết. Cuối cùng nó không còn khí lực chạy nữa, điên cuồng quay lại liều mạng. Nàng thấy vậy hơi giật mình rồi lại chuyển sang mừng rỡ, quang mang lộ ra sát khí.

Đại chiến một xà một nữ với khán giả là một cục thịt đã bất tỉnh nhân sự tạo ra động tĩnh không nhỏ, khiến cánh rừng im ắng được một phen rung động, chim bay tán loạn.

Bất giác, mặt trời đã khuất sau chân núi, bầu trời bắt đầu tối hẳn. Mặt trăng lên cao, khó khăn lắm mới có một vài tia sáng xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống dòng sông, phản lại ánh sáng mờ ảo. Lúc này, Hàn Phong chợt tỉnh lại. Hắn được một phen đau nhức sau gáy, cũng may chỉ là yêu thú cấp một đã mệt mỏi sau một ngày đuổi bắt, lại thêm hắn da dày thịt béo nên cũng không có tổn thương gì. Đột nhiên dưới tay có cái gì mềm mềm, rất rất, hắn quay đầu lại nhìn thì cả kinh. Đúng là con rắn lúc trưa mà hắn gặp, bất quá lúc này nó không còn bộ dạng hung hăng nữa mà đã chết rồi. Hàn Phong đứng dậy sút nó một cước trả thù cũ, rồi chợt nhớ đến con đói, không khách khí chặt một đoạn rắn rồi ném vào nhần trữ vật. Dù sao thịt rắn cũng ngon, còn có độc hay không thì lát nữa kiểm tra là biết.

-Kể cũng lạ, không biết con tiểu yêu nữ đâu rồi nhỉ?

Hàn Phong lăm bắm một hồi, cái xác con đại xà này hết tám chín phần là do con tiểu yêu kia giết, nhưng lại không thu hồi chiến lợi phẩm mà trốn đi đằng nào rồi?

Sột soạt

Tiếng cành lá va nhau làm Hàn Phong dựng tóc gáy. Sự khủng bố của yêu thú hắc vừa nếm qua, hoàn toàn không muốn thử nữa. Lần này vận khí tốt con đại xà đã bị tiểu yêu kia thu phục, nếu không giờ này có khi hắc là người bị nó ăn chứ đừng nói lát nữa ăn thịt nó. Vốn toan tính bỏ chạy, tuy nhiên ở gần sông là an toàn nhất, chạy lung tung bị lạc sâu trong rừng thì còn thảm hơn, chỉ bằng ở đây xem sự tình thế nào, cùng lắm lần này hắc cần thận khu dụng Hàn Phi Ngoa là không sao cả.

Nói thì vậy, tự nhiên Hàn Phong lại có cảm giác tò mò, biết đâu lại có kì trân dị bảo gì mà bỏ qua thì lại ngời đỏ mà tiếc. Hắc từng nghe qua tao ngộ với hung hiểm thì mới có thu hoạch, nên cũng mon men chạy lại nơi phát ra tiếng động để kiểm tra. Nếu những người tầm bảo mà nghe lời này của hắc thì cũng phải chửi lên, kì trân dị bảo mà dễ dàng có như vậy thì thiên hạ này người ta thu hết rồi.

Cần thận vạch từng tán cây, tay cầm tiểu kiếm, Hàn Phong chậm chạp tiến về nơi phát ra tiếng động. Đi được tầm vài chục bước, khung cảnh trước mặt khiến Hàn Phong hồi hận vạn lần rằng vì sao mình lại không ngồi yên tại chỗ.

Tò...tò...tò...

Dưới ánh trăng tờ mờ, một thiếu nữ vận hắc bào, chân còn rỉ máu đang quay lưng lại với tiểu mập mập, quần dưới hạ thân đã kéo xuống để lộ ra bờ mông nõn trắng ngần. Nàng đang...thư giãn một cách thoải mái, theo biểu cảm trên mặt thì có lẽ đã nín nhịn từ lâu lắm.

Miệng Hàn Phong ngoác ra cỡ năm đầm, mắt chữ O trơ ra nhìn cái cảnh mà thâm tâm hắc đang tự ghép hai chữ “đơ bản” đến nỗi làm rớt luôn cây tiểu kiếm của mình, nếu hắc nữ mà biết được suy nghĩ này cũng phải giết hắc một ngàn lần may ra mới hả giận.

Lạch cạch.

Tiếng tiểu kiếm rớt xuống đất làm hắc nữ giật giật người, nàng quay đầu lại thì bất gặp Hàn Phong, mặt nàng xanh mét. Tu vi của nàng chỉ đạt đến tầng mười công pháp cơ sở, phá tổn trăm công nghìn khổ mới tiêu diệt được Hắc Bình Xà, nhưng lại bị thương nặng một chân nên không cách nào rời đi ngay được. Sau khi nghỉ ngơi một thời gian lại cảm thấy khó chịu, lại sợ Hàn Phong tỉnh dậy nên cố gắng nín nhịn. Cuối cùng chịu không nổi mới lết đi giải quyết thì tên khốn này lại rình xem.

-Người...người... – Hắc y thiếu nữ mặt lúc đỏ lúc xanh, tức giận không nói nên lời. Cục thịt vô dụng này ban trưa vừa mới mắng chửi nàng, bây giờ hắc lại còn..

Hàn Phong cũng bị nàng làm cho tỉnh lại. Hắc đang định ngó ý xin lỗi, nhưng lại nhớ đến lời “Hàn gia chủ” lúc xưa có một lần vui đùa với hắc từng nói rằng, trong những trường hợp bất khả kháng, có nói như thế nào cũng tự nhiên là vô dụng, chỉ khiến người ta thêm nghi ngờ thêm điên cuồng mà thôi, lúc đó thì phải dùng “mặt dày đại pháp” để chống đỡ, càng dày càng tốt.

Mà trường hợp này phải coi là không thể kháng cự luôn rồi, hắc càng ngẫm càng thấy lời cha mình có lí, phi thường có lí, có giải thích thế nào cũng chỉ tăng thêm hiểu lầm. Hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, Hàn Phong quyết tâm “dày mặt” lần đầu trong đời.

-Người người cái gì, ta ta cái gì. Người làm sao. Cha mẹ người không dạy người đạo làm nữ nhi hay sao. Nơi đây là rừng xanh, người hiểu không, là thiên nhiên đấy. Người tính dùng cái thứ ô uế của mình một đêm diệt sạch động thực vật của Khuất Nhật Lâm phải không. Cũng may ta vô tình khám phá ra hành vi đồi bại của người, còn không mau dừng tay...à không dừng... cái kia lại.

Hàn Phong như vào tông, mắng chửi loạn xạ, bọt bay trắng xóa, sẵn tiện phát tiết sự kiện ban trưa, cảm giác thật phi thường thư thái. Phải nói rằng tiểu mập mập rất có triển vọng, lần đầu “mặt dày” của hắc cũng gần đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi, nếu cha hắc ở đây cũng buộc phải cam bái hạ phong mà thôi.

Hắc y thiếu nữ sau một phen đứng hình hứng chịu bão táp mưa sa của tiểu mập mập đã hồi tỉnh, sắc mặt nàng trở nên âm trầm, sát khí tỏa ra kinh diễm. Nàng cẩn thận mặc lại quần áo, mang ánh mắt sát nhân chiếu thẳng vào mặt Hàn Phong. Nàng nghiêng răng ken két, cắn vào bờ môi đến rỉ máu, lập tức rút ra một thanh đoản kiếm, không hề để ý đến thương tích, không nói một lời liền lao đến chém giết Hàn Phong. Lúc này trong đầu nàng chỉ có mong muốn phanh thây cục thịt vô si này mới có thể hả giận trong lòng.

Người ta thường hay nói con hư tại mẹ, còn cái này cũng chỉ có thể trách con bậy tại cha mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ khi nhìn ra ánh mắt không có bao nhiêu “tình cảm” của hắc y thiếu nữ nọ, Hàn Phong đã la lên “Không tốt” thật lớn trong lòng. Hào quang đoàn kiếm vừa đến trong sát na, tiểu mập mập như điện quang đã cách xa hơn hai mét. Việc này làm hắc y thiếu nữ phải nhìn kĩ lại tiểu mập mập, khiến nàng thêm một phen đau đầu nhức óc. Nàng không nhìn thấy linh khí trong người Hàn Phong, chỉ có thể quy ra là tên này không có tu luyện hoặc tu vi cao hơn nàng nhiều. Tốc độ kinh diễm vừa rồi dĩ nhiên làm nàng hoảng sợ, nhưng nếu hắn là cao thủ thì sao lúc trưa lại vô dụng đến vậy.

Thiếu nữ không sao hiểu ra, đành bảo trì khoảng cách dò xét Hàn Phong.

Ngược lại Hàn Phong bên này cũng sợ hãi không thôi, nếu hắn không phát hiện ra nguy cơ, khu dụng ngay Hàn Phi Ngoa thì thật sự là xong rồi. Hắn cũng đang khó hiểu vì sao làm theo lời cha lại có tác dụng trái ngược như vậy, rõ ràng là cha mình nói bậy bạ, thật tức chết ta.

Hàn Phi Long nếu nghe được lời này cũng phải phun máu mà chết. Sở dĩ năm xưa hắn trong lúc vui đùa nói với Hàn Phong như vậy là hồi tưởng ngày trẻ với mẹ của Hàn Phong, lúc đó bà bị ám toán, hắn vô tình bắt gặp ra tay tương cứu thì nàng đã thụ thương. Bất đắc dĩ phải mang nàng vào một khách sạn để chữa trị. Khổ nỗi chưa kịp làm gì thì nàng tỉnh dậy, trong hoàn cảnh đó Hàn Phi Long với mặt dày đại pháp cũng thể hiện rất tốt: “Ta làm sao? Người làm sao? Người có bị lừa đá trúng não không? Nếu ta có tà tâm với người thì mang người vào đây đó là được rồi, cần gì phải cất công mang đến đây. Hơn nữa người không ngắm lại xem kẻ địch của người có thể tha người sao. Hừ, đúng là đàn bà nông cạn, uông cho lòng tốt của lão tử”. Hàn Phi Long tuy mặt dày nhưng cũng có chừng mực, đồng thời cũng lấp lửng giải thích, người ta ban đầu thì tức giận nhưng ngắm cũng có lí nên bỏ qua. Hắn thực sự không nghĩ lời dạy từ kinh nghiệm bản thân lại được con mình hiểu sai toàn bộ, hiện còn đang trách hắn, thực quá oan ức mà.

-Người bị điên à, tại sao lại muốn giết ta? – Hàn Phong tuy thoát hiểm nhưng vẫn còn cảm thấy phi thường uất ức.

-Người còn hỏi, tên mập vô si.

Thiếu nữ khỏi bốc đầy đầu. Đến lúc này nàng cũng chẳng cần quan tâm trước mặt là cao thủ bậc nào, chỉ muốn lập tức trảm chết hắn mà thôi.

Sự việc xảy ra rất nhanh. Cứ vậy một nam một nữ liều mạng chém giết nhau, kẻ rượt, người tháo chạy. Hắc nữ sau một ngày truy tung và chiến đấu với đại xà đã không còn bao nhiêu khí lực, cộng thêm thương thế ở chân nên thể công của nàng cũng không có bao nhiêu nguy hiểm. Hàn Phong nhờ có thượng phẩm bảo khí nên tốc độ rất nhanh, né được đường kiếm sắc bén của nàng. Tuy nhiên vì khí lực hắn không có, nên sử dụng Hàn Phi Ngoa không được bao lâu đã cảm thấy sắp kiệt sức, hiện tại chỉ cố gắng chống đỡ mà thôi.

Tất nhiên hắn không phải không nghĩ tới hai khóa Bạch Vũ Châu trong người, tuy nhiên hắn đối với thiếu nữ nọ cũng không có bao nhiêu hận ý, thêm vào đó biết rõ uy lực Bạch Vũ Châu, sử dụng thì nàng chỉ có chết mà thôi. Hàn Phong chưa bao giờ giết người, bây giờ muốn hắn xuống tay thực không dễ, từ phi vào bước đường cùng vì bảo tồn sinh mạng hắn mới có dũng khí sử dụng đòn sát thủ này.

Chẳng bao lâu sau, cả hai đã đến giới hạn của thể lực. Hắc nữ thở hồng hộc, mặt đỏ au, quỳ xuống đất, tay chữa đoàn kiếm về hướng tiểu mập mập mắng chửi:

-Tên mập khôn kiếp, học học, tên mập vô dụng, tên mập vô si. Người mập như heo, học, làm sao lại nhanh như vậy được.

-Xú nữ học, xú nữ khôn kiếp, tiểu yêu nữ, học học, yêu nữ triệt phá rừng xanh. Ta mập thì làm sao, có kẻ vẫn phải ở sau mông hít khói ta đó thôi. – Hàn Phong cũng đánh đá không kém.

Hắc y nữ tử trán nổi gân xanh. Thật là tức chết nàng rồi. Nàng cố gắng liều mình đừng dậy nhưng lại ngã vật xuống đất. Mắt vẫn không hề tiếc nuôi trừng về phía Hàn Phong, chỉ mong sao ánh mắt có thể chém chết hắn.

-Nhìn gì. Thích nhìn không?

Biết rõ hắc nữ không còn khí lực uy hiếp mình, Hàn Phong quyết không tha. Nói rồi, hắn giơ tay ra, hai khóa Bạch Vũ Châu xuất hiện trong tay hắn:

-Coi cho rõ đi. Là Bạch Vũ Châu đấy. May cho người bốn thiếu gia nhân hậu phúc đức, bằng không người đã chết một trăm lẻ một lần rồi. Đương nhiên, nếu người có tà tâm đừng tránh bốn thiếu gia vô tình.

Nhìn thấy hai khóa Bạch Vũ Châu. Hắc y thiếu nữ lạnh tóc gáy, nếu thật sự tiểu tử này có sát tâm thì mạng nàng cũng xong rồi. Nhưng mà tên khôn này cũng khoác lác quá đáng mà, không phải chỉ là hai khóa Bạch Vũ Châu thôi sao. Tuy nhiên, nàng lại cười thầm trong bụng. Chắc chắn xú tiểu tử này là con cháu của các chủ hoặc trưởng lão Nam Vũ Các mới có thứ này, đã biết xuất thân đối phương, đợi nàng quay về học viện nhờ gia gia xử lý cũng không muộn. Hiện tại không thể liều mạng với hắn.

Nghĩ rồi, nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh, chỉ “hừ” một tiếng rồi quay đầu đi, không nói gì nữa. Hàn Phong thấy nàng không còn ý định giết mình nữa, thậm chí thở phào nhẹ nhõm.

Ôt ột....

Thế giới này thật có quá nhiều trùng hợp. Sau một hồi đuổi giết nhau, cái xác con đại xà hiện đã nằm ở nơi nào rồi. Cả ngày nay hắc y thiếu nữ lẫn Hàn Phong đều chưa có gì bỏ bụng, nhưng vì bận chém giết nên nhất thời quên mất. Vì diệu thay, cái âm thanh biểu tình trong bao tử của cả hai người đều reo lên cùng một lúc. Không biết là nên khóc hay cười.

Thiếu nữ nọ mặt đỏ au, Hàn Phong thì cười hắc hắc. Đói quá rồi, hắn cũng chẳng quan tâm nhiều. Lấy trong nhón trứ vật ra đá lửa, hắn mồi lên một ngọn lửa nhỏ. Dù sao cũng đã đêm khuya, không thể đi đâu được, mồi lửa lên cho an toàn sẵn nướng thịt rắn. Sau khi kiểm tra thịt không có độc, Hàn Phong an tâm tắm gia vị rồi xuyên cây qua mà nướng. Thuở nhỏ hắn chỉ chơi và ăn, vì vậy cũng có học nhị nướng của hắn làm bếp, mục tiêu chủ yếu là có thể tự thỏa mãn niềm đam mê ăn uống của mình khi đã ngoại. Tính ra đến nay, khả năng nấu nướng của hắn tuyệt không tồi.

Thịt rắn nướng được tắm gia vị, cháy đều trên ngọn lửa tỏa mùi thơm phức làm Hàn Phong thèm nhỏ dãi, hận không thể ăn ngay được vì phải nướng đều mới ngon. Hắc y thiếu nữ bên cạnh ban đầu còn không thèm quan tâm, nhưng bụng nàng biểu tình quá dữ dội, lại thêm mùi thịt rắn quá quyến rũ khiến nàng không thể không đưa mắt sang nhìn. Nàng đã đói lắm rồi.

Phát hiện ánh mắt của nàng, Hàn Phong hắc hắc cười:

-Á há há. Sao, hết nhìn thiếu gia rồi lại nhìn thực phẩm của thiếu gia à. Ài, thôi, dù sao con đại xà này cũng là do ngươi giết, với lại ta cũng nói rồi, ta là người nhân hậu. Cho ngươi đây.

Hàn Phong ném cho nàng đoạn thịt rắn mới nướng xong rồi cười ngặt nghẽo. Hắc y nữ tử tức điên người, nàng chịu uất ức nhiều quá rồi, nhưng cũng không kiềm chế nổi cơn đói nữa, lại “hử” một tiếng rồi nhặt miếng thịt rắn, quay mặt đi, ăn khì thế. Tiểu mập mập chẳng quan tâm, nướng một đoạn rắn khác rồi ăn, dù sao hắn lúc này lấy cũng không ít, thừa sức ăn mấy ngày.

Sau khi no nê, thiếu nữ ngồi vận khí trị thương, tiểu mập mập thì do cả ngày “ngủ” nhiều quá, hơn nữa sợ tiểu yêu này có sát tâm nên cũng không dám ngủ, đành ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Mới đi được hơn mười ngày, hắn đã cảm thấy nhớ cha, nhớ nhị nương, nhớ Hàn phủ, nhớ căn phòng với cái giường ấm áp của hắn rồi. ...

Cuối cùng, mặt trời cũng đã lên cao. Hắc y thiếu nữ mở mắt ra, phát hiện tiểu mập mập vẫn còn ngủ ngon lành. Nàng còn băn khoăn có nên giết hắn không, cuối cùng vì còn kiêng kỵ đòn sát thủ trong người hắn, đành hậm hực bỏ qua. Đợi trở về học viện sẽ phanh thây tên xử mập mập này.

Mười lăm ngày trôi qua.

Sau khi tỉnh dậy, phát hiện hắc nữ đã bỏ đi, Hàn Phong thăm hỏi may mắn, đồng thời cũng tự trách bản thân vì hành vi bất cẩn, tự nhủ sau này phải cẩn trọng hơn. Sau đó hắn lên đường tiến về Bạch Đế quốc.

Tổn thời gian gần một tháng trời, tính từ lúc rời nhà, hắn cũng đã đến Cực Lạc thành, nằm trong phạm vi Cực Lạc tông, là nơi gần với cấm địa Cực Hàn Chi Địa nhất. Quảng đường dài làm cho hắn quá mệt mỏi. Trước đó khi đi qua khu vực Cửu Sát tông, Hàn Phong được một phen tụ họp với đại ca mình, cả hai hàn huyền ăn uống một đêm, đến khi no quá hắn mới nặng nề vỗ vỗ bụng mỡ của mình rồi khởi. Sau khi hắn rời đi, Hàn Lâm thờ dài một hơi trong ánh mắt hắn đan xen lẫn lộn nhiều cảm xúc, chất chứa nhiều tâm sự. Tất nhiên việc này tiểu mập mập không hề hay biết.

Ngoài ra, khung cảnh Bạch Đế quốc cũng làm hắn một phen mở rộng tầm mắt. Mới đặt chân lên biên giới quốc gia này, Hàn Phong đã cảm thấy khí trời se lạnh, đi được nửa ngày đường thì khắp nơi đều tràn ngập một màu tuyết trắng xóa. Bông tuyết rơi khắp nơi, tung bay mịn màng vô cùng đẹp mắt, Hàn Phi Ngoa thuộc tính băng hàn, vào nơi có nhiệt độ thấp như cá gặp nước, tốc độ khi khu dụng phai gấp đôi khi ở Hoàng quốc. Tất nhiên, những người chủ tu hàn băng chi lực như hàn gia, trong không khí này đều cảm thấy vô cùng dễ chịu, thoải mái, Hàn Phong cũng vậy.

Sau khi tiến vào Cực Lạc thành, Hàn Phong kiểm một tửu điểm, ăn uống no nê rồi đi mua bán đồ cũng như hỏi thăm những tin tức liên quan đến Cực Hàn Chi Địa. Những võ giả khác thấy tiểu tử không có chút linh khí nào muốn vào cấm địa, cũng đều mắng hắn “Không biết lượng sức”. Qua hai tiếng dò hỏi, Hàn Phong thuê một căn phòng để nghỉ ngơi, đồng thời sắp xếp lại tin tức, ngày mai tiến vào cấm địa.

Cực Hàn Chi Địa có thể chia làm ba khu vực, ngoại, nội và Băng Hà biển. Ngoại vi Cực Hàn Chi Địa có một số yêu thú cấp bậc không cao, rất ít khi xuất hiện yêu thú cao cấp. Bên trong trung tâm dĩ nhiên mới thực sự là cấm địa với muôn ngàn hiểm nguy, thậm chí là cao thủ cấp bậc Võ vương, Võ tôn cũng phải sợ hãi. Còn lại là phần tiếp giáp giữa cấm địa và Vô Tận hải, do ở Cực Bắc, nhiệt độ thấp nên hóa thành nhiều băng trôi, gọi là Băng Hà Biển. Nơi này nguy hiểm cũng không khác gì trung tâm cấm địa.

Mục tiêu của Hàn Phong chỉ là khu vực ngoại vi Cực Hàn Chi Địa. Hắn cũng không phải kẻ điên, tự tìm đường chết. Ở khu vực ngoại, cao nhất chỉ là yêu thú cấp ba, trong đương võ sư của nhân loại, nếu cẩn thận cộng thêm tốc độ của Hàn Phi Ngoa, Hàn Phong cũng có thể bảo toàn mạng sống. Đáng chú ý hơn là những võ giả khác, đôi khi còn nguy hiểm hơn trăm lần so với yêu thú. Hành vi giết người đoạt bảo ở khu vực này cũng chẳng phải là khan hiếm.

Xác định ổn thỏa, Hàn Phong sung sướng vui đầu vào ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trên thế giới này, nếu xét là nguy hiểm thì luôn có ba khu vực được coi là đáng sợ nhất: biển cả, sa mạc và núi tuyết. Cả ba nơi đều gặp khó khăn về thực phẩm, thức uống, nhiệt độ và những thứ ẩn tàng bên trong làm người ta phải ám ảnh cả một đời. Không ít tu luyện giả khi lưu lạc trong những tuyệt địa này, khi may mắn thoát nạn thì đã không còn bao nhiêu thần trí, trở nên điên loạn, đủ thấy sự khốc liệt bên trong.

Hôm nay, sau nửa ngày đường, Hàn Phong đã đến nơi gọi là Cực Hàn Chi Địa. Khắp quãng đường đi đều là tuyết trắng, không có bất cứ vật gì khác. Trước mặt hắn là một khối tuyết cao tầm một mét. Khẽ lấy tay xua đi, lộ ra là một tấm biển gỗ dày cũ kĩ, không biết đã trôi qua bao nhiêu năm tháng, bên trên khắc duy nhất hai chữ: “CẤM ĐỊA” đỏ chói, mang theo sự cảnh cáo mãnh liệt, tuyết đối trở nên rực rỡ nhất trong khung cảnh một màu này. Hàn Phong nuốt nước bọt đánh ực, ngoảnh đầu về phía sau một chút, thở ra một hơi rồi không nhanh không chậm tiến tới.

Lại tiếp tục đi hơn một giờ, cảnh vật khác xa với tưởng tượng của tiểu mập mập. Phía trước cấm địa có tầm hai ba chục tu luyện giả đang tụ thành nhiều nhóm nhỏ. Nơi đây có lẽ đã được xây dựng từ lâu, rất nhiều quầy hàng bảo khí, binh khí v.v.v xoay tụ thành một vòng tròn, cũng có những nơi tập trung để mọi người lập đội, ít ra nhiều người thì vẫn có khả năng sống sót cao hơn; ngay cả tửu điểm cũng có, tất cả được xây dựng đơn sơ, nhìn xa trông như một tiểu thôn nhộn nhịp giữa vùng tuyết trắng.

Đây cũng là nhu cầu thiết yếu. Đi vào cấm địa không phải một hai ngày, ai ai cũng cần mua sắm những nhu yếu phẩm cần thiết, cũng như nơi nghỉ ngơi sau khi rời khỏi cấm địa, vì vậy việc hình thành nơi này cũng không quá kì lạ.

Không có ai chú ý đến Hàn Phong, hắn đi vào tửu điểm, ăn uống nghỉ ngơi một chút rồi lấy lại tinh thần. Lần này vào cấm địa hung hiểm vô cùng, sâu trong thâm tâm tiểu mập mập vừa lo lắng, vừa hào hứng cũng như áp úc hi vọng to lớn. Hai tay vỗ mạnh vào mặt, Hàn Phong hít một hơi thật sâu rồi rảo bước vào ngoài vi Cực Hàn Chi Địa.

Khung cảnh cũng không có gì thay đổi, vẫn như vậy, một khoảng không bằng phẳng không thấy giới hạn, lác đác đôi ba ngọn cây phủ ngập tuyết, vẫn một màu trắng, tựa như phủ khắp cả đất trời. Tuy nhiên, nhiệt độ lại thấp hơn một phần, khiến người tu luyện băng hàn chỉ lực như Hàn Phong cũng cảm thấy run rẩy. Cũng may sớm đã tìm hiểu qua, trước đó ở Cực Lạc thành hắn đã mua một vài bảo bối tránh lạnh cũng như thức ăn dự trữ.

Từ trong nhẫn trữ vật, Hàn Phong lấy ra một hồng sắc ngọc bội, trên thân không khám bất cứ hoa văn hay kí tự nào, phi thường đơn giản. Đây chỉ là một loại phục sức tránh lạnh cơ bản, tuy nhiên cũng là trung phẩm phục sức, Hàn Phong đã phải nhả máu chỉ ra mười tinh thạch để mua vào. Quả đáng đồng tiền, nhiệt độ xung quanh Hàn Phong ấm áp hơn hẳn, đủ dùng ổn thỏa ở ngoài vùng cấm địa, mặc dù vào không bao lâu đã như vậy, đủ để tưởng tượng khu vực trung tâm nhiệt độ kinh khủng như thế nào.

Từ lúc đi vào đến nay đã hơn ba giờ, Hàn Phong cũng gặp một hai nhóm võ giả, họ đều nhìn hắn như nhìn kẻ điên, không thì cũng như nhìn kẻ sắp chết, Hàn Phong cũng chỉ biết cười khổ, cũng không biết hành động của mình là đúng hay sai nữa.

- Ý, có cái gì không ổn thì phải?

Đột nhiên Hàn Phong cảm giác không đúng lắm, như thế nào mà, hình như tầm nhìn của hắn tốt hơn bình thường thì phải, ngoài ra cây cối giống như lùn đi. Lúc trước một số cây phủ tuyết kín mít, cao phải gấp hai lần hắn, giờ thì chỉ ngang đầu hắn mà thôi. Nghĩ đến đây, Hàn Phong nuốt nước bọt đánh ực. Từ từ nhìn xuống dưới chân, mềm mại là hắn ngã ngựa.

Là hắn đã cao lên hơn một mét. Dưới chân hắn là một đầu Bạch Diệt Bò Cạp trưởng thành cấp một, sinh trưởng ở vùng nhiệt độ thấp. Con yêu thú này đang nằm phủ phục hoàn toàn dưới tuyết, được che đi hoàn toàn, Hàn Phong vốn không thấy có gì khác thường bước qua, đến khi nó tỉnh giấc, nâng mình đứng dậy mà tiểu mập mập hồn nhiên đến giờ mới phát hiện, vốn cứ tưởng “cây cối xung quanh lùn đi”.

Xoẹt.

Cái đuôi bò cạp từ phía sau hung mãnh mở thẳng vào Hàn Phong, tiếng ma sát với không khí rít lên kinh người, chỉ tiếc là chỉ đánh vào khoảng không, tiểu mập mập đã nhanh chóng chạy thẳng về phía đầu nó. Loài yêu thú này đuôi không có độc nhưng hiểu sát, sớm đã nhận biết được nó, lại đang “cười” lên lưng, Hàn Phong đã khu dụng bảo khí trực tiếp tháo chạy.

Phịch.

Con Bò cạp không kịp phản ứng với tốc độ của Hàn Phong, đến khi hắn nhảy khỏi đầu, co giò tháo chạy thì mới vội vã gào lên đuổi theo.

Hàn Phong vừa chạy vừa than khổ, cứ thế này thì không biết khi nào lại vô tình “cười” lên con nào nữa đây. Địa thế này tựa như là nhà của yêu thú, ẩn thân thật phần khó phát hiện. Cũng may chỉ là một đầu yêu thú cấp một, nếu không thì khổ rồi.

Tháo chạy nửa ngày, trời cũng đã chuyển sang tối mờ, Hàn Phong đã tiến vào cánh rừng tuyết ở vùng ngoài cấm địa, đồng thời nhờ đó mới thoát được đầu yêu thú sau lưng. Nơi đây cũng như rừng bên ngoài, chỉ có điều không phải màu xanh mà thôi, thường được gọi là Bạch Chi Lâm. Nơi này khá rộng, tập trung đa số yêu thú của ngoài cấm địa, cũng là nơi thu hút nhiều tu luyện giả cấp thấp đến nhất. Vượt qua Bạch Chi Lâm sẽ đến trung tâm cấm địa và Băng Hà biển.

Miệng thở không ra hơi, tiểu mập mập khó khăn tìm một gốc đại thụ rộng ngồi xuống dưỡng sức.

- Một chết thiếu gia rồi. Con bò cạp khốn kiếp.

Theo dự tính, ngày mai hắn sẽ đi về hướng đông bắc, dựa vào tin tức mà hắn thu được khi còn ở Hàn gia, tại gần cuối Bạch Chi Lâm này, cách Băng Hà biển hơn một ngàn mét, tồn tại một cây Thất Tuyết Tinh Hoa; nhánh cây này vốn là một nhóm võ sư phát hiện ra trên đường tháo chạy bởi một nhóm đoạt bảo. Vì lo chạy giữ mạng, họ không thể dừng lại thu thập vì biết thiên tài địa bảo bậc này ắt sẽ có yêu thú canh giữ. Đến khi quay lại thì vì địa thế

đặc thù trong vùng tuyết phủ nên qua thời gian sớm đã bị che lấp, biến đổi hoàn toàn, không sao tìm ra được. Chỉ có thể nhớ phạm vi đại khái. Nương theo đó, Hàn Phong mới có chuyến đi này, còn có tìm ra hay không, phụ thuộc rất nhiều vào vận khí của hắn.

Thời gian đã không còn sớm, Hàn Phong quyết định tại đây nghỉ ngơi để mai tiếp tục lên đường. Nơi này không thể nhóm lửa vì có thể thu hút yêu thú hay những võ giả khác. Vì vậy, Hàn Phong sau khi ăn đơn sơ, vội vàng lấy tuyết phủ đầy một tảng đá, rồi chui vào trong đại thụ, lấy đá ngụy trang che mắt người khác rồi đi ngủ. Tính cách vô âu vô lo của tiểu mập mập có lẽ cũng làm người khác phải chịu thua. Gặp người khác trong hoàn cảnh này luôn phải tỉnh táo đề phòng, chứ đâu có ngủ ngon lành như vậy được.

Keng Keng! Rầm!

Động tĩnh lớn nổ ra khiến Hàn Phong giật mình tỉnh giấc. Hắn ngơ ngác một lúc rồi cẩn thận lắng nghe, phát hiện không xa rất có thể có tranh đấu giữa những tu luyện giả. Tất nhiên Hàn Phong xác định là không dính vào, nhưng một phần vì hiếu kì của tuổi trẻ, phần khác là đề phòng yêu thú kéo đến khu vực nhộn nhịp này, Hàn Phong ra khỏi gốc cây, từ từ tìm về phía phát ra tiếng động.

“Xem nhộn nhịp một chút thôi, nếu có gì không ổn thì rút ngay” – Hàn Phong liên tục nhắc nhở bản thân mình.

Tiểu mập mập chui vào trốn trong một bụi tuyết thật dày cạnh một cây lâu năm, rộng gần một mét vuông, rồi chọt một lỗ nhỏ, hí hửng cẩn thận quan sát.

Phía trước quả thật là võ giả đấu đá. Một bên gồm năm người, cả năm đều là nam nhân, dùng kiếm, mặc áo lông thú màu vàng. Bốn người tu vi đều là Võ sư khoảng bốn, năm cấp. Một người đứng đầu, khá gầy và cao lêu nghêu đến hai mét, mắt dài và hẹp, một tay đang đưa trường kiếm dính máu lên lưỡi liềm chậm rãi như hưởng thụ, thực lực Đại võ sư cấp một, tám chín phần là đầu lĩnh của nhóm này. Ở ngoại vi cầm địa, thực lực đội này có thể coi là rất mạnh rồi.

Còn lại là hai người trung niên và thiếu phụ, trông như vợ chồng, tu vi đều là Võ sư tám cấp. Thiếu phụ nọ tay trái đã đứt đoạn, máu tạm thời được cầm nên ngừng chảy nhưng sắc mặt vẫn khó coi vô cùng. Trung niên nhân sắc mặt giận giữ, tay nắm chặt trường thương, ánh mắt thống hận nhìn đầu lĩnh nhóm kia.

-Hắc hắc, có trách thì trách các ngươi quá xui xẻo, gặp phải Ngũ Hành Đội bọn ta lúc này. Mau mau giao nộp nhẫn trữ vật ra, ít nhất các ngươi sẽ được giảm nhẹ nỗi đau về thể xác. – Tên đầu lĩnh lớn tiếng đe dọa.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Hàn Phong rất khó coi. Xú danh của cái nhóm này có thể nói là thối vô cùng, ai ai cũng chán ghét, vô số người sợ hãi. Nhóm gồm năm người tu luyện năm công pháp thuộc tính chuẩn, chiến đấu tương tác phụ trợ lẫn nhau tạo ra uy lực rất lớn và hiệu quả. Chúng thường hoạt động ở ngoại vi Cực Hàn Chi Địa, tận lực tránh đi yêu thú, mục tiêu là săn những võ giả khác. Tiến vào cấm địa ngoại trừ Hàn Phong không có khí lực, bất cứ ai cũng có chuẩn bị kĩ lưỡng về các loại bảo khí, binh khí v.v.v Vì vậy, việc liên tục chém giết các võ giả khác trong nhiều năm qua cũng dễ Ngũ Hành Đội này trở nên giàu có. Cái công việc tàn ác và “ngon lành” này được chúng rất tự hào, có khi còn có ý định truyền thừa sang đời sau cũng nên. Hàn Phong quyết định đội an toàn sẽ lên đường ngay, tránh xa bọn này, nếu không gặp phải bọn chúng thì kết quả cũng tự biết, đồng thời cũng thấy thương xót cho hai vợ chồng nọ.

Trung niên nhân biết cũng không thể thương lượng cái gì, tay trái hắn đưa về phía tên đầu lĩnh thủ thế, tay phải xoay tròn trường thương phía sau, sắc mặt âm trầm, quyết định sinh tử chiến. Tên thủ lĩnh cao kêu lên cười lạnh, hắn rút kiếm sang một bên, hai tay khoanh lại, vành mặt dương dương tự đắc, bốn tên đàn em cũng vành vào lui xa ra phía sau, rất tự tin vào bản lĩnh của người lãnh đạo.

Bất chợt, trung niên nhân hoàn toàn biến mất rồi xuất hiện cạnh tên đầu lĩnh một cách quỷ dị, ba mũi thương chớp nhoáng phân ra tấn công vào những bộ phận hiểm yếu trên người đối phương.

Choang Choang Choang.

Chỉ thấy trên người gã đầu lĩnh từ lúc nào đã hoàn toàn được bao phủ bởi nham thạch vững chắc, hoàn toàn cản phá thế công của người trung niên. Hắn ung dung biến đổi nham thạch trên tay thành mũi nhọn sắc lẹm dài hơn nửa mét, cắt phẳng đầu trung niên.

Tuy nhiên, thân hình trung niên nhân đã bị cắt đầu hoàn toàn không rút máu mà chỉ trở nên mờ ảo rồi dần dần tan biến.

-Tàn ảnh? – Sắc mặt tên đầu lĩnh khế biến.

Như phản ứng của một kẻ lão luyện, hắn vung tay đầm mạnh xuống nền đất. Một bàn tay nham thạch lớn bằng hai người trồi lên từ mặt đất đánh bay đi nhân ảnh trung niên nhân từ phía sau, cũng không biết người đó biến ra phía sau từ lúc nào. Nhưng... vẫn chỉ là tàn ảnh.

Tên đầu lĩnh thoáng bối rối, hắn quay mặt khắp nơi tìm kiếm kẻ địch.

-Lão đại, bên trên. – Một tên trong số người của tên đầu lĩnh vội vàng hét lớn.

“Lôi Kinh Áp Đình”

Trung niên nhân trên không tỏa hòa quang sáng ngập trời, hai tay nắm chắc trường thương, thế đâm xuống như hủy thiên diệt địa, ba đoạn lôi điện uy vũ uốn lượn quấn chặt lấy mũi thương chớp giật liên hồi thật đáng sợ.

Thế công quá nhanh, quá bất ngờ làm tên đầu lĩnh hối hận vì đã quá chủ quan. Hắn cũng không còn kịp né tránh, vội vàng thúc dục một tầng nham thạch phòng hộ dày gấp đôi lúc trước.

Rầm...xoẹt..!

Mũi thương xoáy vào nham thạch vang tiếng nổ đing tai nhức óc, kinh khí mãnh liệt chấn bay loạn xạ một vùng tuyết, một tên trong nhóm Ngũ Hành Đội tu vi thấp nhất bị kinh khí đánh bay vào một tảng đá, miệng phun ra một ngụm máu, đau đớn vô cùng. Từng đoạn lõi điện điên cuồng tàn phá nham thạch bên ngoài tên đầu lĩnh, khiến hắn bên trong cũng phải gào thét giận giữ.

 $\hat{A}m \hat{A}m.$

Nham thạch trên người tên đầu lĩnh vỡ tan, nổ ra trăm ngàn mảnh vụn, đánh bay trung niên nhân trở lại, người này sắc mặt tái hẳn, xem ra võ kỹ vừa rồi tiêu hao khí lực không nhỏ, đồng thời cũng mang đậm vẻ tiếc nuối vì không tiêu diệt được kẻ thù.

Từng giọt khói bốc nghi ngút trên người gã đầu lĩnh, tóc và quần áo hần cháy xém một mảng lớn, mặt mày đen thui, hẳn là chịu phải thiệt thòi không nhỏ. Hắn điên cuồng gầm lên dữ tợn, quang mang màu xám tỏa sáng trên hai tay chói lòa làm trung niên nhân vội vã vận lõi giáp lên chống đỡ.

[illegible]

“Ngự Kinh”

Chỉ thấy hai tay tên đầu lĩnh đan lại vào nhau, hai luồng quang mau hợp lại bùng nổ lớn cả một mét, che hết một nửa người hắn rồi đánh thật mạnh xuống khoảng đất phía trước tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Trung niên nhân đang bị một màn này làm cho khó hiểu thì chợt hai mắt hoa lên, toàn thân run rẩy chân bay lên trời hơn ba mét.

“Xuyên Phá”

[illegible]

Vấn tư thế cũ, quang mang trên tay tên dầu lĩnh một lần nữa đánh mạnh trên nền đất. Từ dưới đất nơi người trung niên nhân vừa đứng, hơn mười mũi lao nam thạch nhọn hoắt điên cuồng phá đất đâm lên, hướng về phía người trung niên trên trời.

- Là liên hoàn võ kỹ, phu quân. – Thiếu phụ kinh hãi tột cùng, vội vàng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 7

Tách tách tách..

Máu người trung niên tuôn xối xả, chảy xuống tô đậm nền tuyết trắng. Trên thân hắn bị hơn mười nhăm thạch nhọn xuyên phá, chỉ còn kịp rên rĩ vài tiếng không cảm tâm rồi hoàn toàn đoạn khí.

-Phu quânnnn!

Thiếu phụ no đau đớn hoàn toàn mất đi thần trí, chưa kịp lao về chồng của mình thì đã hoàn toàn bị bốn tên còn lại trong Ngũ Hành Đội trăm sát.

Gió tuyết vẫn tiếp tục thổi làm người trong Cốc Hàn Chi Địa phải run rẩy.

Trời đã sáng từ lâu, Ngũ Hành Đới cũng hoàn toàn rời khỏi nhưng Hàn Phong vẫn chưa thể di chuyển được. Hắn run rẩy, sợ hãi, mặt tái xanh, ói liên tiếp. Lần đầu tiên hắn thấy một màn giết người đoạt bảo thảm thiết như vậy.

Đến tận trưa ngày hôm sau, tiểu mập mập mới bình tĩnh trở lại. Lúc này, sau khi bình tĩnh suy nghĩ thấu đáo, trong thâm tâm hắn bùng nổ khát vọng trở nên mạnh mẽ, hắn hoàn toàn không muốn bản thân hay người thân hắn gặp phải tình cảnh đêm qua. Đồng thời Hàn Phong cũng thêm phần cảm thán với trận chiến kinh hãi đó. Thế công của người trung niên mạnh mẽ là vậy nhưng thế đánh liên hoàn chớp giật một “hất bay” một “tiêu diệt” không thể phòng bị của tên đầu lĩnh Ngũ Hành Đội còn đáng sợ hơn vạn lần. Qua lần này, Hàn Phong được mở mang tầm mắt hơn hẳn. Khi còn ở Hàn gia, hắn cũng hay thấy các võ giả giao đấu, nhưng không phải sinh tử chiến đấu như lúc này, quả thực là cách nhau quá xa.

Khi cảm thấy đã hoàn toàn cảm thấy thoải mái, không còn bị trận chiến ảnh hưởng, Hàn Phong tiếp tục lên đường. Nhờ một năm qua mà tiểu mập mập trở nên kiên nghị hẳn, nếu không nhờ quãng thời gian này, chỉ sợ chứng kiến một màn đêm qua cũng đủ để hắn ám ảnh cả tuần.

Chứng kiến sự nguy hiểm của võ giả trong cấm địa, Hàn Phong lần này di chuyển thập phần cẩn thận, chậm rãi dùng tiểu kiếm mở đường đi về hướng

đông – bắc. Mỗi lần phát hiện có võ giả, hần đều đi vòng sang một đoạn thật dài, tận lực tránh giáp mặt. Nhờ cẩn thận như vậy, cộng thêm Hàn Phi Ngoa, Hàn Phong cũng nhẹ nhàng trốn thoát khỏi nhiều yêu thú cấp thấp. Vận số của hần lần này cũng không tệ, trừ một lần gặp yêu thú cấp hai phải chạy trốn chết, còn lại chỉ là yêu thú cấp một không có nhiều uy hiếp.

Cứ như vậy hết hai ngày, đêm thì tìm chỗ an toàn ẩn nấp, Hàn Phong đã đến gần cuối ngoại vi khu vực cấm địa, chậm hơn rất nhiều so với dự tính ban đầu. Nơi đây bắt đầu xuất hiện nhiều núi lớn, chồng chất lên nhau che kín tầm mắt, chỉ cần tiếp tục đi hơn năm ngàn mét về phía tây bắc sẽ là trung tâm của cấm địa. Hàn Phong hiện đã ở một ngọn đồi nhỏ, loay hoay tìm kiếm nơi nào khả nghi, hi vọng vận khí tốt sớm tìm ra nơi Thất Tuyệt Tinh Hoa hạ lạc.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Đã ba ngày trôi qua, Hàn Phong bắt đầu chán nản, không hề tìm được bất cứ dấu vết nào của bảo vật, đập vào mắt hần vẫn mãi chỉ là tuyết và tuyết, núi và đồi gỗ ghê, thậm chí hết mấy lần hần bị mất phương hướng vì tuyết che lấp, thay đổi cảnh vật. Nhiệt độ bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ “kinh khủng” để hình dung, nếu không có hồng sắc ngọc bội thì Hàn Phong không thể chịu nổi một giờ. Hiện hần đã khác thêm một tấm áo da thú thật dày, vậy mà vẫn phải run rẩy không thôi.

- Thất Tuyệt Tinh Hoa chết tiệt, mày ở đâu chứ? – Lắc lư cái bụng mỡ, Hàn Phong chán nản ngồi phịch xuống tuyết mà than.

Cái này cũng chỉ có thể trách hần trẻ người non dạ, suy nghĩ quá đơn giản, nếu bảo vật cứ bỏ thời gian ra tìm là có thì cũng không đến lượt một tiểu tử như hần tìm đến rồi. Bất quá cũng có một việc làm Hàn Phong cảm thấy khó hiểu, xung quanh nơi đây đã ba ngày hần không hề thấy bóng dáng một đầu yêu thú nào, an toàn đến mức hần cảm thấy bất an, thậm chí là kì quái.

Mặc kệ hết thảy, tiểu mập mạp nằm phịch xuống đất, đưa mắt lên nhìn trời. Những bông tuyết trắng bông bành rơi lả chả, phiêu phù trên mặt hần. Thoáng tưởng tượng cảnh phụ thân thấy hần khôi phục khả năng tu luyện, có khi trở thành kì tài mà cười ngoác đến mang tai, Hàn Phong cười hắc hắc hí hửng. Cũng thật quá lạc quan rồi.

Bất chợt, một luồng kim sắc hào quang làm hần nheo mắt lại, luồng hào quang này rất nhỏ, phát ra từ trong một góc trên đỉnh núi đối diện, nếu không nhìn thật kĩ tuyết đôi khi không thấy được.

Hàn Phong mừng rỡ vô cùng, tuy không phải là Thất Tuyệt Tinh Hoa, nhưng rất có thể là bảo vật hiếm có, mấy ngày nay hần không có chút thu hoạch nào, làm sao mà không kích động được.

Vách núi không dốc lắm, Hàn Phong lấy tiểu kiếp đâm lên nền tuyết, chậm chậm leo lên. Công việc này đối với Hàn nhị thiếu gia cũng không khác cực hình là bao, từng đợt gió rét lạnh oanh tạc trên mặt làm môi hần khô khốc, mấy lần thì té xuống dưới. Nghĩ đến bảo vật trong tầm tay, mắt Hàn Phong sáng như sao, khí lực không biết từ đâu mà có, kiên trì leo đến nơi phát ra hào quang.

Nửa giờ sau, trước mắt hần là một động phủ cao bằng nửa người trưởng thành, rộng chỉ một mét, đâm sâu vào giữa núi, cũng là nơi tỏa ra kim sắc hào quang. Hàn Phong hồi hải chui vào động phủ, vừa vận thân hình hần. Hàn nhị thiếu gia thờ dốc hồng học, hần tuyết đối đã đạt đến giới hạn, nếu cái động phủ này cao hơn hai ba mét thì hần cũng phải chịu thua mà thôi.

Một khóa trái cây tương tự như táo, màu vàng chói lòa vô cùng bắt mắt, mọc giữa một đàn dây leo quấn quanh hang động, bên trong lưu chuyển lực lượng sinh mệnh dồi dào như vô tận. Nhìn thấy thứ này, mắt Hàn Phong tuyết đối sáng không thua gì mặt trời.

- Kim Sinh Quả, là Kim Sinh Quả..

Hàn Phong run rẩy lắm lắm. Kim Sinh Quả sinh trưởng ở khu vực chí hàn, hơn năm ngàn năm mới sinh một trái, bên trong có chứa sinh mệnh lực khủng bố, tuy không thể cải tử hoàn sinh nhưng nếu người đang thụ thương phục dục sẽ có khả năng sinh long hoạt hổ trở lại. Đối với người bình thường, phục dụng thứ này cũng thêm khỏe mạnh, thọ nguyên tăng thêm mấy chục năm. Giá trị Kim Sinh Quả còn cao hơn Thất Tuyệt Tinh Hoa một bậc, đều là hai loại thiên tài địa bảo mà Hàn gia không thể nào có được.

Quá mức kích động vì bảo vật trước mắt, Hàn Phong hoàn toàn không biết rằng ngay dưới Kim Sinh Quả, một đôi mắt dài màu lục đang nhìn chăm chăm lấy hần như nhìn một con mồi.

Khê..

Một luồng bạch sắc phi đến Hàn Phong như chớp giạt khiến hần cả kinh, Hàn Phi Ngoa lập tức được khu dụng. Hần cũng quên mất rằng bản thân đang ở cửa động phủ, lập tức tiểu mập mạp bay ra ngoài khoảng không mà rớt xuống trong kinh hãi, không lâu nữa sẽ tan xương nát thịt.

Lúc này Hàn Phong cũng thấy được kẻ ám toán mình. Một con đại xà toàn thân trong suốt, lớn một phần ba mét đang há cái miệng đỏ như chấu máu phi theo toan ngoạm lấy tiểu mập mạp.

- Huyền Ảnh Xà, đại xà cấp bốn ! – Hàn Phong kinh hãi gào lên.

Hỏi sao phạm vi quanh đây không có lấy bóng dáng một đầu yêu thú nào, thì ra vốn đã có một đầu yêu thú cấp bốn trú ngụ. Phân loại thực lực trong yêu thú rất rõ ràng, con đại xà này ắt phải là bá chủ của vùng ngoại vi Cực Hàn Chi Địa này. Nó vốn quấn quanh Kim Sinh Quả, hấp thu sinh mệnh lực trong đó để sớm ngày tiến giai, bản thân vốn trong suốt hoàn toàn ẩn vào trong tuyết, lại thêm tiểu mập mạp thấy bảo vật sáng mắt vốn không có một chút chú ý đến đại sát tinh đang ẩn nấp này.

Mắt thấy sắp táng thân nơi miệng rắn, Hàn nhị thiếu gia sợ hãi nhắm cả hai mắt lại. Chỉ thấy một luồng cuồng phong bao bọc lấy hần, nhẹ nhàng đáp ra

xa. Một đạo phong nhận chém thẳng vào miệng Huyền Ảnh Xà khiến nó không thể không thu mình lại chống đỡ.

Keng.

Thân đại xà cứng như thiết tinh, không chút sứt mẻ nào. Nó khè lười, tròng mắt đe dọa thân ảnh trước mặt. Hàn Phong thấy mình chưa chết, sợ hãi mở mắt ra thì thấy một trung niên nhân vận trường bào màu trắng của Nam Vũ Các, hai tay chấp sau lưng. Người này thoạt nhìn như thư sinh, nhưng trong ánh mắt tỏa ra hào quang vô cùng kiên định, đang âm thầm nhìn đại xà trước mặt.

-Hừ. Yêu thú cấp bốn, tiểu tử nguoi gan cũng không nhỏ?

Trung niên nhân bực mình hừ lạnh. Người này là một trong hai người lúc trước Hàn Phong đã gặp, tên là Nhạc Vũ, cảnh giới Đại võ sư nhị cấp, là hộ pháp sau lưng của Nhạc Phi Tuyết. Sau khi Hàn Phong rời đi được nửa tháng, Nhạc Phi Tuyết lo lắng không yên bèn kêu người này đuổi theo âm thầm bảo vệ. Sau mười ngày đi đến Cửu Sát Tông, Nhạc Vũ gặp được Hàn Lâm thì biết tên tiểu mập mạp không biết trời cao đất rộng này toan tính mộ đến Cực Hàn Chi Địa nên vội vã đuổi theo, hai ngày trước thì bắt gặp hắn đang tìm tòi thứ gì ở nơi này liền ẩn thân bảo vệ.

Cũng may hai huynh đệ họ Hàn vô cùng thân thiết, không hề giấu diếm nhau bất cứ cái gì nên Nhạc Vũ mới có tin tức về tiểu mập mạp, vừa rồi cũng kịp lúc ra tay tương cứu.

Hàn Phong cũng nhận ra vị hộ pháp này, lập tức hiểu được một chút sự tình liền thầm hô “may mắn” không thôi, đồng thời cảm động vô cùng, càng tăng thêm phần yêu mến Phi Tuyết tỷ tỷ của hắn, nếu không có nàng thì giờ này mạng hắn đã ô hô mất rồi.

Lúc này toàn thân con đại xà đã rời khỏi động phủ, phải dài hơn năm mét, cái lưỡi phun ra thụt vào đáng sợ vô cùng. Hàn Phong rung động tâm can, nhưng biết bảo vật có cơ hội đạt được, cố gắng giữ lấy bình tĩnh mà nói:

-Sư thúc, người có thể chế trụ nó được không, ta đi lấy Kim Sinh Quả.

Nhạc Vũ không nói gì, chỉ âm trầm gật đầu. Biểu hiện của tiểu mập mạp không làm hắn quá thất vọng.

Tùng đột cuồng phong điên cuồng xoay quanh người Nhạc Vũ, hai tay hắn mờ hồ ẩn hiện bạch quang sáng mờ, vung lên mười đạo phong nhận xé gió bay đi cuốn lấy Huyền Ảnh Xà. Đại xà nổi trận lôi đình, nó há miệng phun ra từng đạo huyết dịch đối chọi với phong nhận. Đoạn, tay trái Nhạc Vũ khẽ đưa, một con lốc nhỏ âm thầm thúc đẩy Hàn Phong bay thẳng đến miệng động.

Đại xà phát hiện ra dị biến, khè lên hai tiếng giận dữ rồi há lớn miệng. Huyết quang nở rộ trong miệng đại xà, một mùi tanh hôi tỏa ra gay mũi. Chỉ thấy một luồng huyết dịch pha trộn lam quang rộng bằng cái đầu người điên cuồng phun ra từ miệng nó rồi kích phát đến Nhạc Vũ. Thấy một kích này, hộ pháp đại nhân biến sắc. Biết rõ thứ này độc hại và hung hiểm vô cùng, bản thân khò mà đón đỡ, lại thấy tốc độ không quá nhanh, hắn vội vàng sử dụng Lăng Phong Bộ biến ảo để né tránh. Chỉ tiếc huyết dịch như có mắt, tuyệt không buông tha Nhạc Vũ, dù nhân ảnh hắn đã liêu mạng biến ảo lúc trái khi phải.

Đại xà giảo hoạt vô cùng, thấy hoạt cảnh trước mặt như đã sớm đoán biết liền nhân thời cơ phi thẳng đến Hàn Phong đang gần động phủ, nó gầm lên một tiếng kinh thiên làm tiểu mập mạp phải sợ hãi quay mặt lại, chỉ kịp thấy Huyền Ảnh Xà trong sát na đã mở toang cửa miệng hôi tanh chào đón hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nguy cơ đã đến trước mặt, Hàn Phong không hề suy nghĩ lấy ngay một khóa Bạch Vũ Châu ném thẳng vào miệng đại xà.

Tiểu châu nhìn nhỏ bé tinh xảo là vậy, đến khi kích phát nở ra hơn một trăm cây châm màu bạc dài cỡ một gang tay, kèm thêm mười luồng tiểu phong oanh tạc trong miệng Huyền Ảnh Xà.

Gào....o

Đáng thương cho con yêu thú, nó vốn xem thường một tên nhân loại hèn yếu, nghĩ rằng chỉ cần một kích tất sát tên mập trước mặt nên không hề phòng bị, hậu quả là ăn quả đắng lớn. Trong miệng nó được coi là một điểm yếu, hoàn toàn không được lớp vảy rắn chắc bảo vệ, bị phong nhận và phi châm tàn phá dữ dội. Tùng đột máu đen theo tia nhỏ liên tiếp trào ra trên nền tuyết, hòa với tiếng gào phẫn nộ của Huyền Ảnh Xà làm kinh động toàn bộ khu vực ngoại vi Cực Hàn Chi địa.

Sau khi ban tặng con đại xà một trăm cái răng bằng thiết tinh, Hàn Phong nhờ dư lực Bạch Vũ Châu đẩy ngay vào động phủ lẫn lông lốc. Tiểu mập mạp vội vàng đứng dậy. Nhìn thấy Kim Sinh Quả sáng bừng trước mắt, hắn sung sướng hái ngay, mừng rỡ đến nỗi không hề bỏ vào hộp ngọc trong nhẫn trữ vật, cứ vậy cầm lấy hòn hờ chạy ra ngoài cửa động phủ giờ bảo vật lên mà gào:

-A hahaha. Thành công rồi.

Nhạc Vũ vừa rồi đã thành công né tránh khiến luồng huyết dịch hung tợn kia tự phá vào núi đá, ăn mòn ra một lỗ sâu hóm. Đang mệt mỏi lau đi mồ hôi còn đọng trên trán, chợt nghe tiếng của Hàn Phong thì giật mình ngó về phía hắn. Thấy cảnh này, Nhạc Vũ cũng chẳng biết làm sao ngoài việc lấy tay che mặt mình mà mắng to “ngu ngốc” trong lòng.

Huyền Ảnh Xà đang quần quai trên nền tuyết, phát hiện bảo vật mình trấn thủ lâu năm bị lọt vào tay ngoại nhân, nó điên cuồng lấy thân quật toàn lực vào núi tuyết.

Àm...âm...

Chấn động kinh thiên làm Hàn Phong trên mây bưng tỉnh. Tuy nhiên, lực tấn công của yêu thú cấp bốn đầu phải nhỏ, tiểu mập mạp lập tức té văng xuống núi. Hắn lăn liên tục vô số vòng, những đoạn đá nhấp nhô không hề kiêng kỵ cắt xé hàng chục vết thương trên người Hàn Phong. Mặc dù vậy, Hàn nhi thiếu gia vẫn giữ chất Kim Sinh Qua trong tay không rời một chút nào. Đại xà cũng nhận cơ hội này, bỏ qua đau đớn phi thẳng đến nghênh đón thiếu gia.

Nhạc Vũ sớm đã đoán ra hậu quả việc làm ngu dốt của tiểu mập mạp, nên đã chuẩn bị sẵn. Xét về tốc độ và thân pháp, người tu luyện phong và lôi thuộc tính gần như là cao nhất. Nhạc Vũ như chớp giật một tay chụp lại Hàn Phong trước một bước, tay còn lại không khách khí tặng cho đại xà võ kỹ chuẩn bị này giờ.

Mắt thấy một phong cầu trắng mờ thoạt nhìn như đứng yên, thực chất đang tự xoay với tốc độ mà mắt thường không nhìn thấy được, đến nỗi không khí xung quanh cũng phải co rút mãnh liệt, mang theo khí tức tử vong khủng bố áp đến trước mặt, Huyền Ảnh Xà chỉ kịp gào lên vài tiếng kinh ngạc cuối cùng.

Xoẹt xoẹt.

Àm.....

Cái đầu đại xà hoàn toàn bị đánh nát thành vô số mảnh vụn bay mù trời, chỉ còn thân hình khổng lồ của nó chậm rãi hạ xuống, co rút một lúc rồi hoàn toàn bất động. Phong cầu nọ vẫn chưa mất uy lực, đánh rầm vào núi đá tạo thành một tiểu động tròn sâu hơn một mét mới dừng lại.

Tiểu mập mạp nằm trên tay Nhạc Vũ, chứng kiến uy lực kinh hãi của võ kỹ này, cảm giác rét lạnh chạy dọc sống lưng. Nhạc Vũ bỏ hắn xuống đất, sắc mặt tái đi một phần. Thi triển sát kỹ của bản thân khiến hắn tiêu hao khí lực không nhỏ, vì vậy liền ấn định ngồi xuống khôi phục một phần khí lực rồi bỏ đi ngay, nơi này tạo ra chấn động quá lớn, quyết không thể ở lâu.

Hàn Phong lúc này người cũng chỉ chút vết thương, đau rất không thôi. Tuy nhiên, sự háo hức đã khiến vết thương nhỏ không còn trong mắt hắn. Tiểu mập mạp đưa Kim Sinh Quả lên trước mặt, miệng chữ V càng ngày càng rộng ra, không khép lại được. Chỉ cần trở về Hàn gia, lấy thứ này đi đổi lấy Thất Tuyết Tinh Hoa tuyệt đối có khả năng, nhiều khi còn lấy được thêm không ít tinh thạch. Tưởng tượng đến cảnh Hàn Phi Long tung hô con trai bảo bối nhỏ của mình, Hàn Phong sung sướng đến run rẩy khắp người.

-Dì, Kim Sinh Quả????

Thanh âm mang đầy vẻ bất ngờ, khá quen tai vang lên làm Hàn Phong bưng tỉnh. Hắn đưa mắt lên nhìn liền có một phen run rẩy, nhưng lần này là vì quá sợ hãi. Nhạc Vũ cũng đã mở mắt ra, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, hắn không thể nào nghĩ rằng có kẻ tiến đến nhanh như vậy.

Kẻ đến cũng không quá xa lạ, Hàn Phong đã từng gặp qua, chính là nhóm năm người Ngũ Hành Đội. Thanh âm vừa rồi là của tên đầu lĩnh nọ, mắt hắn lúc này sáng ngời, mang trong đó đầy vẻ tham lam và tà ác.

Tên lão đại nhận ra tu vi của Nhạc Vũ còn cao hơn mình một cấp, nét mặt thoáng tỏ ra ngoài ý muốn rồi bình thường ngay trở lại.

-Lão nhi, lão tam cùng ta chế trụ hắn. Còn lại đi cướp Kim Sinh Quả về.

Công việc giết người đoạt bảo đã làm nhiều năm, sớm đã quen thuộc, Ngũ Hành Đội không cần nói một câu với bọn Hàn Phong liền có kế hoạch chu toàn để hành động, tuyệt đối là những tay lão luyện trường kì.

Hàn Phong từ lúc nhìn thấy bọn sát tinh này đã sợ đến mức mất đi lí trí. Hoạt cảnh trăm sát kinh khủng đêm đó lại tái hiện, hàm răng hắn va vào nhau cầm cập. Thoáng thấy hai tên Ngũ Hành Đội tiến về phía mình, hắn liền quay lưng co giò chạy thẳng.

-Ngu ngốc.

Nhạc Vũ bị hành động của tiểu mập mạp làm cho giận sôi máu. Nếu Hàn Phong bình tĩnh ở lại, cộng thêm một khóa Bạch Vũ Châu còn sót, ít ra Nhạc Vũ còn có cơ hội bảo vệ hắn. Đằng này lại hèn nhát bỏ chạy như vậy, một khi bị địch vây khốn thì chỉ có con đường chết.

Nhạc Vũ từ nhỏ là trẻ mồ côi, được Nam Vũ các chủ mang về nuôi nấng, tuyệt đối trung thành. Lần này bắt buộc đi phải đi bảo vệ Hàn Phong, thâm tâm hắn không thể để Nhạc Phi Tuyết thấy cảnh tên mập này xảy ra bất trắc. Cắn chặt hàm răng, Nhạc Vũ vội vã lao về phía tiểu mập mạp.

-Muốn cứu hắn, đâu dễ vậy.

Tuy nhiên, Hàn Phong hoàn toàn không có chút khí lực nào, cố gắng đến lúc này hoàn toàn là nhờ vào thể lực và khát vọng sinh tồn của bản thân, kì thực cũng sắp đến giới hạn. Hết cách, hắn quay người lại, từ nhẫn trừ vật lõi ra một viên châu nhỏ màu trắng, giơ ra tựa như khoe, miệng trề ra một nụ cười gian xảo.

-Bạch Vũ Châu!!!

Hai tên nọ thấy vậy hoảng sợ la lên, chúng không phải kẻ ngu, lẫn lộn đã nhiều năm, hơn nữa thanh danh thứ đồ chơi này không nhỏ chút nào. Mất thấy tên mập gian xảo trước mắt cười tựa ác ma, không khách khí vung tay ném về phía chúng, cả hai cùng tán loạn nhảy thật xa về sau cả mười mét mà phòng thủ.

Nhưng..... Không một tiếng nổ, kim châm nào oanh tạc cả. Cả hai tên còn đang mơ mơ hồ hồ thì thấy tiểu mập mập đã phăng phăng bỏ chạy.

-Con mẹ nó! Tiểu tử khốn kiếp! – Cả hai giận xám mặt, ai đời sống lâu năm còn bị một xú tiểu tử lừa đến nỗi chạy tán loạn; chúng mắng tiểu mập mập thật lớn rồi quyết tâm đuổi theo hòng trăm sát cục thịt mỡ trước mặt thành nhiều đoạn mới hả dạ.

Hàn Phong lúc này cũng cười hắc hắc trong lòng, chẳng qua hắn tút quá làm liều, vậy mà thành dọa cho hai “cao thủ” sợ mất mật, cũng đủ để hắn tự hào cả ngày. Bất quá hắn làm vậy cũng không phải chỉ để hù dọa không, đây là bảo vật giữ mạng duy nhất còn lại của hắn, trừ phi đến lúc mạng sống bị đe dọa, hắn tuyệt đối không sử dụng bừa bãi. Một phần khác cũng khiến hai tên Ngũ Hành Đội cũng phải cảnh giác, không dám quá sức liều mạng đuổi theo hắn. Hắn tự ngầm thấy việc vừa rồi bản thân làm quá mức cao thâm, dựa vào mấy câu cha hắn thường nói rồi xuyên tạc ra thì có thể coi là “không giết gà vẩn... dọa được khi”

Chạy được khoảng hai mươi phút, Hàn Phong chợt thấy kì quái. Hắn không còn nghe tiếng mắng chửi hay tấn công của hai tên phía sau nữa. Bất giác nắm chặt Kim Sinh Quả hơn, quay đầu lại phía sau, hai tên nọ cách xa cả trăm mét, đang giương cặp mắt lên nhìn hắn như nhìn một cái xác.

-Hắc hắc, cũng biết sợ lợi hại của bảo bối trong tay bọn thiếu gia rồi phải không. Coi như các ngươi cũng không làm gì quá mức, bọn thiếu gia coi như tạm tha. Cút đi, lần sau để ta gặp lại thì... hừ hừ... đừng có trách.

Hàn Phong vốn chẳng suy nghĩ nhiều, dù sao đang mệt muốn chết, hai tên này định chỉ đuổi theo, hắn càng có cơ hội mà nghỉ ngơi, cầu còn không được; ấy vậy mà cũng không quên lên giọng vài câu, trả thù lại quãng đường bị truy đuổi. Hai tên Lão Ngũ Lão Tứ nghe lời này, mắt càng mở lớn hơn, khóe miệng giật giật không nói nên lời. Cái tên này, không biết phải xếp vào thể loại nào nữa rồi.

Ầm ầm.....

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển khiến Hàn Phong cả kinh, cảm giác như trời sập vậy. Hắn té lộn nhào xuống đất, đang lấy làm quái dị thì mắt hắn cũng trợn trừng lên như hai tên Ngũ Hành Đội.

-Băng...băng....băng... – Tiểu mập mập lấp bắp rên.

Phía trước mặt hắn, “mặt đất” đang có dấu hiệu rạn nứt như gương bể, phải nói chính xác là mặt băng đang có dấu hiệu rạn nứt. Không lâu trước, khi thấy tiểu mập mập chạy vào phạm vi Hàn Băng Biển, hai tên Lão Ngũ Lão Tứ đã phát hiện bản thân chạy sang khu vực không nên, hơn nữa vẫn còn yêu quý cái mạng nhỏ của mình vốn đã muốn cao chạy xa bay. Tuy nhiên Kim Sinh Quả có sức hút quá lớn, bỏ đi thì chúng không cam lòng, vì vậy tạm thời lui thật xa, cẩn thận quan sát, nếu có cơ hội thì đoạt bảo, nếu có dị biến thì vẫn kịp thời tẩu thoát. Ngược lại, Hàn Phong một đường băng băng chạy, chẳng hề để ý rằng hoàn toàn chạy về hướng đông bắc, hiện tại đã đến Băng Hà Biển được một lúc rồi, thậm chí đã “chạy thật xa trên biển”, có điều mặt biển đã bị đông lại, thoạt nhìn không ra mà thôi. Hàn nhị thiếu gia vốn còn đang đặc ý vì được mắng chửi kẻ thù, vừa được nghỉ ngơi, bây giờ thấy mặt băng rạn nứt thì sắc mặt tái mét, lồm cồm bò về bờ.

Ầm ầm ầm.....gràooooo!

Mặt băng cuối cùng cũng hoàn toàn tan vỡ, nổ ầm, nước biển văng tung tóe, dư chấn khiến Hàn Phong cách không xa lại thêm một phen té nhào. Từ dưới mặt biển, một con yêu thú dài bảy tám mét trời lên, trông tựa như rắn mà không phải rắn, toàn thân phủ đầy làn phấn trắng ngà pha lẫn màu đen, xung quanh là bạch khí che thân thể đi một ảo diệu. Khí tức của nó vô cùng khủng bố, tàn mát ra tứ phía, lạnh băng.

-Hàn.nn.. Giao!

Hàn Phong run rần lấp bắp khi nhìn thấy yêu vật trước mặt. Con Hàn Giao này tuy chưa trưởng thành nhưng cũng tuyệt đối không dưới năm cấp yêu thú, chính xác đối với Hàn Phong bây giờ là một con yêu quái rồi, dù có ném Bạch Vũ Châu ra cũng chẳng có chút ý nghĩa nào với nó. Mà lúc này, hai tên Lão Tứ Lão Ngũ đã co chân tháo chạy từ lúc nào.

Hàn Giao đưa ánh mắt nhìn về Kim Sinh Quả trong tay Hàn Phong, trong đôi mắt của nó chất chứa biết bao cảm giác thèm muốn. Vốn dĩ khi phát hiện bọn người Hàn Phong chạy vào Băng Hà Biển, nó đang nghỉ ngơi nên chẳng buồn giải quyết. Bất ngờ thay, nó ngửi thấy cảm giác sinh cơ mãnh liệt từ Kim Sinh Quả, lập tức không khách khí trở thành một “đại đội viên” mới của Ngũ Hành Đội, cùng tham gia “đoạt bảo”.

Hàn Phong đâu có ngờ mình chạy bậy thế nào lại vào Băng Hà Biển, lại được yêu vật bậc này chiếu cố, thật sự hắn cũng không biết nói gì hơn. Tuy nhiên, qua mấy lần hèn nhát bỏ chạy, dần dần Hàn Phong cảm giác thích ứng hơn, không còn quá hoảng sợ nữa mà thay vào đó là âm thầm tìm cách thoát thân sao cho chu toàn. Chỉ qua một tháng lẫn lộn, Hàn Phong đã trưởng thành hơn nhiều từ lối suy nghĩ đến hành động bản thân.

Mất thấy tên mập trước mắt vung tay ném ra một thanh tiểu kiếm về phía mình, Hàn Giao tỏ ra thờ ơ. Đột nhiên, nhìn kĩ lại thì thấy còn một viên tiểu châu

tiếng xào theo sau đoàn kiếm đó, yêu thú giương một mắt lên, thở phì ra một hơi, thấp phần khinh thường.

Sau khi sử dụng cái chiêu mà thâm tâm Hàn Phong tự cho là “cũng khá tuyệt vời, hai trong một” để lừa đảo yêu thú, Hàn Phong đang co chân chạy trốn thì lại bất gặp màn si nhục bằng nét mặt phi thường nhân tính của con yêu thú, hấn giận sôi người. Bất quá, cũng không hơi đâu mắng thì với đầu súc sinh này, Hàn Phong tiếp tục chạy thật nhanh về bờ.

Chỉ thấy Hàn Giao không tránh không né, mở thật to cái miệng rộng đón nhận tiểu kiếm và Bạch Vũ Châu vào miệng rồi ngậm lại. Một tiếng ầm trầm thấp vang lên, Hàn Giao lại mở miệng phun ra đồng kim châm một cách nhẹ nhàng.

Mất Hàn Phong lời lên hấn một đoạn, cái này cũng quá sức khinh người rồi. Tuy nhiên, cũng chẳng để hấn khinh, yêu thú không muốn dây dưa nữa. Nó mở to miệng một lần nữa, từng đợt từng đợt hàn khí ngưng tụ lại thành một mũi băng thương nhọn hoát, rộng hơn hai mét, phun thẳng về phía tiểu mập mập đang tháo chạy.

Hàn Phong nhìn thấy băng thương thì hoảng sợ vô cùng, vận hết tốc lực để tránh né song mũi thương quá to lớn, tránh đâu cũng không còn kịp nữa.

Roẹt.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Băng thương khổng lồ đâm ngang một phần nhỏ trên bụng Hàn Phong, máu phun tung tóe, đập vỡ tan nát cả mặt biển đã đông cứng từ lâu. Hàn Phong chỉ kịp hét lên một tiếng rồi bị kéo thẳng hấn xuống dưới biển; kết quả này cũng là nhờ hấn vận hết sức để tránh rồi.

Đập vào trong mắt tiểu mập mập lúc này toàn bộ đều là màu xanh, kèm theo cảm giác không thở nổi. Băng vào khối lượng kinh diễm của băng thương nọ, Hàn Phong từ từ bị kéo sâu xuống tận đáy biển, không bao lâu nữa sẽ thiếu không khí mà chết.

Vô số hình ảnh khác nhau lần lượt hiện về trong đầu tiểu mập mập, hình ảnh phụ thân tươi cười, nhị nương yêu chiều hấn, nựng cái má của hấn, cả nhà cùng vui vẻ cười nói bên nhau. Phải rồi, cả đại ca Hàn Lâm, cả nụ cười xinh xắn của Nhạc Phi Tuyết nữa.

-Phụ thân, hải nhi bất hiếu....

Bất giác, một giọt nước mắt nhỏ bé, thầm lặng rơi ra trong đôi mắt hấn, trôi hòa theo dòng nước biển vô tình.

Cảnh vật mỗi lúc một mờ hơn, lúc này Hàn Phong đã bị băng thương “đóng đinh” xuống đáy biển, hấn cảm thấy mình thực sự không xong rồi. Bỗng nhiên, trong mơ hồ, hấn nhìn thấy một vật dài dài, đen đen. Một tay vẫn nắm chặt Kim Sinh Quả chưa bao giờ buông, tay còn lại, bắt tri bất giác hấn giờ lên nắm lấy vật ấy.

Xoạt!

Chỉ chưa tới một giây, toàn thân Hàn Phong đã hoàn toàn bị đông cứng, tựa như một tòa băng điêu. Sau đó, cả mũi băng thương khổng lồ nọ cũng bị dính lại, hóa thành một khối băng khổng lồ dưới đáy biển.

Mà Hàn Giao lúc này vốn đang từ từ chậm rãi bơi xuống mặt biển, toan tính để tiểu nhân loại kia từ từ chết đi trong sợ hãi rồi mới hí hửng bơi xuống chiếm đoạt bảo vật. Không ngờ, đến khi nó nhìn thấy Hàn Phong lại đứng yên, trong đôi mắt nó luân chuyển liên tiếp nhiều sắc thái khác nhau, khi thì sợ hãi, khi thì tức giận, rồi cuối cùng như kiêu kỳ cái gì đó, quay đuôi bỏ đi một cách không cam lòng.

.....◆◆.....◆◆◆.....
.....

Hàn Phi Long ở nhà đang uống trà, bất chợt cái tách nứt một góc. Mặt lão xám xịt, một cảm giác lo lắng không tên ủa vào trong đầu.

Cách đó mười lăm hai mươi phút, Nhạc Vũ toàn thân bạch bào nhuộm màu máu tươi, đang hôn hén thở dốc thì nghe tiếng băng vỡ chấn động đình tại nhưc óc, kinh thiên động địa từ hướng đông bắc tràn ra (do Hàn Giao dưới biển phá băng chui lên), liền nghi hoặc quay mặt về hướng đó. Chân mày hấn nhăn lại, thâm tâm hấn dự lên một cảm giác “không ổn”.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cực Hàn Chi Địa được xưng là một trong ba cấm địa của thế giới, nổi tiếng là mồ chôn của vô số võ giả, ấy vậy mà mỗi ngày vẫn có rất nhiều người dân thân vào nơi này. Nguyên nhân chỉ có bốn chữ: Kì trần dị bảo. Nơi đây nhiệt độ vô cùng khắc nghiệt, thấp đến mức đáng sợ, đồng thời cũng là nơi thích

hợp cho những dị thảo sinh trưởng. Ngoài ra, số lượng yêu thú khổng lồ ở nơi đây cũng là mục tiêu làm giàu của nhiều võ giả, thông qua việc săn chúng rồi đem tài liệu đi bán. Nhắc đến “săn”, không biết vì lý do gì, hai năm trước nhóm “săn” võ giả nổi tiếng ở ngoại vi cấm địa Ngũ Hành Đệ nhất đột nhiên không còn hoạt động nữa, khiến cho nhiều người cảm thán không thôi. Kẻ thì cho là chúng chọc phải một nhóm cao thủ nào đó rồi bị diệt, người thì cho rằng vì danh tiếng chúng quá thổi nên bị một đại cao thủ nào đó đi ngang “tiện tay” giải quyết. Hàng trăm lời đồn thổi các loại khác nhau, nhưng nhìn chung ai ai cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều với tin tức này, ít ra cũng không còn cảm giác đi săn yêu thú mà lòng nơm nớp đề phòng bị ám toán. Nói thì vậy, chẳng bao lâu sau, rất nhiều nhóm khác lại nổi lên, tiếp nối chí hướng đàn anh “Ngũ Hành Đệ nhất” đi trước, làm cho những người tiến vào Cực Hàn Chi Địa được một phen mừng chửi không thôi...

Tại Băng Hà biển thuộc Cực Hàn Chi Địa, một tảng băng trôi lớn gấp rưỡi một người trưởng thành đang chậm chạp dạt về bờ. Mặt ngoài tảng băng bám đầy bụi đất, thậm chí dính một vài mảng rong rêu, ắt hẳn đã từng chìm rất lâu dưới đáy biển, không biết vì sao tọa lạc sâu như vậy, hiện nay vì sao lại trôi về bờ.

Tạch.....tạch.....tạch!

Bỗng nhiên, mặt ngoài tảng băng dần dần xuất hiện vết nứt nhỏ, rồi càng lúc càng nứt ra lớn hơn.

Ầm!

Từ trong băng phiến chui ra thân ảnh một người, cao khoảng một mét năm. Người này tóc dài che kín mặt mũi, phủ quá mang tai, đuôi tóc dài đến bả vai, toàn thân ướt sũng. Hắn khá gầy, toàn thân mặc một lớp áo màu xanh rộng thùng thình, một tay cầm một thanh đao màu đen, tay còn lại cầm thứ trái cây gì đó màu vàng, trông đã héo rũ. Toàn thân hắn run rẩy, có lẽ do ngâm trong nước quá lâu. Mái tóc hắn thoáng bị gió tuyết đẩy sang một bên, để lộ khuôn mặt hơi gầy yếu, trắng trẻo của một nam thiếu niên, thoạt nhìn chỉ độ mười ba, mười bốn tuổi; ẩn sâu trong đôi mắt hắn tràn đầy vẻ nghi hoặc, khó hiểu.

Thiếu niên nọ hai tay vẫn nắm chặt hai vật kì quái không rời, chậm chạp bò về bờ bằng cả tứ chi. Đã quá lâu hắn không hoạt động, tay chân cứng ngắt khó lòng điều khiển, mất hơn nửa giờ công sức mới bò được về đến bờ, miệng mãi lắp bắp một câu khó hiểu:

-Ta là ai?????

Sau khi phục hồi một chút sức lực, người này cố gắng đứng dậy song lại ngã vật xuống đất. Sử dụng hắc đao trong tay chống lấy nền tuyết, hắn tiếp tục đứng lên, rồi lại ngã xuống.

Cứ như vậy, đến khi trời tờ mờ tối, hắn mới đứng vững được để đi lại. Sau đó, hắn không nghỉ ngơi chút nào mà liều sức đi thật nhanh khỏi vùng biển băng này. Chính bản thân hắn cũng không biết lý do vì sao, chỉ có cảm giác kì lạ rằng mình không thích nơi này chút nào.

Hắn cứ đi, đi liên tục, đến khi cơ thể hắn không thể chống đỡ nổi nữa thì ngã lăn xuống tuyết, trực tiếp hôn mê.

Gió tuyết thổi từng cơn rét lạnh, đầy vô số bông tuyết nhỏ nhoi trôi đi, che kín người một thiếu niên đang nằm ở dưới một cách vô tình.

Một đêm trôi qua, hắn đã mơ. Trong cơn mơ ấy, hắn mơ về một tên nhóc mập mạp, một gia đình giàu sang, ấm cúng. Một loạt những sự kiện mười hai năm trước từ khi sinh ra đến khi bước vào nơi này, một lần nữa như cuốn phim quay chậm chiếu lại trong não bộ hắn...

Mặt trời bắt đầu lên cao, một vài tia sáng đầu tiên le lói chiếu vào Cực Hàn Chi Địa, tuy nhiên cũng không làm nhiệt độ nơi đây khá hơn bao nhiêu. Sâu trong nền tuyết, một người vục dậy, hắt tuyết bay văng lên, trắng xóa một vùng. Trên mặt người này thoáng lộ vài nét nghi hoặc, rồi lại nở nụ cười thật tươi mà lạ lẫm:

-Ta còn sống? Ahahaha! Ta còn sống!

Người này tất nhiên là Hàn Phong, Hàn nhị thiếu gia rồi. Hắn đã sống lại sau hai năm chìm sâu dưới đáy biển. Vì thời gian ngủ vùi quá lâu, đến khi tỉnh lại thì tay chân đã khô cứng, thần trí trở nên mơ hồ. Phải sau một đêm, hắn mới phục hồi trở lại.

-Tiểu tử, tất nhiên là ngươi còn sống rồi.

Một thanh âm lạ hoắc vang lên trong đầu làm Hàn Phong cả kinh. Hắn đưa mặt xoay trái xoay phải, đến khi không thấy bóng dáng bất cứ ai mới lớn tiếng:

-Là ai, là kẻ nào giả thần giả quỷ hù dọa bọn thiếu gia?

-Ta đang nằm trên tay ngươi đây này! – Thanh âm một lần nữa vang lên, lần này mang theo một phần mỉa mai.

-Di, Kim Sinh Quả biết nói chuyện? – Hàn Phong nhìn vào Kim Sinh Quả đã héo rũ trong tay, gương mặt méo xẹo một cách quái dị, lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

-Phi, ta nhỏ vào. Con mẹ nó chứ, ta là khí linh sống trong Nhật Nguyệt đao ngươi đang cầm đây xú tiểu tử. – Khí linh bị Hàn Phong làm cho tức sôi máu, giận dữ mắng chửi không khách khí.

Hàn Phong bị một màn này dọa cho nhảy dựng lên, sau đó thì bốc khói đầy đầu. Xét về mắng chửi, từ khi rời nhà đến nay hắn tuyệt không chịu thua ai đâu. Đang tính cân cổ mắng lại, cuối cùng lại thấy bản thân còn nhiều thắc mắc, mà kẻ “đang nói chuyện” với hắn có khả năng giải đáp được. Đưa mắt

nhìn hắc đao kì quái trong tay, hắc đàn nén giận mà dò hỏi:

-Người sống trong cây đao này thật sao?

-Chứ không lẽ người nghĩ ta từ dưới đất chui lên chắc? – Khí linh lần này đã không còn kiên nhẫn.

-Có khi lắm chứ, ta thấy như vậy còn có lí hơn. – Hàn Phong lộ vẻ bất đắc dĩ, hắc tuyệt đối cho rằng võ giả ẩn nấp dưới đất còn đáng tin hơn là ở trong cây đao này.

-Người...người...con mẹ nhà người. Tức chết lão tử rồi. Người thực sự không nhớ gì khi rơi xuống biển sao?

-Dĩ nhiên là có rồi. Lúc đó ta bị một con súc sinh đánh rơi xuống biển, tưởng như chết rồi. Sau đó thì bây giờ sống dậy. Mà khoan, hình như trước đó ta có nắm vào cái gì đó. Di, là người? – Hàn Phong bỏ qua lời nói khó nghe của khí linh, hắc thực sự muốn giải đáp thắc mắc trong lòng, không hơi đâu mà đi tranh cãi với thứ này.

Khí linh gần như tức ói máu với tên tiểu tử này, bất đắc dĩ đành phải giải thích thật rõ ràng, hắc không muốn nhận thêm một phen ức chế nào nữa. Về phía Hàn Phong, nghe khí linh nói, mặt hắc càng biến ảo phong phú hơn, khi thì hoảng sợ, khi thì bất ngờ, cuối cùng là há to cái miệng ra mà không khép lại được.

Nguyên lai là khi hắc bị “đóng đinh” xuống biển, không biết xảo hợp thể nào mà lại cầm vào Nhật Nguyệt đao này, là một trong những loại thần binh vang danh thiên cổ, có linh trí hắc hoi. Sau đó, hắc bị hàn khí trong thần binh đóng băng lại ngay tức thì, sau đó Hàn Giao quay lại thì cũng không dám lại gần, nó không muốn có kết cục giống như Hàn Phong.

Càng xảo hợp hơn, đáng lẽ là hắc đã chết rồi, tuy nhiên trong tay lại cầm Kim Sinh Quả, bảo vật mang sinh lực chi mệnh đòi dảo, liên tiếp truyền cho hắc, nhờ vậy mà quãng thời gian chìm dưới đáy biển mới sống sót. Mà Nhật Nguyệt đao này nằm sâu dưới đáy biển quá lâu rồi, đến nỗi nó cũng không nhớ rõ nữa, sau đó thì ngu vùi đi, đến khi được sinh lực chi mệnh trong Kim Sinh Quả truyền một phần nó mới tỉnh dậy.

Sau khi nghe khí linh kể một hồi, Hàn Phong đã có phần nào tin tưởng bởi Kim Sinh Quả trong tay hắc thực sự đã héo rũ, không còn chút giá trị nào. Có lẽ trong thời gian qua tiêu tốn hết cho một người một đao này rồi.

-Người nói người là thần binh. Vậy người xếp thứ mấy, sao ta không nhớ có thần binh tên Nhật Nguyệt đao nhỉ?

Thắc mắc được giải đáp một phần, lúc này Hàn Phong có hứng thú với thần binh trong tay hơn. Lúc này hắc mới có dịp nhìn kĩ lại. Chuôi đao gấp rưỡi gang tay, tròn bóng, rất dễ cầm, màu đen; đầu chuôi là một khóa ngọc tròn lớn, nối tiếp với một miếng hình bán nguyệt cùng chất liệu, tựa như trắng khuyết; có lẽ là biểu tượng cho cái tên Nhật – Nguyệt. Gắn với hai biểu tượng đó là lưỡi đao màu đen. Nhật Nguyệt đao dài khoảng hai phần ba mét, kích thước phải nói vô cùng hoàn mỹ, tuy nhiên so với Hàn Phong bây giờ thì hơi lớn một chút.

-Ừm, để ta xem. Có lẽ là xếp thứ hai mươi.mốt. Chắc vậy. – Khí linh trả lời, giọng điệu không chắc chắn lắm.

-Đồ...cây đao điên này. Trên đời chỉ có thập nhị thần binh, đao đâu ra cây thứ hai mươi mốt, hà?

Hàn Phong phi thường tức giận, cho rằng bản thân đã bị lừa. Hỏi sao hắc trong một năm bị thương đọc nhiều sách như vậy mà không có chút ấn tượng với thanh Nhật Nguyệt đao này. Nói về binh khí, có tổng cộng hai mươi thanh thần binh đã vượt qua sự tưởng tượng của con người, có linh trí riêng, mang trong mình thần thông kinh người, là vật chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Võ giả nào cầm thần binh trong tay cũng đều trở thành phong vân một cõi, uy danh vang dội. Vì vậy phạm là võ giả ai cũng ước ao nắm trong tay một thanh thần binh, trở thành huyền thoại một đời.

-Đồ....đồ con người. Người không thể nghe ta giải thích rồi mới lên tiếng được hay sao? – Khí linh bức tức đáp trả.

Nghe thấy lời này, Hàn Phong chỉ biết cười khổ trong lòng. Trên đời người ta chỉ hay mắng nhau là “đồ con chó, con trâu v.v.v”, vậy mà hôm nay hắc lại bị một thanh đao mắng là đồ con người, thật sự chẳng biết nói gì hơn. Trình độ của thanh đao này cũng xấp xỉ với hắc rồi.

-Trước đây ta bài danh thứ ba trong thập nhị thần binh, chủ nhân của ta là một đao thánh. Tên của hắc là gì thì... ta quên mất rồi. Năng lực của ta chỉ có một, đó là hấp thu linh khí trong trời đất. Trước đây chủ nhân của hấp thu Băng Tâm Tuyệt Ảnh chỉ khí cho ta, khiến ta trở thành vật chí âm chí hàn, tuyệt đối nằm trên đỉnh cao nhất của băng hàn chi lực. Tuy nhiên, xét về uy lực còn thua hai tên gia hỏa kia, nên chỉ bài danh thứ ba.

Khí linh như đang hồi tưởng lại một thời vang dội. Đoạn, hắc tiếp tục nói:

-Sau đó vì sao chìm trong cái biển quái dị này thì ta không nhớ, cuối cùng tao ngộ với người. Mà kể cũng nực cười, tiện nghi cho tiểu tử quá rồi. Người thuộc tính băng hàn chi lực, nhưng phẩm chất lại quá mức tối tệ, trong khi đó còn mang theo một luồng yêu hỏa quái dị trong người. Băng Tâm Tuyệt Ảnh bên trong ta thấy vật tương khắc, lập tức tiến vào cơ thể người giao tranh, cuối cùng thì khu trục nó tan tác.

-Mà Băng Tâm Tuyệt Ảnh mang danh đứng đầu trong băng hàn chi lực, chịu uất ức giam cầm dưới đáy biển bao nhiêu năm, vừa vặn gặp được người, thế là quyết định hòa nhập vào thân thể người hoàn toàn, cải tạo sạch sẽ phẩm chất, hi vọng một lần nữa được vang danh thiên hạ. Mà ta trước đây gọi là Nhật Nguyệt Hàn Đao, bây giờ không còn hàn khí nữa, gọi là Nhật Nguyệt đao là được. Thời gian trôi qua quá lâu, nên ta chắc chắn đã mất đi tên trên thập nhị thần binh rồi, bởi vậy ta mới nói ta bài danh thứ hai mươi mốt....

Khí linh kể dài lê thê khiến hai tai Hàn Phong lúng búng, khiến hắc phải mất một lúc mới sắp xếp lại được.

-Ừm, để xem nào. Ta hiểu rồi. Mà khoan, người nói cái gì, yêu hóa trong người ta đã bị khu trục hoàn toàn! – Nhớ lại lời nói của khí linh, Hàn Phong mừng rỡ như điên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tại một gốc đại thụ lớn ở Bạch Chi Lâm, Hàn Phong đang tu sửa lại “nhan sắc” của bản thân. Mái trước được kéo sang một bên, nhìn cũng khá anh tuấn, phù hợp với gương mặt hấn lúc này; phần đuôi hấn cột lại, thả sau gáy, đậm chất một thiếu niên tình nghịch, yêu đời. Ngắt lấy một ngọn cỏ non đưa vào miệng, Hàn nhị thiếu gia tung tăng bước chân sáo ròi khỏi khu rừng, hình như cũng quên mất địa phương hấn đang đứng gọi là “cấm địa” luôn rồi. Còn về bộ quần áo quá khổ với thể hình hiện tại, hấn cũng đành chấp nhận, đợi trở về Cực Lạc thành sửa sửa sau. Nghĩ tới biểu tình trên khuôn mặt Nhạc Phi Long khi nhìn “tiểu mập mạp” năm xưa trở nên anh tuấn dường này, Hàn Phong không giấu nổi tiểu ý trên môi.

“Là là là, bọn thiếu gia anh tuấn tựa Quách Hồ (**kí danh tác giả)

Thiếu nữ thấy tất phải chết rũ rượi, ừ ừ ừ...”

Vì nhan sắc chói sáng của ta, á há há há!”

Hàn nhị thiếu gia vừa đi vừa ca hát, lời thoại đáng sợ đến mức khí linh phải khóc thét, hấn chợt nhận ra cái tật ba hoa của bản thân đã gây thảm cảnh của mình bây giờ. Một tiếng trước đây, hấn thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ, cuối cùng để Hàn Phong nhận được nhiều kinh hi đến mức gào lên trong sung sướng. Sau khi kiểm tra cơ thể, hắc khí của yêu hóa năm nào đã không còn một mống, chỉ còn lại một tia hàn lực mỏng manh chạy xuôi dọc trong cơ thể hấn. Dù chỉ là một tia nhỏ song Hàn Phong cũng nhận ra uy lực kinh người ẩn chứa bên trong, quả không hổ thẹn với hai chữ “cực hạn” hàn khí của Băng Tâm Toái Ảnh. Đã có khả năng tu luyện như võ giả bình thường, mang trong tay một thanh thần binh, phẩm chất hàn khí bản thân còn được cải tổ, Hàn nhị thiếu gia thực sự muốn ôm tên “gia hỏa khí linh” đã nằng hấn không thương tiếc mà hôn lấy hôn để; càng nhìn càng thấy Nhật Nguyệt đào này vừa mắt lạ kì.

-Mà này, Đào lão thân thương, người nói người trước đó đã ngủ vui rất lâu, vậy làm sao nắm rõ sự tình khi ta rơi xuống biển quá vậy. – Vừa lú lo, Hàn Phong vừa hỏi nốt thắc mắc trong lòng.

Cách xưng hô “thân thiết” quá mức làm khí linh sồn tóc gáy, cảm giác dù phải đại chiến với thiên binh vạn mã cũng không đáng sợ bằng. Ngoài ra, quyết định Nhật Nguyệt đào đã là vật “của mình”, Hàn Phong gọi khí linh là “Đào lão” luôn cho thuận tiện.

-Là Băng Tâm kể lại cho ta, hiện bà ấy đang ở trong cơ thể người rồi, đợi đến khi thực lực người đạt đến Vô vương mới có thể câu thông được. Thật sự là đại tiện nghi cho tiểu tử người, ta và Băng Tâm theo nhau đã lâu, vì vậy bà ta đi đâu ta đi đó, đành chịu thiệt thòi nhận người làm chủ. Còn nữa, Hàn nhị thiếu gia à, coi như ta xin người, bỏ dùm ta hai chữ “thân thương” được không, ta nhận không nổi đâu! – Đào lão hậm hực trả lời.

Nghe giọng điệu nhẹ nhàng của Đào lão nói về Băng Tâm thực một trời một vực khi nói chuyện với mình, Hàn Phong cũng được một phen đồ mồ hôi hột, cảm thấy tám chín phần là có sự tình bên trong. Bất quá hấn cũng không có hứng thú với chuyện gì đó của hai tên gia hỏa ngàn năm này, đành ậm ừ cho xong.

Ngoài ra, Đào lão nói đến sự tình khác cũng làm Hàn Phong không kém phần bất ngờ. Thì ra từ lúc tỉnh lại trong băng phiến đến nay, hấn bình bình an an mà đi không phải do vận khí tốt mà vì khí tức Băng Tâm Tuyệt Ảnh buru hấn trong người. Yêu thú ở Cực Hàn Chi Địa phần lớn là băng hàn thuộc tính, vì vậy rất kiêng kị. Tất nhiên, việc đó chỉ chắc chắn ở ngoại vi cấm địa thôi, yêu thú cao cấp ở vùng trung tâm có linh trí không thua gì con người, có thừa bản lĩnh để nhìn ra thực lực của hấn. Chung quy, Hàn Phong cũng không cần lo lắng yêu thú làm phiền ở ngoại vi Cực Hàn Chi Địa này.

-Hàn tiểu tử, có mùi máu tanh! – Đào lão đột nhiên khê nói.

Lúc này tuy Nhật Nguyệt đào đã nằm trong nhần trử vật song thần thức của Đào lão vẫn tản ra tứ phía trong phạm vi trăm mét, tương đương với một cao thủ cảnh giới Vô vương.

Nghe được lời nhắc nhở, Hàn Phong mới phát hiện một vết máu dài nhỏ giọt đứt quãng cách hấn không xa, thoạt nhìn có thể đoán là dấu vết của một võ giả bị thương trên đường tháo chạy. Căn nhắc một hồi, Hàn Phong cẩn thận lần theo dấu vết người nọ, nếu có thể thì tiện tay cứu hấn luôn. Dù sao hiện tại ở ngoại vi cấm địa đối với hấn khá an toàn, còn gặp võ giả có tài thì khu dụng Hàn Phi Nga bỏ chạy là được. Thấy người bị nạn nếu trong khả năng mà không cứu giúp, Hàn Phong không có được tính cách lạnh lùng bậc này.

Đáng tiếc thay, Hàn Phong đã chậm một bước. Đi theo vết máu, vượt qua vài bụi cây, hấn đã thấy một thiếu nữ mặc y phục vốn trắng tinh nay đã nhuộm đỏ máu, bỏ sát người, khoảng mười sáu tuổi. Lúc này, cổ và bụng nàng bị chém một vết rất sâu, lộ cả nội tạng, miệng vết thương kết băng lại, hấn cũng là do một võ giả băng hàn thuộc tính sát hại. Đôi mắt nàng mở lớn, tựa như rất bất ngờ, lại mang theo cảm giác uất hận.

-Hàn tiểu tử, Hàn tiểu tử! – Bất chợt, Đạo lão hô lớn.

Nhìn thấy thiếu nữ chết thảm, Hàn Phong khẽ thở dài, không may may để ý đến lời nói của Đạo lão. Từ lúc rời nhà đến nay, bắt gặp nhiều sự tình, hẳn nhận ra thế giới vốn không hề tươi đẹp như trong tưởng tượng của bản thân. Con người thực quá mức động ác, để đạt được như ý, họ sẵn sàng ra tay sát hại đồng loại, vậy có khác gì những đầu súc sinh vô tri?

-Phương Tuyền tỷ!

Tiếng hét lớn, đầy vẻ kinh ngạc của nữ tử vang lên làm Hàn Phong bừng tỉnh, hẳn vội vã quay người lại thì nhìn thấy hai nữ một nam, thân mặc y phục cùng loại với nữ tử nọ, có lẽ là huynh đệ cùng một tông môn. Nam nhân đứng đầu khoảng mười sáu tuổi, tướng mạo bình thường, không đáng chú ý, tuy nhiên sâu trong đôi mắt hắn toát lên vẻ kiên định, rắn rỏi mà không phải những người cùng tuổi có được. Người này tu vi đã đạt đến Vô đồ đỉnh phong, sắp sửa tiến vào cảnh giới Vô sư, hẳn là một kì tài hiếm có; lúc này trấn hắn nhìn lại, cẩn thận quan sát Hàn Phong, vẻ mặt phức tạp, đầy suy tư. Hai thiếu nữ phía sau cũng trạc tuổi nam nhân, thần sắc bất ngờ lẫn đau buồn, sau đó oán hận đưa ánh mắt “ngươi chính là hung thủ” mà dán lên người Hàn Phong.

-Ài, tiểu tử nguoi. Đã thích lo việc không đâu, lại còn không thêm để tâm đến lời ta, bây giờ dính vào vũng bùn rồi. – Thanh âm chán chường của Đạo lão vang lên. Hắn cảm thấy tính cách của Hàn Phong khó mà có tương lai tốt đẹp được.

Mà Hàn nhị thiếu gia lúc này hối hận thì đã muộn, tuy nhiên cũng không cảm thấy quá mức buồn phiền. Dù sao hắn cũng không làm trái với lương tâm, tâm tự nhiên sẽ thư thái. Cho dù được làm lại, hắn cũng sẽ đến đây, tuy nhiên sẽ cảnh giác hơn mà thôi.

-Di, có kẻ ám toán nguoi, Hàn tiểu tử, bên trái! – Đạo lão thất kinh hô lên.

Chỉ thấy một đường bạch quang lạnh lẽo đang nhắm Hàn Phong mà chém tới, từ trong bạch quang vang lên thanh âm đầy oán khí của nam tử:

-Súc sinh, mau đền mạng cho Tuyền nhi!

Keng.....ng!

Lần này Hàn Phong đã sớm được Đạo lão cảnh báo, đang chuẩn bị khu dụng Hàn Phi Ngoa né tránh thì thiếu niên tướng mạo bình thường đã thần không biết, quỷ không hay vung kiếm đánh chặn lam quang nọ.

-Họ Hoắc kia, nguoi muốn làm gì? – Nam nhân lạ mặt vừa ám toán Hàn Phong thất bại thoáng giật mình, lui lại một bước rồi trầm mặt lại, hét lớn.

Lần này, Hàn Phong đã có dịp nhìn rõ tướng mạo hắn. Người này mặt mũi sáng sủa, mày đậm mắt sáng, mũi cao, rất có sức hút. Tuy nhiên, giọng hắn lại the thé quái dị, thấp phần khó nghe, trái hẳn với vẻ bề ngoài. Tuổi hắn khoảng mười tám nhưng cảnh giới chỉ là vô đồ cấp tám, còn thua thiếu niên họ Hoắc một bậc.

-Tô Trác, nguoi không được làm vậy. Ta cảm thấy sự tình có chút không đúng, cần phải xem xét cẩn thận lại. – Hoắc Thiên Sơn bình thản trả lời.

Hoắc Thiên Sơn gia cảnh bình thường, lên sáu tuổi thì cha mẹ qua đời. Từ nhỏ hắn đã một thân một mình kiếm sống, chịu đựng trăm ngàn khổ cực, thường xuyên bị kẻ khác khi dễ. Dần dà, tính tình hắn trở nên trở nên rất kiên định, vượt xa những đứa trẻ khác. Sau đó, hắn gia nhập Hắc Sát trại, một thân một mình tu luyện, trở thành một trong số những người trẻ tuổi có danh tiếng lớn nhất trong hàng ngũ đệ tử ngoại môn.

Hàn Phong thấy Hoắc Thiên Sơn nói giúp cho mình thì mừng rỡ vô cùng, vội vàng thi lễ rồi giải thích:

-Hoắc huynh quả nhiên sáng suốt, quả thực ta chỉ vô tình đi ngang qua đây, hoàn toàn không liên can đến tai nạn của vị sư tỷ này.

-Vô tình đi ngang? Lời của nguoi ai có thể tin? – Tên Tô Trác cao giọng quát, quyết không bỏ qua cho Hàn Phong.

Hoắc Thiên Sơn khẽ cau mày:

-Từ lúc Phương Tuyền bóp ngọc giản truyền tin đến lúc chúng ta có mặt tại đây chưa đến mười phút, nguoi thực sự cho rằng một người công pháp cơ sở chưa đến tầng một có thể giết chết nàng trong thời gian đó ư. Đừng nói với ta là nguoi không nhìn ra thực lực hắn.

Thanh niên họ Tô bị lời này làm cho cứng họng, khẽ “hừ” một tiếng rồi không nói gì nữa. Đôi mắt hắn nhìn Hoắc Thiên Sơn thoáng lộ ra một tia tàn nhẫn rồi tan biến ngay tức thì, tâm cơ che giấu không hề tệ.

Hàn Phong hoàn toàn bảo trì im lặng. Đây là chuyện nội bộ của bọn họ, hắn không có tư cách xen vào. Hơn nữa bản thân vừa tạm thời thoát khỏi nghi ngờ, không nên vọng động để rước họa vào thân.

-Này Hàn tiểu tử. – Thanh âm Đạo lão đột nhiên vang lên trong đầu Hàn Phong

-Có chuyện gì sao?

-Hắc hắc, dĩ nhiên là có. Một đầu yêu thú cấp ba đang tiến đến chỗ này, à không, phải là hai con mới đúng.

-Cái gì?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Rôt roat.

Động tĩnh này hoàn toàn phá tan bầu không khí trầm tư của bọn người Hoắc Thiên Sơn, khiến họ được một phen giật mình không nhỏ. Chỉ thấy không xa, hai con báo dài tầm mét rưỡi đang chậm chạp rẽ từng nhánh cây tiến vào. Toàn thân chúng độc một màu đen, tuyệt đối là nổi bật nhất trong Cúc Hân Chi Địa này. Hai cái răng nanh của chúng kéo dài đến tận cằm, nhọn hoắt, sắc lẹm khiến người khác nhìn vào dựng đầy da gà, bất giác phải tự đưa tay lên sờ sờ cổ của chính mình như kiểm tra.

-Hắc... Hắc... Hắc Báo song yêu! – Tô Trác sắc mặt tái mét, run rẩy, lắp bắp báo lên danh tính hai đầu yêu thú này một cách khó khăn, còn đầu vể hồng hách, ngang tàng lúc nãy nữa.

Đây vốn là Ô Tạp báo, yêu thủ cấp ba, thực lực ngang với Võ sư của nhân loại, thể hình cũng không tính là lớn, dễ dàng sinh sống ở bất cứ môi trường nào. Tất nhiên, nếu chỉ như vậy thì đầu yêu thủ này cũng không quá mức đáng chú ý. Ô Tạp báo từ ngay lúc sinh ra sẽ được lựa chọn bạn đời, kẻ vai sát cánh bên nhau đến khi chết đi. Vì vậy, loài này luôn đi thành cặp, phối hợp giao chiến phải đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực, không một tí vết, đáng sợ vô cùng, thực lực tuyệt đối không thua Huyền Ảnh Xà cấp bốn mà trước đây Hàn Phong từng gặp qua. Cũng vì lí do này mà người ta thường gọi chúng là Hắc Báo song yêu.

Nhìn thấy hai vợ chồng yêu thú này, sắc mặt cả bọn Tô Trác trở nên khó coi vô cùng, cảm giác rất khó giải quyết. Mà Hàn Phong mặc dù đã được Đào lão cảnh báo từ sớm song đến khi nhìn thấy tận mắt vẫn phải cảm thấy rét lạnh toàn thân.

Hai con Ô Táp báo chậm rãi di chuyển quanh nhau, đưa ánh mắt sáng quắc lên nhìn bọn người Hàn Phong tựa như đang đánh giá một phen. Đột nhiên, một con yêu thú há lớn cái miệng, năm luồng hắc mang xé gió bay đến bọn người Hàn Phong, cùng khoảng khắc đó, không chậm một giây nào, con còn lại cũng lao đến Hoắc Thiên Sơn. Chú ý của chúng rất rõ ràng, đó là giải quyết nhanh chóng người có cảnh giới cao nhất ở đây. Đây chẳng phải chỉ là một pha phối công một cận chiến một xạ kích hỗ trợ thôi sao, nhưng có thể áp dụng vô thanh vô thức, chớp nhoáng thế này thì cũng quá mức khoa trương rồi.

Cả bọn Tô Trác bị một màn này làm cho chấn kinh, vội vàng vận khí lực lên chống đỡ, kết quả là bị thổi lui hai ba bước rồi ổn định ngay thân hình lại. Dù sao hắc mang nọ đã bị phân tán ra làm năm, uy lực đạt được như vậy đã là quá lớn, nếu là một người phải đón đỡ toàn bộ thì kết quả thế nào cũng không cần phải tưởng tượng nữa. Bên cạnh đó, Hàn Phong cũng sử dụng Hàn Phi Nga tránh né thuận lợi.

Mặt khác, hắc mang nọ đã chấn tan tường băng hộ thủ của Hoắc Thiên Sơn, rõ ràng uy lực so với khi tấn công bọn Hàn Phong cao hơn rất nhiều. Lúc này, con Ô Táp báo còn lại đã đến trước mặt, hai chi trước của nó vung lên, để lộ ra mười cái móng vuốt sáng quắc, không hề khách khí hướng đến thiếu niên họ Hoắc mà chém tới.

Roet roet roet roet.....Răng rắc!

Thân ảnh Hoắc Thiên Sơn lập tức bị xé nát thành mười một mảnh, thế nhưng cảnh tượng huyết tinh trong tưởng tượng của Hàn Phong không hề xuất hiện, thay vào đó, từng mảnh thân thể nọ liền hóa thành băng, vụn vỡ trên nền tuyết. Đây không phải là tốc độ siêu phàm để lại tàn ảnh như lần trước Hàn nhi thiếu gia thấy mà là vỡ kĩ thể thân, một trong số những chiêu thức thoát hiểm độc môn của Hắc Sát trai.

Trong khi Hàn Phong còn đang bận hăm mộ võ kỹ nọ, Hoắc Thiên Sơn đã như u linh xuất hiện trên không, đôi mắt con Ô Tập báo bắn ra hắc mang lúc đầu, dùng trường kiếm trong tay vẽ lên một đường cầu vồng tuyệt mỹ, quán trụ trong đó lực lượng hàn khí khủng bố đến nỗi nhiệt độ xung quanh cũng phải giảm đi một phần. Tiếc thay, tốc độ hắc báo không hề chậm chút nào, chỉ trước và đầu của nó lập tức hạ xuống, vừa vặn tránh thoát đường kiếm hung hiểm của Hoắc Thiên Sơn. Bất chợt, trên môi hắc khê nở nụ cười.

Chi thấy kiếm quang chưa đi hết chiều, lợi kiếm trong tay Hoắc Thiên Sơn đã xoay tròn một vòng, hoàn hảo để chuôi kiếm hướng lên trời, lưỡi kiếm chĩa xuống đất; một màn chuyển thế từ chém sang đâm quá mức xảo diệu đủ để mọi người trong trường chiến đấu phải trợn mắt há mồm.

Lam sắc hào quang bùng nổ rực rỡ trên tay Hoắc Thiên Sơn, thế công uy áp mãnh liệt giáng xuống trong ánh mắt hoảng sợ của Ô Tập báo.

“Thiên Hà Tru”

Ämmmmmmm! Ämmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên làm rung chuyển đất trời, từng mảng tuyết lớn bị xé thành trăm ngàn mảnh nhỏ bay mù mịt. Hàn khí uy lực còn chưa hết, lan rộng ra tứ phía khiến bốn người Hàn Phong bị đẩy lùi hơn mười bước, toàn thân dính đầy sương lạnh, tóc tai mắt mũi kết thành từng mảng băng vụn.

đủ để run rẩy, kinh hãi trước uy lực một kích này.

Một phút sau, bụi tuyết cuối cùng cũng tan đi, lộ ra thân ảnh Hoắc Thiên Sơn đang quỳ dưới đất với vẻ mặt tiếc hận. Chỉ thấy thân kiếm của hắn cắm sâu xuống đất hơn một nửa, từ vị trí đó mọc ra một tòa tiểu tháp màu xanh rộng nửa mét vuông, cao đến bốn mét, nghiêng một góc sáu mươi độ so với mặt đất mà chĩa thẳng lên trời. Cách đó không xa, Hắc Báo song yêu đang đứng kề nhau, một con nhe răng gầm gừ giận giữ, con còn lại toàn thân vẫn còn đang run rẩy.

Thật không thể tin. Trong sát na sinh tử, không thể ngờ đầu Ô Táp báo kia có thể kịp thời cứu lấy mạng của mình. Nếu thời khắc ấy nó chỉ cần chậm hơn một giây thì đôi uyên ương nhà báo này chính thức bị chia lìa rồi.

Hoắc Thiên Sơn chậm rãi đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng, đưa mắt quét một vòng rồi quát lớn:

-Chân các ngươi bị chặt hết rồi hay sao, hoàn toàn đứng nhìn mà không tham chiến. Các ngươi thực sự muốn để ta đơn đã độc đấu ?

Câu này của hắn khiến cả nhóm Hắc Sát trại đang mơ mơ hồ hồ bừng tỉnh hẳn. Cả bọn xấu hổ vô cùng, cúi gầm mặt xuống mà không dám nói gì, chỉ riêng ánh mắt Tô Trác phảng phất ánh lên vẻ ghen tị và căm ghét đến tận cùng. Nói thì rất lâu song pha giao tranh vừa rồi diễn ra chỉ chưa đầy hai phút mà thôi. Nếu nói màn phối hợp hoàn hảo của Hắc Báo song yêu khiến bọn họ phải bối rối thì pha ứng biến ảo diệu cộng với thể công lôi đình vạn quân của Hoắc Thiên Sơn khiến cả đám hoàn toàn choáng váng. Nói chính xác là họ không thể theo kịp nhịp độ tiến công của hắn chứ không phải là không muốn phối hợp.

Lúc này, Hàn nhị thiếu gia đang cảm thấy phấn khởi và hâm mộ không thôi, hôm nay hắn đã thực sự đã được đại khai nhãn giới. Hắc Sát trại nổi tiếng với lối đánh lấy sét không kịp bung tai, nhất kích đoạt mạng quả không phải chỉ là nói chơi. Khi giao đấu với cao thủ của Hắc Sát trại, võ giả luôn phải cẩn thận tuyệt đối và tập trung cao độ, nếu không sẽ chết mà không biết vì sao chỉ trong chớp nhoáng.

Chẳng bao lâu sau, Hắc Báo song yêu đã khôi phục trở lại, chúng chậm rãi di chuyển quanh nhau như ban đầu, tiếp tục tìm thời cơ thích hợp để công kích. Mà bọn người Hoắc Thiên Sơn cũng tập trung cao độ trở lại, chuẩn bị ứng phó với cuộc chiến.

Không khí đang căng như dây đàn, bỗng nhiên, một người mặc lam bào rộng thùng thình từ tốn bước về phía hai con yêu thú, vênh mặt lên trời, tay chỉ vào chúng mà hung hăng quát:

-Cút!

Toàn trường bị hành động của Hàn nhị thiếu gia làm cho thất kinh bát đảm, ai nấy mặt đều tròn như cái đầu, cầm trề xuống quá cổ, mà hai con yêu thú cũng bị dọa cho đứng hình, mắt lờ ra cỡ hột gà. Đạo lão lúc này phỏng chừng nếu có thân thể cũng chỉ biết lấy tay mà che mặt mình, thật sự quá sức tưởng tượng của hắn rồi.

Cơ nhục trên mặt Hoắc Thiên Sơn co giật liên hồi, công phu hàm dưỡng cao thâm cỡ hắn mà cũng bị Hàn Phong dọa cho một phen không nhẹ. Bất quá, người này cũng đã sớm hoàn hồn, vội vã khu dụng trường kiếm mở đầu cuộc chiến:

-Lên!

Tiếng quát của Hoắc Thiên Sơn làm đồng bọn Hắc Sát trại bừng tỉnh, vội vã lao lên phối hợp cùng hắn, thâm tâm vẫn không quên chửi tên điên kia thậm tệ.

Tràng chiến đấu của bốn người hai thú nổ ra, ngập tràn các loại màu sắc, hoàn toàn coi như như tên tiểu tử “ngông cuồng” nọ vô hình. Tiếng binh khí va chạm, tiếng võ kỹ bùng nổ hòa với tiếng gầm rú của Hắc Báo song yêu tạo thành một mớ âm thanh hỗn độn, đinh tai nhức óc, kinh động toàn bộ Bạch Chi Lâm.

Lúc bấy giờ, Hàn nhị thiếu gia cũng đã tránh sang một bên, mặt đỏ như gấc, nhãn nhò méo xẹo, khó coi đến cực điểm:

-Đạo lão chết tiệt, sao ngươi nói là bọn yêu thú ở đây rất sợ hãi khí tức Băng Tâm Toái Ảnh trong cơ thể ta, hả? – Hàn Phong thẹn quá hóa giận liền trút lên đầu khí linh.

-Tiểu tử thói ngươi mới là chết tiệt, năng lực đã không có còn thích làm trò. Lúc trước ngươi mới rời khỏi băng phiến, Băng Tâm vừa mới hoàn toàn hợp vào cơ thể, dĩ nhiên khí tức vẫn còn động lại. Hiện tại là qua bao lâu rồi, tên ngốc ngươi tính đi, đã hơn hai ngày một đêm rồi đấy, khí tức nào mà con cho nổi! – Đạo lão như đã sớm đoán trước vấn đề này, hoàn toàn không khách khí đáp lại một cách trôi chảy.

Đầu óc Hàn Phong sớm đã rối rung rối mù, thật sự cảm thấy quá mức xấu hổ, hận không thể chui ngay xuống đất mà trốn đi.

-Vậy bây giờ phải làm sao? – Bất đắc dĩ, hắn đành cầu cứu “bằng hữu” của mình.

Đạo lão thở dài, nhàn nhạt trả lời:

-Còn làm sao nữa, chỉ cần khu dụng hàn khí của ngươi ra ngoài thì tự nhiên sẽ có tác dụng, hàn khí của ngươi bây giờ với Băng Tâm là một mà, tên khờ.

-Đạo lão ơi là Đạo lão, ta đã mất mặt lắm rồi, ngươi đừng có chọc ta nữa. Công pháp cơ sở ta còn chưa luyện được một cấp, ngươi bảo ta khu dụng hàn khí như thế nào.

Hàn Phong lúc đầu cười khỏ. Mười tầng công pháp cơ sở chủ yếu để rèn luyện thân thể làm trụ cột cho con đường võ giả sau này, biểu hiện cũng không quá lớn. Khi đạt đến cảnh giới Vô đồ, tu luyện giả mới chính thức khu dụng được các loại năng lượng trong tự nhiên, học các loại võ kỹ, chính thức được coi là một võ giả chân chính; chẳng hạn như người tu luyện hàn lực như Hàn Phong chính là kết tụ hơi nước trong không khí, hóa băng mà sử dụng. Bản thân hắn thì còn lâu mới đạt đến Vô đồ, vì vậy chỉ cho rằng Đạo lão đang trêu ghẹo mình mà thôi.

-Phi, người nghĩ cực hạn hàn khí cũng như cái loại băng hàn chi lực tầm thường của người lúc trước hay sao? – Đạo lão khinh thường hỏi vặn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Giao chiến trải qua không được bao lâu nhưng cục diện đã phần nào rõ ràng. Hắc Báo song yêu tuy lấy ít địch nhiều nhưng phối hợp vô cùng ăn ý, công thủ chỉnh tề, không hề rơi xuống thế hạ phong. Bên cạnh đó, nhóm người Hắc Sát trại tu vi cao nhất chỉ đạt đến Vô đồ cấp chín, hơn nữa công pháp, võ kỹ của họ phần lớn đều phù hợp với hành động đơn lẻ, chẳng mấy chốc đã bị hai đầu yêu thú ép đến thở không ra hơi. Hai thiếu nữ nọ chỉ là Vô đồ ba cấp, hai con báo đen không mấy chú tâm nên áp lực không nhiều. Ngược lại, Tô Trắc gặp phải một lần công kích chớp nhoáng đã bị cào một vết lớn ở bả vai, máu nhuộm kín vạt áo, bộ dạng vô cùng chật vật.

Đúng lúc này, một luồng hàn khí tỏa ra, mặc dù mỏng manh nhưng mang theo uy áp khổng lồ. Bọn người Hoắc Thiên Sơn tu vi còn thấp, tất nhiên không thể nhận ra được điều này. Ngược lại, hai con yêu thú đang thông dong đối địch, đột nhiên phát hiện ra sự uy áp kinh thiên về thuộc tính, vội vàng nhảy thoát ra khỏi vòng chiến. Chúng đưa cặp mắt sợ hãi về phía Hàn Phong, liên tục thối lui, găm lên vạng vạng.

Grào....gào!

Đám người Hắc Sát trại đang chìm trong nguy hiểm, bỗng nhiên được giải thoát, nét mặt thoáng mừng rỡ rồi nhìn Hàn nhị thiếu gia một cách ngạc nhiên. Sau đó, phu thê nhà báo gào lên một cách không cam tâm lẫn nữa rồi vội vàng quay lưng chạy mất dạng. Hành động của Hắc Báo song yêu thật quá mức khó hiểu, bọn họ thực sự không nhìn ra tên tiểu tử yếu ớt này có gì đáng chú ý cả. Mặc kệ thế nào, nguy cơ trước mắt đã được giải trừ, cả bọn thở phào nhẹ nhõm.

Nét mặt Hoắc Thiên Sơn có chút ngoài ý muốn, hắn nghi hoặc nhìn Hàn Phong, sau đó chấp tay mà nói:

-Hắc Sát trại, Hoắc Thiên Sơn.

-Hàn gia, Hàn Phong. – Hàn Phong mỉm cười đáp lễ lại. Hắn nhận ra con người trước mặt rất tài giỏi nhưng lại không kiêu ngạo, tuyệt đối đáng để kết giao.

-Sư huynh, hiện tại không có cách nào tìm ra hung thủ, hơn nữa nơi này gây ra động tĩnh quá lớn, không thể ở lâu. Muội nghĩ trước tiên hãy quay về trại, sự phụ tự nhiên sẽ có cách tìm ra người đã sát hại Phương Tuyền sư tỷ.

Người nói là một thiếu nữ phía sau, một Vô đồ cấp ba, trước nay chưa hề mở miệng một lần. Tuổi nàng khoảng mười lăm, dung nhan không tính là xinh đẹp nhưng ngũ quan đoan chính, cân đối hài hòa với khuôn mặt, nhìn rất có thiện cảm.

Hoắc Thiên Sơn nhủ mảy lại, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, quay lưng chậm rãi rời đi. Bọn người Hắc Sát trại cũng không có tâm tư nói lời từ biệt với Hàn Phong, thoáng chốc cũng theo sau Hoắc Thiên Sơn đi khỏi nơi này.

Nhìn bóng những người này dần dần khuất sau rừng tuyết, Hàn nhị thiếu gia cũng mang một bụng tâm sự mà rời khỏi Cực Hàn Chi Địa, hướng Hoàng quốc mà trở về. Vui mừng, hào hứng, lo lắng các loại cảm xúc lẫn lộn nhau trong đầu Hàn Phong. Vui mừng vì hắn đã thực thấy được của năng lượng băng hàn trong cơ thể mình buru hần mức nào. Bản thân hắn công pháp cơ sở hiện tại còn chưa được một cấp, ấy vậy mà đã có khả năng điều động một phần hơi nước trong tự nhiên, dù chỉ là rất nhỏ song cũng hơn xa phẩm chất năng lượng băng hàn của hắn ban đầu rồi. Mặt khác, tâm tư hắn lúc này cũng khát khao tăng cường thực lực của bản thân. Mắt thấy Hoắc Thiên Sơn chỉ hơn hắn một vài tuổi đã có tài năng kinh diễm, Hàn Phong chỉ mong một ngày không xa hắn có thể trước mặt phụ thân mà đại triển thân uy, khiến người tự hào. Chẳng phải hắn có cực hạn hàn lực trong cơ thể sao, tiềm năng phát triển tuyệt đối không thua thiếu niên họ Hoắc nọ.

Tuy nhiên, trên đường trở về, Hàn Phong cũng đã gặp qua nhiều võ giả khác, lúc này mới biết được bản thân đã chìm sâu dưới biển đến hai năm, thế là hắn lại được thêm một phen cãi nhau tung bùng với Đạo lão. Vốn là sau khi tỉnh dậy hắn đã hỏi Đạo lão về vấn đề này rồi, tuy nhiên lão ta lại nói là không để ý lắm, chỉ cho rằng không đáng bao lâu cả. Nghĩ đến cũng không sai, Đạo lão đã sống cả ngàn năm rồi, thời gian hai năm chỉ như là chớp mắt mà thôi, vì vậy mới xảy ra màn hiểu lầm của một người một đạo này.

Khi đi ngang qua phạm vi Cửu Sát Tông, Hàn Phong có ghé thăm đại ca mình thì nghe tin Hàn Lâm đã mất tích khoảng nửa năm trước cùng với rất nhiều ngoại môn đệ tử khác, khiến hắn lo đến phát hoảng. Cả hai huynh đệ đều mất tích, không cần tưởng tượng hắn cũng biết Hàn Phi Long ở nhà sẽ có cảm giác gì. Vì vậy, Hàn nhị thiếu gia chỉ biết ba chân bốn cẳng chạy như bay về nhà trong tâm trạng muôn màu muôn vẻ như thế.

Hai mươi ngày trôi qua...

Hoàng quốc lúc này đã là cuối hè, cái nóng gay gắt, cháy da cháy thịt đã phần nào vơi đi, những cơn gió ẩm đầu tiên đã bắt đầu tràn về khiến người dân nơi đây cảm thấy vô cùng thoải mái, phần nào báo hiệu thời khắc chuyển sang thu. Thế giới này thật kì diệu, mỗi vùng, mỗi nơi đều có nhiều đặc sắc khác nhau, nổi bật nhất là khí hậu. Hoàng quốc có cả bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, đa dạng, đều đặn luân chuyển trong năm, có lúc vô cùng khắc nghiệt, có lúc lại thấp thoáng thoải mái. Ngược lại, Bạch Đế quốc và Hư Vô sa mạc thì khác hẳn, một nơi cực nóng, một nơi cực lạnh quanh năm, trái ngược nhau hoàn toàn. Còn về Đại Long quốc, nơi này chỉ có hai mùa mưa – nắng, nhiệt độ, thời tiết luôn luôn ôn hòa, chính vì vậy nên phát triển vô cùng rực rỡ, trở thành trung tâm của đại lục.

Hai năm trôi qua, quang cảnh Hoàng thành cũng không thay đổi gì nhiều, vẫn là miền đất thông thương của đại lục, nơi nơi đều tấp nập bóng người qua lại. Trời lúc này đã dần dà chuyển tới, một vài nhà đã bắt đầu giăng đèn lồng sáng trưng. Phía trước Hàn phủ, một thiếu niên đang đứng đến thất thần, đôi mắt y mở lớn, đậm vẻ kinh hoàng. Người này chỉ độ mười ba, mười bốn tuổi, mũi cao, mày thẳng, tóc sau cột thành đuôi ngựa, trông rất tinh nghịch, đáng yêu. Thân hình hần hoi gầy, mặc một bộ hắc bào bó sát, thuận lợi cho việc vận động tay chân.

Thiếu niên họ tự nhiên là Hàn Phong. Vài ngày trước, hắn đã tận dụng thời gian rảnh rỗi để tu luyện, thuận lợi luyện thành tu vi cơ sở cấp một, cảm giác vô cùng vui vẻ. Có điều, khi về đến nhà, quang cảnh xung quanh khiến hắn kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, tay chân như hoa đá.

Hàn phủ ngày trước vốn ngôi sáng tường cao, trang hoàng long lẫy nay trở nên tối tăm lạnh lẽo, không một bóng người. Hai đầu sư tử đá bên ngoài gần như đã bị phá nát, tấm biển “Hàn Tộc” treo trên cửa vào cháy đen hơn phân nửa, vô cùng thê thảm.

Sắc mặt Hàn Phong tái xanh, hoảng hốt chạy như bay vào phủ.

—Cha, nhị nương, các người đâu hết rồi, hải nhi đã trở về đây. Cha, nhị nương...

Hàn Phong điên cuồng chạy khắp nơi, gào thét đến khan cổ họng nhưng không hề có ai đáp lại, họa chăng chỉ có thanh âm của hắn vọng về mà thôi. Hàn phủ lúc này đã bị tàn phá nặng nề, độc một màu đen nhánh. Cột nhà hoàn toàn cháy thành than, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Đồ vật bài trí bên trong có cái nát như tương, có cái bị hủy đi gần như hoàn toàn, có cái chỉ còn lại tro bụi, bay sạt sạt dưới đất. Khắp mặt tường, nền gạch lưu lại vết chém sâu cả mét, có nơi bị hủy thành hố lớn, hiển nhiên nơi này đã từng trải qua một hồi tử chiến kinh thiên.

-Chaaaaaaaaaaaaaa!

Mồ hôi trên trán Hàn Phong nhễ nhại chảy xuống, hòa cùng từng dòng nước mắt đau thương, nghi hoặc, tràn xuống bờ môi khô khốc của hắn, nặn chất. Hung hiểm hắn đã trải qua, kinh hi hắn cũng đã nhận được, nhưng vì sao đến lúc báo tin vui cho cha, đến thời khắc nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc xen lẫn bất ngờ của cha hắn thì cảnh nhà lại tan hoang, người cũng đâu mất rồi?

-Rốt cuộc chuyện gì đã xảy raaaaaaaaa?

Hàn Phong quỳ xuống đất, gào lên trong bóng tối. Tiếng gào thê lương, đau đớn của một đứa trẻ ngây thơ khiến người nghe cũng phải quặn lòng xót xa. Thân thể hắn lúc này đã đến cực hạn, không thể di chuyển nổi nữa. Suốt hai mươi ngày ròng rã trở về, lại thêm cả tiếng đồng hồ tìm kiếm điên cuồng, làm sao một thiếu niên mười ba tuổi có thể chịu nổi. Mà Đạo lão lúc này cũng không biết làm sao cho phải, đành phải bảo trì im lặng.

Lộp bộp, lộp bộp.

Bỗng nhiên có động tĩnh chậm rãi phát ra, Hàn Phong không khỏi ngo ngắc đưa mắt lên nhìn. Chỉ thấy trong đôi mắt đã nhòe lệ của hắn, một thân ảnh nhỏ xinh đang bước tới. Nàng mặc váy dài, màu hồng phấn, mờ ảo tựa tiên nữ hạ phàm; khuôn mặt trái xoan, hàng mi dài, đôi mắt thật to, sáng long lanh như mặt hồ Lưu Tinh(**chương 1); đôi môi nhỏ nhỏ, chúm chím như cánh hoa, ngọt tựa bánh mật.

Hình bóng thiếu nữ thân quen hiện ra khiến nước mắt Hàn Phong chảy một nhiều hơn. Sâu trong tâm can hắn, một cảm giác ấm áp, yêu thương khi gặp lại người thân tràn ngập khắp thân thể. Suốt mười năm lớn lên bên nhau, vui đùa cùng nhau, làm sao hắn có thể quên được chứ.

Cố gắng lấy chút sức lực cuối cùng, Hàn Phong lấy tay chống lên mặt đất, đẩy mình đứng dậy, loạng choạng bước về phía thiếu nữ. Hắn nắm chặt lấy đôi vai nhỏ bé của nàng, bao nhiêu nghi hoặc chất chứa trong tim bùng nổ mà hết lên:

-Phi Tuyết tỷ tỷ, cha ta đâu, nhị nương đâu, tại sao Hàn gia lại như thế này. Mọi người đâu hết cả rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhạc Phi Tuyết thấy tên tiểu tử lạ mặt này bất ngờ dám nắm lấy vai mình, hàng mi xinh khê chau lại. Nàng đang toan tính hạ lệnh cho hộ pháp trừng trị tên hỗn xược họ thì bốn chữ “Phi Tuyết tỷ tỷ” vang lên trong tai làm nàng sững sờ. Lần lượt hàng loạt các hình ảnh thân quen hiện lên trong tâm trí khiến đôi môi nàng khê run rẩy.

“Là hắn”.

Tiếng gọi thân quen của hắn, đã rất lâu rồi nàng không được nghe thấy. Tiểu mập mập đáng yêu ngày nào cùng nàng lớn lên, nàng đã quen rong chơi khắp nơi cùng hắn, quen được hắn chọc cho nàng cười. Cũng chính hắn vì nàng mà trọng thương, khiến nàng hao tổn bao nhiêu nước mắt đau xót. Để rồi kể từ lúc hắn mất tích hai năm trước, chưa một ngày nào nước mắt nàng không rơi. Bất tri bất giác, Nhạc Phi Tuyết trở nên dờ dẫm.

Hàn Phong lúc này cũng không còn lí trí, hấn nắm vai nàng càng chặt hơn, lắc lư liên tục mà gào:

-Tỷ trả lời đi chứ. Cha đệ đâu, hả? Người nhà đệ đâu, tại sao lại như thế này, tỷ nói đi, tỷ nói đi!

Bóp!

Bỗng nhiên, Hàn Phong cảm thấy Nhạc Phi Tuyết trước mặt mỗi lúc một mờ hơn, đầu óc hấn chợt tối sầm lại, toàn thân ngã lăn ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nam Vũ các là một trong tứ đại các của Hoàng quốc, chủ tu phong năng lượng, thực lực hùng mạnh, cách Hoàng thành khá gần, chỉ khoảng hai mươi ki lô mét về phía nam. Tòa lầu các này được xây dựng quanh ngọn Phong Địa Tòa sơn, nhìn xa vô cùng huyền ảo. Lầu các kéo dài tựa vô tận, quần quanh núi lên đến tận đỉnh chọc trời như phi long thủ sơn, uy nghi ngút trời. Không biết bằng cách nào mà tổ tông Nam Vũ các ngày xưa có thể tạo nên một kì quan như vậy.

Trong biệt viện dành cho khách, Hàn Phong đang nằm hôn mê trên giường. Trong phòng còn có hai người, một thiếu nữ độ mười lăm mười sáu tuổi, còn lại là một trung niên tuổi trạc tứ tuần, bộ dáng thon gọn, thân mặc bạch bào, gương mặt hiền lành. Đây là Nhạc Phi Tuyết và cha nàng, các chủ Nam Vũ các, Nhạc Đồng.

Nhạc Phi Tuyết lúc này đang ngồi sát giường của Hàn Phong, hai tay chống cằm, đắm chiêu ngắm nhìn hấn.

“Điện mạo thì không sai được, nhưng hấn thay đổi thật nhiều quá, ban đầu mình cũng nhìn không ra. Đây thực sự là tiểu mập mập sao?” – Nàng suy nghĩ tới lui, rốt cuộc cũng không tin nổi những biến hóa của Hàn Phong.

Bất giác, nước mắt lại lăn trên gò má nhỏ bé của nàng, mang theo muôn ngàn cảm xúc. Hạnh phúc, vui mừng, đau thương đều có đủ cả. Hấn còn sống, còn gặp lại nàng khiến nàng hạnh phúc biết bao, tuy nhiên nghĩ đến sự thật mà hấn phải đối mặt, nàng cảm thấy đau đớn vạn phần. Tại sao hết thấy lại xảy ra với tiểu mập mập của nàng chứ.

Ài...

Nhạc Đồng tất nhiên hiểu rõ con gái mình nghĩ gì song cũng chỉ biết thở dài mà thôi. Suy cho cùng, hấn cảm thấy trong cái rủi vẫn còn cái may, Hàn Phong mất tích hai năm ít ra cũng là một chuyện tốt.

Từng cơn gió đầu mùa ẩm áp khế lửa vào căn phòng, nhẹ nhàng phiêu phù trên khuôn mặt Hàn Phong. Đôi mắt hấn khẽ mở, tỉnh dậy sau một đêm ngủ vui. Nhạc Phi Tuyết thấy vậy thì thoáng giật mình rồi mừng rỡ reo lên:

-Cha, tiểu mập...a... tiểu Phong tỉnh dậy rồi!

Thanh âm trong trẻo của nàng làm Hàn Phong bừng tỉnh hoàn toàn. Mắt thấy Nhạc Đồng đang mỉm cười gật đầu, hấn bèn vội vã đứng dậy thi lễ:

-Hàn Phong ra mắt Nhạc sư bá.

-Hàn hiền chất không cần đa lễ, ta với ngươi cũng không phải xa lạ gì. – Nhạc Đồng nhẹ nhàng phát tay.

Nhận ra khuôn mặt tràn ngập chờ mong lẫn nghi hoặc của Hàn Phong, Nhạc Đồng thở dài một hơi nặng nề rồi từ tốn nói:

-Ngươi không sao là tốt rồi. Ta biết ngươi muốn hỏi ta cái gì, tự nhiên ta sẽ nói rõ cho ngươi biết. Ài, ngươi tuyệt đối phải bình tĩnh, không được xúc động mà làm điều dại dột...

Thanh âm của Nhạc Đồng chậm rãi dễ nghe song lọt vào tai Hàn Phong lúc này tựa như sét lớn bên tai. Sau khi hấn mất tích, Nhạc Phi Long điên cuồng truy tìm tung tích hấn khắp nơi nhưng không thu được gì, tâm trạng vốn vô cùng xấu, rồi một năm trước, chỉ trong một đêm, Hàn gia của hấn bị người ta tấn công, tiêu diệt toàn bộ già trẻ trên dưới. Sự việc xảy ra quá nhanh, đến nỗi Nhạc Đồng khi hay tin đến cứu viện thì chỉ còn lại cảnh tượng máu ngập thành sông mà thôi.

Đôi mắt Hàn Phong mở lớn, tay chân run rẩy lùi về phía sau đến nỗi ngã xuống giường.

-Không, ta không tin. Hàn gia ta tuy thực lực chỉ thuộc hàng trung lưu nhưng đại trận phòng thủ của gia tộc uy lực thậm chí trên cả tứ đại các, tuyệt đối không thể như vậy. Ta không tin! – Hàn Phong lắc đầu hết lớn.

Lời của Hàn Phong không phải giả. Hàn gia tuy thực lực không tính là lớn song đại trận hộ gia truyền thừa từ tổ tông thực sự rất vững chắc, ngay cả những đại các ở Hoàng quốc muốn phá hủy cũng không phải dễ dàng, chính vì vậy nên Hàn gia mới có thể an toàn vững chãi tồn tại bấy lâu.

Guơng mặt Nhạc Đồng lộ rõ vẻ do dự, cuối cùng cũng đành lắc đầu trả lời:

-Người nói không sai. Vấn đề là đại trận của Hàn gia... bị mở ra từ bên trong bởi... Vương Linh – nhị nương của người.

Cái miệng Hàn Phong mở lớn, đôi môi run rẩy trở nên khô khốc, hình ảnh người phụ nữ hiền lành thương yêu chiều chuộng hẳn bao năm lại hiện ra. Từ lâu hẳn đã coi bà là mẹ của mình, chấp nhận bà bằng cả con tim. Nhưng hôm nay, hẳn lại nghe bà là kẻ khiến Hàn gia một nhà trên dưới chết sạch. Sự thật phũ phàng như vậy làm sao hẳn có thể chấp nhận được. Đầu Hàn Phong vẫn lắc điên cuồng, hoàn toàn không tin vào lời Nhạc Đồng nói. Nước mắt đau thương tràn ngập trên khuôn mặt gầy gò của hẳn khiến Nhạc Phi Tuyết nhìn thấy mà lòng quặn lại vì xót xa.

-Theo điều tra của ta bấy lâu, Vương Linh là nội gian tiềm phục ở Hàn gia nhiều năm để thực hiện mưu đồ này. Sau khi thâm canh xảy ra, mẹ ta hoàn toàn biến mất. Dựa vào vết tích giao tranh ở Hàn gia, tám chín phần là người của Tây Phương các ra tay. Tuy nhiên dù cho đại trận thủ hộ không còn, Tây Phương các cũng không thể trong một đêm thần không biết quỷ không hay đồ sát Hàn gia, chắc chắn có bàn tay của một thế lực siêu cấp sau lưng dặt dầy hỗ trợ. Cộng thêm vụ việc Phi Tuyết bị truy bắt hai năm trước, ta nghi ngờ mục tiêu của chúng còn lớn hơn, đó chính là thu phục hoàn toàn Hoàng quốc này. – Nhạc Đồng khó khăn mà nói, từ người hẳn bắt giác lộ ra sát khí kinh người.

-Không, ta không tin, ta không tin. Ngài lừa ta, ngài lừa ta!

Hàn Phong thê lương gào lên, lật đật chạy thẳng ra ngoài. Nhạc Phi Tuyết thấy vậy thì hoảng sợ vô cùng, vội vã đuổi theo hẳn.

-Tiểu Phong!

Trong phòng, Nhạc Đồng thở một hơi nặng trĩu lòng rồi lẩm bầm một mình:

-Thế sự thật khó lường mà, ài!

Lưu Tinh hồ - Hoàng thành.

Mặt trời lúc này đã lên cao, từng tia nắng len lỏi chiếu xuống làm mặt hồ Lưu Tinh càng óng ánh rực rỡ hơn. Từng cặp nam thanh nữ tú ríu rít bên nhau, thỏ thẻ lời tình tứ hòa với tiếng cười đùa vang nhịp khắp nơi. Sát mặt hồ, Hàn Phong cô đơn mà ngồi, đôi mắt hẳn thất thần, toàn thân không có chút sức sống. Từng dòng hồi ức ngọt ngào thưở nào tựa như lưỡi dao bén nhọn đang cắt xé tâm hồn hẳn.

-Tiểu mập mập dễ thương đói rồi hả, để nhị nương đi mua kẹo mạch nha cho con nhé, chịu không.

-Hoan hô nhị nương!

Trong chòi nhỏ của hồ Lưu Tinh, một phụ nữ trau chuốt nung gò má của một thiếu niên mập mập rồi chạm rảnh rỗi đi, thanh âm của nàng tràn ngập yêu thương, cung chiêu đối với đứa nhỏ. Cha của cậu bé ngồi kế bên cũng mỉm cười hòa ái ôm cậu bé vào lòng. Quả là một gia đình hạnh phúc.

-Cha, con hay nghe người ta nói đàn ông thế này, phụ nữ thế kia. Rốt cuộc đàn ông và phụ nữ khác nhau ở chỗ nào vậy cha? – Cậu bé tinh nghịch loay hoay trong lòng cha rồi ngược đầu lên hỏi.

Người cha nghe lời con hỏi thoáng sững người rồi cười khò không thôi. Tuy nhiên, nhìn thấy cặp mắt tràn ngập chờ mong của đứa nhỏ, ông đành hắng giọng mà trả lời:

-E hèm. Nói như thế nào nhi. Phụ nữ...phụ nữ...a ta biết rồi. Phụ nữ cũng giống như mấy cái trò chơi con hay chơi từ nhỏ đến giờ ấy – Người cha lấp bắp nói, rồi đột nhiên nghĩ ra cái gì, lão cười gian mà nói với giọng hết sức ám muội.

Đứa trẻ mập mập nhăn trán lại, ra vẻ khó hiểu:

-Giống trò chơi, nghĩa là sao cha?

-Hắc hắc. Thì trò chơi mà con thích có phải nó rất thú vị, rất cuốn hút với con không. Mỗi khi con thích trò nào thì con phải tập trung tìm hiểu mới giỏi trò đó được. Phụ nữ cũng vậy đó, rất có sức hút đối với đàn ông chúng ta, mà muốn có được họ thì phải bỏ thời gian ra tìm hiểu, chinh phục. – Người cha hắc hắc cười, chạm rảnh trả lời.

Thằng nhỏ lấy tay vân vê cằm, đáng điệu y hệt ông cụ non:

-Ra là vậy. Nhưng mà, hầu như trò nào con thấy cũng chơi được một thời gian là chán à, phụ nữ cũng vậy hả cha.

Lão cha cũng sờ sờ cái cằm, y hệt tên con. Đoạn, lão cười vô cùng khà ồ mà đáp:

-Hô hô, cũng không sai. Nếu con cảm thấy “trò chơi” (**ý chỉ phụ nữ) nào chán rồi thì...thì... chuyển sang chơi... “trò khác”. Á há há!

-Á à, giỏi, giỏi cho Hàn gia chủ. Vậy cho ta mạo muội hỏi rằng chừng nào thì ông chán “trò chơi” này đây háaaaaa?

Người cha còn chưa nói bậy xong đã nghe âm thanh đặng đặng sát khí của người phụ nữ nọ trở về, tay cầm một cây kẹo mạch nha thơm ngon. Thấy một màn này, lão dựng tóc gáy cả lên, vội vàng làm mặt hối hận để giải thích, mong sao khuôn mặt mình biểu hiện ra câu “đây chỉ là hiểu lầm” song cố gắng cỡ nào cũng chỉ lộ ra khuôn mặt đê tiện vô cùng mà thôi.

-Lão già chết tiệt, đứng lại!

-A a a, phu nhân tha mạng!

-Ahahahahahahaa.

Tiếng cười trong veo của cậu bé hòa cùng thanh âm gào thét của người cha, thanh âm phẫn nộ của người phụ nữ nọ tạo thành một tràng ồn ào đầy áp niềm vui vang vọng khắp Lưu Tinh hồ.

...

Kí ức ngọt ngào khi xưa trôi qua, mang theo từng giọt nước mắt cay đắng trên gò má Hàn Phong.

-Giả tạo, tất cả chỉ là giả tạo. – Hắn lẩm bẩm một mình không ai nghe thấy song không khó để nhận ra khuôn mặt oán hận của hắn lúc bấy giờ.

Nhạc Phi Tuyết thấy vậy lòng cũng ngập tràn buồn bã. Nàng khẽ ngồi cạnh hắn, nhỏ nhẹ gọi:

-Tiểu Phong à, đệ sao rồi!

Hàn Phong không trả lời.

-Tiểu Phong à, có gì thì nói cho tỷ nghe đi!

...

-Tiểu Phong...

Nước mắt Hàn Phong vẫn rơi, đôi mắt vô hồn, bỏ ngoài tai lời của Nhạc Phi Tuyết, tựa như nơi đây chỉ cô độc mình hắn, hoặc có lẽ hắn coi bản thân mình đã chết rồi. Lúc này, hắn chỉ muốn sống mãi trong kí ức ngọt ngào mà thôi.

Bất giác, mắt ngọc của Nhạc Phi Tuyết cũng hoa lên, đỏ au. Nàng choàng tay sang, ôm lấy Hàn Phong vào lòng, để mặt hắn áp vào bầu ngực non nớt như nụ hoa chớm nở của mình mà nức nở nói:

-Tiểu Phong ngốc, còn có tỷ bên cạnh đệ mà. Đệ đừng khóc nữa, nhìn đệ như vậy tỷ đau lòng lắm, biết không.

Cảm giác mềm mại, êm ái từ gò má truyền lại khiến Hàn Phong trở về với thực tại. Tim hắn chợt đau đớn dữ dội, thà rằng bản thân cứ đắm chìm trong kí ức cũng không muốn đối mặt với sự thật này. Hắn ôm chặt lấy Nhạc Phi Tuyết, khóc thê lương trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đã một tuần kể từ lúc Hàn Phong trở về nhà. Thời gian qua, hắn hoàn toàn không chịu được cú đả kích trầm trọng này, sáng tối chỉ biết lang thang như kẻ mất hồn. Mặc dù Nhạc Phi Tuyết đã hết lòng an ủi song vẫn không mấy may có chút tác dụng. Nàng cũng ra sức kéo hắn về Nam Vũ các, tuy nhiên, hắn tựa như chỉ muốn làm bạn với đất trời, lao đảo bước đi, mặc kệ nàng với hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Sắc trời đã ngả tối, từng ngọn đèn lồng trước các cửa hiệu trong thành nối đuôi nhau chiếu sáng, tạo thành một khung cảnh sắc sỡ tươi đẹp. Lúc này, tại một góc tối trong Hoàng thành, một thiếu niên gầy gò đang ngồi co quắp, mặt úp xuống đầu gối mà ngủ. Thân hình hắn gầy gò, tóc phủ kín mặt mũi không thấy rõ tướng mạo, quần áo rách rưới, bẩn thỉu và lem luốc không khác gì một kẻ ăn xin.

-Cha!

Đột nhiên, người này tỉnh dậy khỏi cơn mê, la lớn một cách bi thảm. Hắn là Hàn Phong, lại một đêm nữa, thảm cảnh kinh hoàng của gia tộc lại bám lấy

hắn trong ác mộng, tuyệt đối không có ý buông tha. Bất giác, nước mắt hắn lại rơi lã chã, mặn đắng.

Thở ra một hơi chán chường, lấy tay chống dậy, Hàn Phong lão đảo bước ra khỏi con hẻm, hòa cùng dòng người tấp nập qua lại, đi về phía trước một cách vô định. Một tuần qua, khí linh Nhật Nguyệt đao hoàn toàn bảo trì yên lặng, không hề khuyên ngăn hay nói bất cứ điều gì. Đơn giản vì lão hiểu rằng cú đả kích này ngoại trừ bản thân hắn tự vượt qua thì không ai có thể giúp hắn cả.

Đến ngã tư đường, một căn tửu lâu hiện ra trước mắt Hàn Phong. Dừng lại đắn đo một hồi, cảm thấy đã đói, hắn lê chân bước vào, chọn một bàn trong góc rồi lôi ra một viên tinh thạch, vứt trên mặt bàn. Tên tiểu nhị ban đầu thấy vẻ ngoài thô lỗ của Hàn Phong vốn tính đuổi ra song lại thấy viên tinh thạch nọ thì hai mắt sáng lên, hắn liền niềm nở bước về bàn Hàn Phong mà mời chào:

-Khách quan dùng gì ạ, ở đây có đủ mọi thứ có thể làm ngài hài lòng. Ví như “vịt quay ngũ vị”, “ốc nhồi hoàng kim”, còn có cả...

Tên này ăn nói vô cùng lưu loát, thoáng chốc đã lôi toàn bộ trên dưới thực đơn trăm món ra mà quảng cáo, món này ngon như thế nào, nguyên liệu ra làm sao, hoàn toàn đầy đủ, đến nỗi nước bọt văng tung tóe khắp nơi.

-Ngưng. Một đĩa mì xào và năm cái bánh bao. – Hàn Phong cũng bị tên này rửa mặt cho tỉnh ngủ, vội vàng gọi món để thoát nạn.

Tên tiểu nhị dạ dạ vâng vâng vài câu rồi nhặt tinh thạch bỏ đi. Vài phút sau, thức ăn đã mang tới, Hàn Phong chậm rãi lấp đầy cái bụng của mình. Nơi này vốn là Túy Hoa lâu, cũng được xếp vào dạng tửu lâu lớn trong Hoàng thành, thức ăn cũng thuộc loại xa xỉ. Tuy nhiên, thực phẩm vào miệng Hàn Phong lúc này lại chẳng có chút mùi vị, nếu muốn nói có thì cũng chỉ có vị đắng mà thôi. Nói đúng hơn, hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thưởng thức, ăn uống có lẽ cũng chỉ là cảm hơi mà sống qua ngày.

Cách bàn Hàn Phong không xa có hai trung niên nhân đang ngồi uống rượu. Một người mặt dài môi mỏng, đôi mắt dài hẹp ẩn chứa vẻ gian xảo vô cùng, thân hình gầy gò, lưng đeo trường kiếm. Người còn lại lưng hùm vai gấu, mắt to mày rậm, nhìn có vẻ hung dữ và hào sảng, tay giữ khư khư thanh đơn đao. Cả hai đều mặc trường bào màu xanh, cảnh giới Võ đồ cấp chín, hiển nhiên là cùng một tông phái nào đó, đang nhỏ to nói chuyện.

Lúc này, từ ngoài cửa, một lão già tuổi ngoài sáu mươi, tóc bạc thưa thớt tùy ý phủ quanh đầu đang run rẩy bước vào. Bề ngoài của lão nhìn qua cũng đủ khiến người ta thương tiếc, một chân bị cụt, da dẻ nhăn như táo khô, di chuyển khó khăn tựa như sắp ngã. Còn về y phục, nếu xét về độ thâm, rách rưới thì Hàn Phong phải nhận làm sư tổ.

Tên tiểu nhị thấy lão thì cũng chẳng biết xử lý làm sao, đuổi thì không nỡ, thậm chí có khi còn bị người khác mắng chửi là không biết “kính già yêu trẻ”, cuối cùng phải đành mặc kệ coi như không thấy. Trong ánh mắt thương cảm của tất cả mọi người, lão già một tay chống gậy về phía đại hán mặc áo da hổ ngồi gần cửa, tuổi khoảng ba mươi, lão mang thanh âm khàn đục mà run rẩy cầu xin:

-Đại gia! Xin hãy rủ lòng thương tiếc cho lão đây, lão đã hai ngày không ăn gì rồi.

Đại hán nhăn mặt, quát:

-Cút ngay, nhìn cái bản mặt của ngươi là lão tử hết muốn ăn rồi. Cút!

-Đại gia, lão xin ngài mà... - Lão già đáng thương nài nỉ.

Mọi người trong tửu lâu cũng chỉ biết lắc đầu than thở, kẻ thì thương cảm cho lão già vì chọn nhầm đối tượng, người thì háng giọng mắng chửi tên kia sao quá “độc mồm độc miệng”. Gã đại hán lúc này mặt đã đỏ au, khỏi bóc dây đầu. Đoạn, hắn vỗ mạnh tay xuống bàn, đứng dậy hét tướng lên:

-Con mẹ nhà nó, tên thôi tha nhà ngươi kiếp trước làm đĩa xôi hủ!

Hắn vùng chân đạp một cước vào lão già nọ, chỉ thấy lão la lên một tiếng thất thanh rồi bay thẳng về phía hai lam bào trung niên, té lăn xuống gầm bàn. Thức ăn và rượu của hai người nọ bị văng tung tóe, tạt thẳng vào mặt tên to con lưng hùm vai gấu, dãi ba miếng thịt nướng bết lên đầu hắn tựa cái nơ. Tên này thẹn quá hóa giận, đứng bật dậy mà gào:

-Đậu phộng thăng thiên kia, ngươi đánh ai thì kệ cha ngươi, nhưng ít nhất phải biết nhìn trước ngó sau chứ. Cặp mắt ngươi sinh ra để dưới mông à?

-Lão tử thích đánh ai thì đánh người đó, hắn bay về ngươi là do ngươi vận khí chó má. Nếu không muốn giống hắn thì cầm họng ngay cho lão tử. – Đại hán mặc áo da hổ cũng không hề nhún nhường.

Sự việc khiến tất cả mọi người phải tro mắt ra nhìn song cũng không ai dám bước ra can ngăn vì sợ tai bay vạ gió. Lúc này, sắc mặt trung niên nhân cầm đao đã tái mét, gân xanh nổi đầy trên trán. Tay hắn ghi chặt chuôi đao toan xuất thủ nhưng chưa kịp làm gì thì đã “Aaaaaaaaaaaaaa” lên một tiếng thảm thiết rồi ngã vật xuống. Một màn này làm cho cả toàn bộ tửu lâu trên dưới phải cả kinh. Người này hiện đã nằm dài trên đất, huyết nhục lán lộn, gào thét điên cuồng. Nổi chán của hắn từ đầu gối trở xuống đã bị cắt rời, vô số tia máu đang theo đó mà trào ra. Mà lão già ban nãy ngã xuống gầm bàn đang âm thầm cười, tay vẫn nắm chặt một đoản kiếm còn bết máu.

-Ahahahaha! Lý Long, Lý Hồ hai tên cầu tặc các ngươi giết hại cả nhà ta, làm nhục muội muội ta lại ngu ngốc để cho ta chạy thoát. Hôm nay ta sẽ giết sạch các ngươi, ahahahaha! – Lão già cất tiếng cười điên cuồng mà lạnh lẽo, mang theo cảm giác chua xót. Sau đó, hắn vùng người khỏi gầm bàn, lột đi mặt nạ da người trên mặt, để lộ ra tướng mạo thanh niên chỉ độ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, là một Võ đồ cấp hai. Năng lực cải trang thực quá mức xuất thần nhập hóa rồi.

Người mặt dài tên Lý Long sắc mặt trở nên tái mét, hắn không nói một lời liền rút kiếm đâm thẳng vào tên “lão già” nọ, thế kiếm nhanh vô cùng. Kiếm

chưa đến nơi, gã đại hán mặc áo da hổ đã lao tới từ bao giờ, tay vung song chưởng đánh thẳng vào ngực Lý Long, người này thì ra đã là một Võ sư. Lý Long cũng không chậm, hấn vọt vàng thu kiếm lại, vọt ra kiếm khí mà đón đỡ song chưởng.

Ầm

Kiểm khí và chưởng phong va vào nhau tạo thành tiếng nổ rầm trời, kinh khí tỏa ra chấn nát bàn ghế xung quanh khiến mọi người hoảng sợ chạy loạn lên như kiến bò trong chảo nóng. Đáng thương cho tên Lý Long, tu vi của hắn còn kém đại hán mặc áo da hổ một bậc nên bị thổi lui liên tục, sắc mặt trở nên xanh xám, trường kiếm trong tay đã bị đánh cho gãy làm hai. Đúng lúc này, tên “lão già” cũng lao lên đâm thẳng đoản kiếm vào ngực hắn. Lý Long bị màn vây công bất ngờ thì không kịp phòng bị, lưỡi kiếm đâm thẳng vào tim, máu văng xối xả khắp vạt áo, song chưa kịp kêu la đã lĩnh thêm một chưởng cực mạnh vào đầu của tên đại hán da hổ. Thân thể hắn chậm rãi ngã ngửa ra sàn nhà, khóe miệng vẫn run rẩy trào máu, mang cặp mắt oán hận nhìn chằm chằm “lão già”.

“Lão già” cười lạnh, tay vung đoản kiếm chặt đầu Lý Hổ đang vật vờ vì dưới đất rồi cùng đại hán mặc áo da hổ phi thân ra ngoài mất dạng.

Đến một lúc sau, toàn bộ người trong tửu lâu mới hoàn hồn trở lại, bàn tán xôn xao. Ở trong góc khuất, đôi mắt Hàn Phong lóe ra quang mang kì dị. Hắn vội vã chạy thẳng ra ngoài, hướng Lưu Tinh hồ mà ba chân bốn cẳng lao tới.

Chạy hơn mười phút, Hàn Phong đã tới sát mặt hồ, hai chân quỳ xuống, soi gương mặt thảm hại của mình vào trong đó. Đoạn, hắn lấy tay mang từng dòng nước mát lạnh rửa sạch mặt mũi mình. Một màn mưu kế vây công giả trụ ăn thịt hổ vừa rồi đã làm hắn kinh tâm động phách. Bình thường tên đại hán dù là võ giả cảnh giới Võ sư song muốn giết hai tên Võ đồ cấp chín cũng phải tốn không ít công phu, thế nhưng chỉ cần phối hợp với một tên Võ đồ cấp hai tạo thành mưu kế xảo quyệt lại có thể nhẹ nhàng đồ sát kẻ thù, khiến chúng ngay cả một cái rắm cũng không kịp phóng.

“Trên đời này đâu có thiếu kẻ mang cừu hận. Họ ngày đêm cũng mong tìm cách trả thù, người có khả năng thì tu luyện, kẻ tư chất kém thì dùng mưu kế. Còn ta, ta chỉ biết ngồi đó mà khóc, ta đúng là một tên phế vật mà”

Suy nghĩ một hồi, Hàn Phong quỳ rạp xuống đất, mang thanh âm sắc bén, kiên định mà thề:

-Cha, hài nhi bất hiếu, vô dụng, suốt ngày chỉ biết than khóc, làm nhục nhà gia tộc, mong người hãy tha thứ cho con. Từ hôm nay Hàn Phong con xin thề, sẽ có một ngày, con sẽ mang toàn bộ trên dưới những kẻ hãm hại Hàn gia ta mà thiên đạo vạn quả, trả thù cho gia tộc.

Và kể từ đây, truyền kì về một thiếu niên đã bắt đầu, hắn đã rẽ sang bước ngoặt mới cho cuộc đời của mình, bắt đầu đại nghiệp phục thù.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Nam Vũ các – Hậu đường.

Sâu trong hậu đường dựng một bàn thờ bằng gỗ, bên trên bày gần trăm bài vị khác nhau, phía trước là một cỗ lư lớn, cắm đầy nhang, khói bốc nghi ngút khắp phòng. Hàn Phong thân mang y phục bằng vải thô màu đen, áo tay ngắn, thoạt nhìn hết sức bình dị, gọn gàng và năng động, lúc này đang đứng yên trước bài vị của cha hắn: Hàn Phi Long.

Khẽ đốt một bó nhang, Hàn Phong vái ba lần rồi cắm vào trong lư đồng, tiếp tục bảo trì mặc niệm. Bất giác, mắt hắn đỏ lên, long lanh tựa sắp như sắp rơi lệ. Chẳng biết bao lâu sau, hắn nắm chặt tay, đưa lên quyết đi nước mắt. Dần dà, quang mang trong mắt hắn trở nên kiên định vô cùng, thân hình gầy gò chột vững như thái sơn. Chậm rãi quay lưng, Hàn Phong rời khỏi hậu đường.

Bên ngoài, Nhạc Đồng đã đứng đợi hắn từ lâu.

-Người xác định muốn đến Bạch Đế quốc tu luyện?

-Dạ. Nhạc sư bá hãy thay con bảo vệ hương hỏa gia tộc, sau này xây dựng lại Hàn gia con sẽ rời đi. – Hàn Phong từ tốn trả lời.

-Ừm

Nhạc Đồng thấy hắn đã trưởng thành cũng như vượt qua cú đã kích thì rất đổi vui mừng. Bất quá, bản thân vị chủ này cũng không phải kẻ lắm lời, hắn chỉ dặn dò qua loa vài câu rồi đưa cho Hàn Phong một cái túi nhỏ, bên trong chứa một trăm tinh thạch và năm khóa Bạch Vũ Châu. Hàn Phong cũng chẳng khách khí, đa tạ hắn vài câu rồi ném thẳng vào nhẫn trữ vật. Đây là một số tiền vốn không nhỏ, cộng thêm hai mươi lăm tinh thạch còn lại khi rời nhà hai năm trước, Hàn Phong có tất cả một trăm hai mươi lăm viên. Còn về phần Bạch Vũ Châu mặc dù có giá trị xa xỉ nhưng hắn cũng chưa đến mức ngu dại mà đem đi bán, cất giữ cẩn thận có thể cứu mạng năm lần chứ chả chơi.

Đúng lúc này, thanh âm trong trẻo của Nhạc Phi Tuyết vang lên:

-Cha, con cũng muốn đến Cực Bắc một chuyến.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy màu lục, dáng người nhỏ bé xinh xắn đáng yêu, nụ cười rạng rỡ trên môi tựa thiên thần hạ phàm khiến Hàn Phong sững sờ, thậm chí cả lời nói “tày trời” ban nãy của nàng cũng bay từ tai này sang tai kia của hắn mà trôi đi mất. Có lẽ hôm nay khi tâm trí thanh tĩnh trở lại hắn mới phát giác ra vị tỷ tỷ này bây giờ lại mê người đến nhường nào. Mà Nhạc Phi Tuyết thấy khuôn mặt tiểu Phong của nàng trở nên ngu ngơ thì cũng đỏ cả mặt, vội vã cúi đầu xuống, hai tay vịn vào nhau trông cực kì đáng yêu.

Bất quá khung cảnh màu hồng của đôi tiểu thanh mai trúc mã này trong mắt Nhạc Đồng chẳng khác gì châm dầu vào lửa. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm, giận giữ quá lớn:

-Không biết phép tắc. Người thân nữ nhi mà không biết xấu hổ, người nghĩ Cực Bắc là địa phương nào, là nơi để du ngoạn ư?

Nhạc Phi Tuyết không cho là đúng. Từ nhỏ đến lớn nàng được cha cưng chiều tuyệt đối, hơn nữa biết tính Nhạc Đồng ngoài cứng trong mềm nên liền trẻ môi ra mà không nhoe:

-Hừ, ai nói là con đi du ngoạn chứ, con muốn đến đó tu luyện mà, và..và bảo vệ tiểu Phong nữa.

Nói đến đoạn cuối, cảm thấy xấu hổ, thanh âm của nàng mỗi lúc một nhỏ hơn.

Gương mặt Nhạc Đồng lúc này đã trở nên xanh xám, toàn thân run rẩy, hắn là đã phi thường tức giận song con gái cưng của hắn lại đang bận cúi mặt vì “xấu hổ” nên không hề hay biết phản ứng của cha mình như thế nào. Mà Hàn Phong lúc này cũng đã hoàn hồn, nhận ra trạng thái không mấy tốt của Nhạc các chủ, đồng thời cũng hiểu rõ đề nghị của Nhạc Phi Tuyết vô cùng không ôn thì vội vàng lên tiếng khuyên can:

-Phi Tuyết tỷ tỷ, đệ nghĩ...

Bóp.

Hàn Phong còn chưa nói hết câu, Nhạc Đồng đã vung tay tát mạnh vào mặt con gái, chỉ thấy nàng ngã sòng soài xuống nền nhà, gò bả nhỏ bé in đậm dấu tay đỏ tươi. Đường như không thể tin nổi, hai mắt Nhạc Phi Tuyết mở lớn, rung rung nhìn cha mình.

Nhạc các chủ biết đã lỡ tay thì hối hận vô cùng. Bất quá hắn cũng nhanh chóng quay người, hai tay đan lại sau lưng, không nhanh không chậm mà nói:

-Đi đi, đừng bao giờ nhắc đến chuyện hãm hại đó nữa.

Nhạc tiểu thư nước mắt lưng tròng, giận dữ quay lưng bỏ chạy khỏi phòng. Có bao giờ cha nàng đối xử với nàng như vậy đâu chứ, thậm chí còn ra tay đánh nàng nữa, nàng thực sự không hiểu nổi nữa rồi. Trong khi đó, Hàn Phong cũng bị màn này làm cho phát hoảng, vội vã co giò đuổi theo thì thanh âm của Nhạc Đồng lại vang lên:

-Không cần đuổi theo, như vậy sẽ tốt cho nó. Người cũng tranh thủ thời gian mà đi đi, tránh nó không chịu buông bỏ ý định.

Cảm xúc trên mặt các chủ Nam Vũ các lúc này trông buồn cười vô cùng, nhăn nhó nhí nhí, phi thường bối rối. Hàn Phong cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ, chẳng biết phải làm sao bèn cáo từ rồi rời đi.

Xuống đến chân núi Phong Địa Tọa, Hàn Phong nhìn về phương hướng Hàn gia với ánh mắt lưu luyến, nhớ nhung.

“Lần này ra đi, đến khi nào mới quay trở lại nơi này?”

Khẽ thở ra một hơi thật sâu, chủ ý đã quyết, hắn quay lưng rào bước về Cực Bắc.

-À này, Đạo lão. – Đi được một đoạn, Hàn Phong câu thông với khí linh.

-Hả, có chuyện gì sao Hàn tiểu tử?

-Ừm. Người chiến đấu cùng Băng Tâm Tuyết Ảnh nhiều năm như vậy, hẳn hiểu rõ ưu khuyết của năng lượng băng hàn phải không? Ta đang băn khoăn lựa chọn phương hướng tu luyện sau này của bản thân.

-Hỏi thừa, dĩ nhiên là ta biết rồi. Ở cảnh giới thấp, từ Võ vương trở xuống, người tu luyện hàn khí có ưu thế rất lớn. Lí do rất đơn giản, băng hàn chỉ lực ngay từ ban đầu đã có hiệu ứng làm chậm, đông cứng, khóa chân v.v.v mà một số năng lượng khác không có. Tuy nhiên, càng về sau, lực sát thương mà hàn lực gây ra so với những loại khác là không bằng, hay nói chính xác là người tu luyện những năng lượng khác đến một cảnh giới nhất định mới phát huy được hiệu quả của nó, đồng thời cũng đạt được hiệu ứng uy hiếp riêng của mình. Để hiểu hơn, băng hàn chỉ lực là trước mạnh, sau chỉ là bậc trung, tu luyện lấy khổng chế làm gốc, sau này tùy thời tìm cách gia tăng sát thương. Tất nhiên đó chỉ là hiểu biết của ta, cũng không thiếu người theo đuổi con đường riêng biệt. – Đạo lão cũng không quá ngạc nhiên vì câu hỏi này, thành tâm chỉ dạy.

-Ừm, đa tạ, ta hiểu rồi. – Hàn Phong trả lời rồi lâm vào trầm tư.

Hắn tự nhiên không hề nghi ngờ lời của kẻ đã sống ngàn năm như Đạo lão, hơn nữa bây giờ hắn là chủ của thần binh này, khí linh cũng không điên mà đi

lừa hấn. Ngắm kĩ lại, ở Bạch Đế quốc, xét về năng lực không chế thì có lẽ Cực Lạc tông là nghiên cứu chuyên sâu nhất, hấn là địa phương phù hợp để hấn gia nhập. Đã có chủ ý rõ ràng, bước chân Hàn Phong mỗi lúc một nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã về đến bên ngoài Hoàng thành.

Thế nhưng... một màn trước mắt lại khiến Hàn Phong trợn mắt há mồm.

Cách cổng thành không xa, một cỗ xe ngựa màu bạch ngọc đậm chất phú quý đang dừng sừng sững, thân xe chạm khắc chữ “NAM” thật lớn. Ở vị trí phu xe, một lục y thiếu nữ đang ngồi vắt vẻo, hai chân nàng buông thả xuống dưới, tùy ý đung đưa. Mái tóc đen dài, bông bênh của nàng tung bay theo nhịp điệu của từng ngọn gió nhỏ, phiêu bồng tựa áng mây. Khung cảnh này thật quá mức tuyệt mỹ, hết như một bức tranh sơn dầu sống động của một nhà họa sư đại tài vậy.

Trông thấy Hàn Phong, nàng nõ nụ cười thật tươi, đôi môi cất lên thanh âm ngọt ngào:

- Tiểu Phong!

Khóe mũi Hàn Phong bắt chực cay cay, thực sự cảm động. Hiện tại, hấn chỉ còn hai người thân, một là đại ca không rõ sống chết, còn lại là nàng. Có lẽ suốt cuộc đời này, cảm giác ấm áp, thân quen mà nàng mang lại cho hấn không ai có thể thay thế được. Hấn đã hiểu ý định của nàng là gì rồi.

- Phi Tuyết tỷ tỷ, ta... - Chậm rãi đối diện với lục y thiếu nữ, Hàn Phong cảm thấy thật khó mở lời. Dù sao nàng đi theo hấn thật sự không tiện, dù rằng lòng hấn rất muốn đấy.

Nhìn thấy biểu tình “đáng ghét” trên khuôn mặt tên này, hai tay Nhạc Phi Tuyết chống ngang hông, phồng má lên gát:

- Đệ được lắm, đệ không muốn tỷ đi với đệ, cảm thấy tỷ làm chuyện thừa thãi đúng không? – Có lẽ nàng đã cố hết sức để làm ra vẻ “giận dữ” song thực chất lại quá đôi đáng yêu đi.

Hàn Phong chẳng biết làm sao, chỉ biết lấy tay gãi gãi đầu cười khổ. Bên phải cỗ xe, không biết từ lúc nào xuất hiện một người trung niên cũng đang nhìn hấn mà cười thê thảm. Người này tuổi ngoài ba mươi, một thân bạch bào trắng toát, đáng tựa thư sinh, có điều tay phải đã không còn. Đây là Nhạc Vũ, kẻ đã giúp đỡ Hàn Phong trong lần vào Cực Hàn Chi Địa hai năm trước.

- Phi Tuyết tỷ tỷ à, tỷ đi như vậy ta biết ăn nói với sư bá làm sao. Tỷ trở về đi, như thế nào không giống tỷ chút nào. – Dù sao lúc này cũng không phải lúc thăm hỏi ân nhân, Hàn Phong đành phải quay về nhiệm vụ chính. Mà Nhạc Vũ nghe vậy cũng lên giọng ngón cái về phía hấn.

- Hừ, cha ta thì làm sao chứ, có ta ở đây đệ không cần lo. Có gì mà không giống, ta như vậy mới đúng là Phi Tuyết tỷ tỷ của đệ đó. – Nàng héch mặt lên, lấy ngón cái mà quệt mũi, đáng điệu phi thường vênh vào... à... mà cũng mê người nữa.

Cả hai tên nam nhân đều bị lời này làm cho choáng váng đầu óc. Quá mức bối rối, Hàn Phong đành đưa ánh mắt khổ sở mà cầu cứu “ân nhân”, chỉ thấy Nhạc Vũ rất không nghĩa khí mà quay đi chỗ khác, một tay đang ảo não che mặt, hàm ý kiểu như “đừng có nhìn lão tử, lão tử chịu thua”.

- Hihihih!

Thế rồi, chiếc xe ngựa cũng lăn bánh về phương bắc trong tiếng cười dịu ngọt và tiếng thở dài não ruột của một nữ hai nam.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Sau một ngày say sưa ngắm cảnh và lú lo truyện trò, cuối cùng Nhạc Phi Tuyết cũng buông tha cho Hàn Phong mà thiiu thiiu ngủ thiếp đi. Đã ba năm rồi, kể từ lúc hấn bị thương, đến lúc hấn bị đá kích, chưa bao giờ nàng được vui đùa một cách thoải mái như vậy cả, dù đã ngủ rồi nhưng khóe môi nàng vẫn động lại nụ cười hạnh phúc thật xinh.

Nhẹ nhàng chui ra ngoài, Hàn Phong mừng rơn vì “vượt ngục” thành công. Đoạn, hấn tò mò hỏi Nhạc Vũ:

- Sư thúc, hai lần chúng ta gặp nhau dài đến mấy năm, ta vẫn chưa biết tên của ngài nữa? À mà tay phải của ngài sao lại trở thành như vậy?

- Ta họ Nhạc, tên Vũ. Còn cánh tay ta là quà gặp mặt của tiểu tử nguoi ban tặng đấy! – Nhạc Vũ nhìn hấn, mỉm cười trả lời. Tình cảm của y đối với Nhạc Phi Tuyết cũng như huynh trưởng đối với tiểu muội muội vậy, sâu đậm vô cùng. Lâu rồi y mới thấy tiểu thư nhà mình thực sự cao hứng, cười nói không ngớt, thế nên tâm trạng cũng rất tốt, dù rằng bản thân sớm muộn cũng bị các chủ trị tội.

Ngược lại, Hàn Phong bị câu trả lời này làm cho cả kinh, khiến cho thanh âm cũng trở nên lắp bắp:

-Sư thúc nói sao? Không lẽ là...là... là bọn chúng làm!

Sự việc trải qua cũng từ lâu, Nhạc Vũ sớm đã không để trong lòng. Hơn nữa, thấy biểu tình của Nhạc Phi Tuyết lúc này, y cảm thấy hi sinh một cánh tay để đổi lấy cái mạng Hàn Phong là hoàn toàn xứng đáng.

Thì ra, hai năm trước, sau khi sử dụng cấm thuật của Nam Vũ các, Nhạc Vũ đã hoàn toàn thoát lực nhưng đáng tiếc lại không thể giết chết tên đội trưởng Ngũ Hành Đội, để hấn sử dụng võ kĩ liên hoàn hòng thực hiện ý đồ lật thuyền trong mương. Nghĩ đến cũng thật may mắn, lúc còn mười mấy tuổi, Nhạc Vũ thay Nhạc Đồng lĩnh một kiếm chí mạng gần chết, cuối cùng sống sót được hấn ban cho một kiện thượng phẩm bảo giáp. Nhờ kiện bảo giáp này mà sau khi dính đòn của tên đội trưởng dù toàn thân y thương tích thảm trọng nhưng các bộ phận yếu hại đều được bảo toàn. Trong thời khắc sinh tử ấy, tên đội trưởng Ngũ Hành Đội cho rằng y đã đoạn khí nên tiến đến trấn lột hấn trừ vật, y liền liều mình giờ tay lên ngực hấn mà bóp nát Bạch Vũ Châu. Cuối cùng, tuy kẻ thù chết nhưng tay phải Nhạc Vũ cũng bị hủy hoại hoàn toàn.

Hàn Phong nghe kể thì nhiệt huyết sôi trào, liền tiếp từng cảnh tượng chiến đấu oanh liệt ngày đó hiện ra trong đầu. Bất giác, hấn siết chặt tay, khao khát đạt được thành tựu về sức mạnh ngày lớn hơn.

-Mà phải rồi, người tính sau này theo chức nghiệp nào? – Nhạc Vũ làm sao mà không biết tiểu tử trước mặt suy nghĩ gì, lúc bằng tuổi hấn y cũng chẳng khác là bao. Bất quá, định hướng của Hàn Phong về tương lai hiện tại là thiết thực hơn cả.

Nghe đến vấn đề này, Hàn Phong mới trở về thực tại, lại thêm một phen vò đầu bứt tai. Hiện tại hấn không còn là một nhị thiếu gia nữa, việc theo đuổi một nghề riêng để kiếm sống sau này là vô cùng quan trọng. Tính ra, thế giới này quan trọng nhất vẫn là : xảo tượng, thiết tượng, luyện dược, bảo tượng và độc sư. Luyện dược sư và độc sư thì không có gì khó hiểu, còn xảo tượng sư, thiết tượng sư và bảo tượng sư là một hệ thống nghề bổ trợ qua lại dạng tam giác. Thiết tượng là chế tạo binh khí, phòng cụ là chế tạo các loại bảo giáp, bảo khí v.v.v, trong khi đó xảo tượng lại chế tạo một số nguyên liệu cho hai nghề trên, đồng thời cũng chế tạo một số xảo khí, ám khí, Bạch Vũ Châu cũng làm ra bởi nghề này. Cấp bậc các đại sư trong nghề chia thành cửu Tinh, từ thấp đến cao. Bất cứ một đại sư cao cấp nào trong năm nghề quan trọng trên đều có uy danh vang dội, người người chào đón. Các tông môn, gia tộc nếu muốn phát triển mạnh mẽ thì không thể không ra sức chiêu mộ những người này.

Sau một hồi thảo luận riêng với Đạo lão trong tiềm thức, Hàn Phong nhận ra việc rèn binh khí đối với hấn cũng không quá mức trọng yếu. Mặc dù Nhật Nguyệt đao đã mất đi cực hạn băng hàn, lại chìm sâu trong đáy biển quá lâu, phẩm cấp bây giờ cũng chỉ ngang một kiện trung cấp binh khí song việc tu bổ nó cũng tốn đại lượng tài vật, không phải thứ mà Hàn Phong có thể cung cấp. Vì vậy, song song với việc thiếu sót về sát về sát thương về sau, lại nhớ đến uy lực của xảo khí Bạch Vũ Châu, Hàn Phong cho rằng theo đuổi ngành xảo tượng là lựa chọn tốt nhất. Tất nhiên hấn cũng nghĩ đến việc trở thành một luyện dược sư song cái giá đắt đỏ của dược liệu khiến Hàn Phong vứt ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu trong tích tắc.

Nhìn thấy Hàn Phong chìm trong trầm tư, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười rồi cũng không làm phiền hấn, chậm rãi điều khiển xe ngựa về Cực Lạc tông.

Cực Lạc thành nếu xét về mức độ phồn hoa, đông đúc thì không bằng Hoàng thành song số lượng tài nguyên, bảo vật bày bán cũng không hề ít. Lúc này, Hàn Phong đang ngồi xếp bằng trên giường mà tu luyện. Cách đó không lâu, khi đăng kí gia nhập Cực Lạc tông, một sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra. Vì cảnh giới hấn quá thấp nên phải ở lại thành làm kí danh đệ tử, đến lúc tu luyện thành Võ đồ mới chính thức trở thành đệ tử bốn tông. Mà Nhạc Phi Tuyết đã là Võ đồ cấp bốn, đồng thời cũng không muốn làm bê trễ việc tu luyện của hấn nên phải quyến luyến chia tay mà trở thành đệ tử ngoại môn. Tính ra trong tam tông nhị trại ở Bạch Đế quốc số lượng người tu luyện băng hàn chi lực cũng chỉ chiếm năm mươi phần trăm, số còn lại là những võ giả mang năng lượng khác sống theo gia tộc trong thành cũng gia nhập vào. Không phải ai cũng có điều kiện đi xa nhà mà chọn địa phương tới luyện thích hợp nhất như Hàn gia ngày trước.

Một tia hàn khí mỏng manh chạy xuôi dọc khắp ngũ tạng Hàn Phong, trên gương mặt hấn lúc này còn đọng lại một lớp sương mờ ảo. Hai tay hấn đan lại vào nhau, từng làn sương đó nối đuôi nhau theo lỗ chân lông trên cơ thể mà quán nhập vào. Bất giác, tia băng hàn chi lực nọ dày hơn thêm một chút. Công pháp cơ sở đạt cấp hai rồi.

Hàn Phong chậm rãi mở mắt, thở ra một hơi khói lạnh. Sau hai mươi ngày vừa đi đường vừa tu luyện, hôm nay hấn đã đột phá cấp hai thành công, bất quá con đường đạt đến Võ đồ còn khá dài nên hấn cũng không vội vã tiếp tục tu luyện. Tinh thần trong người chỉ còn một trăm lẻ năm khóa, trước đó hấn đã phải đau lòng mà chi trả hai mươi tinh thạch làm lệ phí ở trọ một năm. Thế mới biết đến khi bản thân tự túc thì mới thấy giá trị của tinh thạch lớn như thế nào. Nghĩ đến tình hình kinh tế eo hẹp của bản thân, Hàn Phong cũng chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Rời khỏi An Cư Lâu, Hàn Phong rào bước đi dạo quanh thành trì. Mục tiêu lần này của hấn cũng tương tự một ngày ba năm trước, đó là tìm cách gia tăng cảnh giới một cách nhanh chóng. Trước đây chỉ là muốn phụ thân tự hào nên hấn mới có ý định này, còn hôm nay, khao khát nắm giữ sức mạnh đang thiêu đốt tim gan, hấn không thể chịu nổi tốc độ tu luyện rùa bò này. Suy cho cùng, trong số những kẻ cùng lứa thì tu vi của hấn là tồi tệ nhất, chí ít cũng là một Võ đồ, tồi lắm cũng đạt công pháp cơ sở tám, chín cấp.

Đi được một đoạn, một tòa lầu các rộng lớn hiện ra trong mắt Hàn Phong. Tòa lầu các này tường cao cửa rộng, toàn thân khoác màu vàng tươi, trông thập phần xa hoa. Trên cao, tám biển “HIỀN VIÊN BẢO” được treo ngăn ngăn, rất dễ dàng gây sự chú ý với người đi đường.

Nơi này Hàn Phong cũng đã từng nghe qua, là một phường buôn bán lớn của Cực Lạc thành, bên trong bày biện đủ các loại tài nguyên, bảo vật, không thiếu thứ gì. Sau một hồi xuy xét, Hàn Phong chậm rãi tiến vào bảo lầu.

Trước cổng vào, hai thiếu nữ tuổi tầm mười tám, mười chín đang tươi cười đứng. Các nàng dung nhan không tính là đại mỹ nhân song lại toát ra vẻ thần thiện, dễ nhìn. Hơn nữa, bản thân đã đến tuổi phát dục, trên người nơi lồi nơi lõm, từng đường cong dụ hoặc kết hợp với y phục thiếu thốn vải lại càng tôn vinh sức hút của nữ nhân.

Một trong hai người này nhìn thấy Hàn Phong đến thì vội vàng bước đến tiếp đón:

-Kính chào công tử đến với Hiền Viên Bảo, không quyết người muốn tham gia đấu giá hay tham qua các gian hàng của bảo lâu ạ.

Hàn Phong bị thân hình và thanh âm quyến rũ của thiếu nữ này làm cho xấu hổ, trống ngực dồn dập liên hồi, mặt đỏ au mà không dám nhìn thẳng. Người nọ thấy vậy cũng lấy một tay che miệng mà khanh khách cười khiến Hàn Phong càng thêm bối rối.

“Nữ nhân quả nhiên có sức sát thương kinh người, lời phụ thân quả không sai vào đâu được” – Hàn Phong thầm nghĩ.

Cuối cùng, để thoát khỏi cục diện khó khăn này, hán vội vàng yêu cầu nàng dẫn đến gian bày bán thảo dược rồi một mình tham quan trong tình trạng khó nóng bốc đầy đầu, bản thân cũng chẳng cảm thấy nơi Cực Bắc này có chút nào lạnh lẽo nữa.

Khu vực thảo dược rộng gần trăm mét vuông, tường sơn vàng óng, dọc theo hành lang là vô số lồng kính bày biện đủ loại dược thảo tươi mới khác nhau, tất cả đều được trồng kĩ lưỡng dưới một chậu cây, như vậy có thể bảo tồn dược liệu vô cùng tốt, chỉ nhìn sơ qua cũng biết chủ nhân của Hiền Viên Bảo là người có tài phú kinh người thế nào. Cách mười mét là có một lão bản trông coi, rất tiện lợi cho việc mua bán.

Mang theo tâm tình háo hức, Hàn Phong dạo qua khắp nơi, kiên trì hỏi thăm đặc tính của các loại tài vật. Tuy nhiên, mặc dù nơi đây thảo vật muôn hình vạn trạng song cũng không có thứ gì thích hợp cho “cơ sở cảnh giới” của hắn. Điều này cũng không có gì lạ, đa phần tu luyện giả đạt đến cảnh giới cao, gặp phải rào cản mới phục dụng đến dược liệu, đan dược để hỗ trợ. Chỉ nhìn bảng giá kinh người của chúng, có thứ cả trăm, cả ngàn tinh thạch thì họa chăng có là đại tài chủ mới kham nổi.

Mất nửa ngày trời tốn công vô ích, Hàn Phong chán nản rời khỏi nơi này.

“Tài phú quả nhiên vô cùng quan trọng mà. Trước đây mình chỉ ăn với chơi, vô âu vô lo, đâu có biết rằng muốn phát triển trên thế giới này khó khăn nhường nào”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

-Người bây giờ tính như thế nào đây. Ta không quan tâm, gốc Tinh Tâm Linh sáu mươi năm này trị giá năm mươi tinh thạch, có trả không?

-Ta đã nói là không biết tại sao lại mất túi tinh thạch mà, đợi ta liên lạc với sư huynh sẽ hoàn trả cho người, có ai nói là không trả không?

Bỗng nhiên, thanh âm cãi nhau có phần quen thuộc ở một quầy thảo dược thu hút sự chú ý của Hàn Phong. Chỉ thấy không xa, một bạch y thiếu nữ đang gân cổ cãi nhau với một tay lão bản, trên lồng kính còn để một gốc thảo dược màu nâu tối, cành nhỏ, lá răng cưa đã bị nhổ khỏi chậu. Người này ngũ quan đoan chính, nhìn rất có thiện cảm, tuổi tầm mười sáu, là thiếu nữ Hắc Sát trại ngày trước đi cùng Hoắc Thiên Sơn mà trước đây Hàn Phong có duyên gặp mặt.

-Đội, đội con mẹ người. Thảo dược đã bị nhổ khỏi đất như vậy chẳng bao lâu sẽ giảm đi dược tính, thậm chí là khô héo mà chết. Lời nói của người có ai nghe được. – Tay lão bản sắc mặt đỏ gay, thở hồng hộc vì tức giận. Bao lâu nay buôn bán đây là lần đầu tiên hắn gặp phải trường hợp này.

Thiếu nữ nọ tên là Sương Nhã, nàng có thói quen trữ tinh thạch trong túi nhỏ mà treo bên hông chứ không để trong nhẫn trữ vật. Hôm nay đến đây tìm kiếm dược liệu, vô tình nhìn thấy gốc Tinh Tâm Linh rất thích hợp để sử dụng nên mừng rỡ nhổ ngay khỏi chậu. Đến khi chi tiền, sờ lại túi tinh thạch thì nó đã không cánh mà bay, gây ra trường cãi vã mà nàng đang đuối lí này. Hiện tại nàng cũng chẳng biết phải làm sao, dược liệu đã nhổ không thể không thu, mà thu thì tinh thạch ở đâu ra để trả cho người ta bây giờ.

Nhìn thấy một màn này, Hàn Phong cũng cảm thấy khó xử. Hắn rất có thiện cảm với Hoắc Thiên Sơn, người này vừa tài giỏi lại không kiêu căng, đáng để kết giao, nếu bây giờ hắn giúp đỡ thiếu nữ nọ tự nhiên là điều kiện rất tốt để qua lại với người Hắc Sát trại. Tuy nhiên, ngẫm lại tài chính eo hẹp của bản thân, hắn không thể không cân nhắc.

Thờ dãi một hồi, Hàn Phong tiến về phía Sương Nhã mà mở lời:

-Vị... vị bằng hữu này... - Không biết xưng hô thế nào cho phải, Hàn Phong khó khăn mở miệng.

Nghe được thanh âm của hắn, Sương Nhã quay mặt sang thì thoáng ngạc nhiên rồi liền nhận ra diện mạo của tên tiểu tử “ngông cuồng” ngày đó.

-Ý, là người, tên tiểu tử thói nạt tháo Hắc Báo Song Yêu! – Nhận ra bản thân đã thất thố, gò má nàng lóe phớt mây hồng vì xấu hổ.

Nghe thấy lời này, Hàn Phong chỉ biết cười khò trong lòng, ngày đó đúng là bản thân hắn đã “không biết mà còn thích thể hiện”, tự chuốc lấy xấu hổ,

cũng không thể trách ai được. “E hèm” một tiếng, Hàn Phong từ tốn đề nghị:

-Lúc trước ta thân bị vây trong tội danh tru sát người bốn trại, may nhờ Hắc Sát trại đệ tử tuệ nhãn như đuốc mới thoát khỏi hiểm nguy. Nay gặp nhau cũng là có duyên, nếu người không cảm thấy phiền thì để ta thay mặt chi trả gốc thảo dược này nhé.

Sương Nhã nghe hắn nói thì mừng rơn, mắt híp lại như vàng trắng non mà cười tươi rói. Vụ việc “bóc tem” hàng mà không trả tiền này khiến nàng hoàn toàn cùng đường bế lối, may sao tiểu tử này lại ra tay giúp đỡ mình. Năm mươi tinh thạch cũng là khoản tiền tài không nhỏ, ấy vậy mà hắn có thể bỏ ra cho một người không mấy quen biết như nàng. Chẳng mấy chốc, hảo cảm của nàng đối với Hàn Phong tăng thêm mấy phần, càng nhìn càng thấy tiểu tử trước mặt sao mà đáng yêu quá.

Trong tràng cảm tạ rồi rít của Sương Nhã, Hàn Phong lấy năm mươi tinh thạch ra rồi thu lấy gốc thảo dược đưa cho nàng. Sau đó cả hai cùng nhau rời khỏi Hiên Viên Bảo. Nữ nhân thường thích nói nhiều, điều này tuyệt đối không sai. Chỉ đi với nàng vài chục phút mà Sương Nhã đã nói đủ chuyện trên trời dưới đất khiến hai tai Hàn Phong phải lúng búng như nhồi.

-À phải rồi Nhã tỷ, người mua gốc thảo dược này để làm gì vậy? – Biết được danh tính của nàng, Hàn Phong cũng đổi luôn chủ đề cho đỡ hại não.

-Gốc Tinh Tâm Linh này ầy hà, ta dùng để luyện đan. – Sương Nhã cũng không cho là phiền bèn tùy ý trả lời.

-Luyện đan, tỷ là luyện dược sư? – Hàn Phong nghe vậy thì cả kinh.

-Đúng vậy, ta tu luyện mộc thuộc tính mà. Cả nhà ta trước nay đều lấy luyện đan làm cơ nghiệp.

Hàn Phong lúc này đã bắt đầu mừng rỡ, cảm thấy hành động nhỏ mầu trả tiền ban nãy không hề uổng phí chút nào. Hiện tại hắn một thân một mình, có một bằng hữu làm luyện dược sư là vô cùng thiết yếu cho quá trình tu luyện. Suy nghĩ một hồi, hắn nói:

-Ừm, vậy về đan dược hắn tỷ có phần hiểu rõ. Ta đang tìm loại đan dược, dược liệu nào phụ giúp đề thăng cảnh giới cơ sở nhanh chóng, chẳng hay tỷ có biết không?

-Là cho đệ sử dụng? – Sương Nhã, dùng bước chân, kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong gật đầu. Nàng thấy giọng điệu hắn không giống nói chơi thì nhăn chân mày lại, chìm vào suy tư.

“Tiểu tử này tính tình không tệ, hơn nữa cũng vừa có ơn với mình. Nhưng mà cảnh giới cơ sở thì...”

Như nghĩ đến điều gì, nàng “A” lên một tiếng thật to. Hàn Phong thấy vậy cũng giật mình song biết vấn đề của mình có cơ hội giải đáp, hắn cố gắng đè nén kích động trong lòng mà dò hỏi:

-Sương Nhã tỷ, có phải...

-Ha ha, cũng may cho đệ là gặp được luyện dược sư tài ba tương lai như ta đây. Đan dược đề thăng cảnh giới cho đệ tuyệt đối không có nhưng gia tăng tốc độ hấp thu linh khí thì có thể. Tu vi của đệ thấp, hiệu quả cũng chẳng khác là bao. – Sương Nhã vênh mặt lên, điệu bộ tự đắc mà nói.

Hàn Phong ban đầu nghe thì ảo não không thôi, đến khi nàng nói xong thì tâm tình cũng khôi phục trở lại. Nàng nói không sai, cảnh giới của hắn thuộc hàng xếp tầng chót trong xã hội này, nếu sử dụng đan dược gia tăng tốc độ tu luyện có khi còn thích hợp hơn. Dù sao loại đan dược này cũng không có nhiều tác dụng phụ như loại trực tiếp đề thăng cảnh giới.

-Vậy, không biết phải cần dược liệu nào mới có thể luyện thành? – Hàn Phong lúc này đã phi thường động tâm, vào thẳng luôn vấn đề.

-Hắc hắc, may mắn cho đệ đó. Lần này ta đi thu mua dược liệu cũng là để chế tạo đan dược này. Dược liệu trọng yếu là gốc Tinh Tâm Linh vừa rồi đó. Thôi được, dù sao cũng là đệ trả tiền, tổng cộng luyện được năm khóa đan dược, đệ lấy ba tỷ lấy hai coi như tiền công luyện đan, thế nào? – Sương Nhã cũng vui vẻ trả lời. Nàng cảm thấy rất thích tính tình Hàn Phong, con người hắn đơn giản ngay thơ, trong thâm tâm đã coi hắn như một tên tiểu đệ nhỏ bé vậy, mặc dù nàng chỉ hơn hắn ba tuổi.

Nghe thấy vậy, Hàn Phong sững run, hận không thể nhảy cẫng lên mà hét. Thông thường dược liệu rất đắt đỏ, đồng thời cái giá phải chi ra cho luyện dược sư chế thuốc cũng không kém. Hôm nay bỏ ra năm mươi tinh thạch để đổi lại ba khóa đan dược là hắn đã có lợi rồi, hơn nữa còn có hảo cảm với một luyện dược sư, sau này sẽ hỗ trợ rất nhiều cho con đường tu luyện của hắn, hỏi sao mà hắn không mừng rỡ.

-Nếu được vậy thì tốt quá, đa tạ tỷ!

Sương Nhã cười nắc nẻ, khua khua tay hàm ý “không có chi” với Hàn Phong. Thực chất năng lực luyện đan đối với nàng cũng chỉ là võ lộng, hôm nay lại được người ta nhìn với cặp mắt sáng như sao, cảm giác rất chi là tự mãn và cao hứng. Sau khi biết địa điểm Hàn Phong cư ngụ, cả hai vui vẻ từ biệt nhau, đợi sau khi đan thành nàng sẽ đến trao cho hắn.

Trời lúc này cũng đã quá trưa, Hàn Phong mang theo tâm tình thoải mái về An Cư Lâu dùng bữa rồi tiếp tục tu luyện, lòng háo hức chờ đợi ngày đan dược về tay.

Sau vài ngày cầm đầu tu luyện, Hàn Phong bắt đầu cảm thấy uể oải. Hiện vẫn chưa có tin tức của Surong Nhã, mặc dù biết đan dược không phải cứ ném được liệu vào là ra ngay song bản thân hắn vẫn thấy nôn nóng không thôi, thực sự mong sao có ngay đề thay đổi tốc độ tu luyện chán chể này.

Làm vài động tác thư giãn cơ thể, Hàn Phong tiếp tục rảo bước trên đường. Hôm nay hắn đi là có chủ ý từ trước, đó là tìm một cửa hàng xảo khí để xin vào làm việc cũng như bắt đầu rèn luyện tay nghề. Tinh thạch chỉ còn năm mươi lăm khối, hắn không thể nhõn nhõng ngồi không mãi, hơn nữa bản thân hắn cũng cần một lượng tài phú không nhỏ để có khả năng chi trả tiền đan dược sau này.

Hỏi thăm một hỏi, cuối cùng Hàn Phong cũng tìm đến một tiệm xảo tượng nhỏ, tường xây bằng đá thô sơ. Sở dĩ hắn tìm một cửa tiệm nhỏ là để dễ được nhận việc, những nơi to lớn có danh có tiếng thì có lẽ cũng không đến lượt Hàn Phong xin vào học nghề. Mặc dù chỉ đứng bên ngoài, hắn cũng dễ dàng nhận ra nơi này nhiệt độ cao hơn bình thường rất nhiều. Bên trong có năm bệ rèn, than lửa rực hồng, nóng đến nỗi đồ mồ hôi hột. Lúc này, có ba đại hán lực lưỡng, lưng trần đang gõ búa “đang đang” vô cùng đỉnh tai nhức óc. Thấy Hàn Phong đến, một người tuổi tầm ba mươi, râu ria rậm rạp, làn da ngăm đen đỉnh chỉ công việc mà bước đến hỏi thăm:

- Tiểu huynh đệ muốn mua ám khí hay nguyên liệu?

- Ta, ừm, ta đến đây để học nghề xảo tượng.

Đại hán nọ nghe vậy thì trở mắt ngạc nhiên, hắn đưa mắt quan sát Hàn Phong tới lui rồi cất tiếng cười sáng khoái:

- Hahaha, tiểu huynh đệ đừng nói chơi chứ. Chớ nghĩ xảo tượng đơn giản mà làm, sản phẩm mà nghề này làm ra phần lớn đề rất nhỏ, yêu cầu về độ tinh xảo, tỉ mỉ và thời gian so với nghề rèn phải gấp mười lần. Nếu không thì thợ rèn cũng tiện tay làm rồi, đâu cần thiết phải ra đời cái chức nghiệp này.

Đoạn, hắn nghỉ một hồi rồi nói tiếp:

- Ta thấy tiểu huynh đệ trắng trẻo gầy gò, hắn không phải là người quen lao động, tuyệt đối không chịu nổi gian khổ đâu, tốt hơn là nên bỏ ý định này đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Hai tay Hàn Phong nắm chặt lại. Miệng hít vào một hơi thật sâu, Hàn Phong kiên quyết nói:

- Ta biết ngài nói không sai nhưng bản thân ta là muốn thử sức chính mình. Ta tin tưởng bản thân mình có thể làm được, tuyệt đối không vì thấy khó mà lùi bước.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hàn Phong, hàng chân mày rậm rạp của đại hán khẽ cau lại. Y lấy tấm khăn quần trên cổ lau đi mồ hôi còn đọng trên trán rồi không nhanh không chậm mà trả lời:

- Thôi được, tùy ý ngươi vậy. Ta là Triệu Vân, lão bản của tiệm xảo tượng này. Hiện tại ta cũng cần một tên phụ việc, nếu ngươi đồng ý thì mỗi ngày đến đây vừa học nghề vừa phụ giúp ta, lương mỗi tháng là năm khối tinh thạch. Thế nào?

Hàn Phong nghe vậy thì khẽ gật đầu đồng ý, không phải hắn không cao hứng khi được nhận vào làm mà vì hắn hiểu rõ lao động khổ như thế nào, tự nhiên sẽ không sung sướng gì.

Theo lời đề nghị của Triệu Vân, Hàn Phong bắt tay vào phụ việc luôn. Ban đầu chỉ là ba người thợ trong tiệm cần cái gì thì hắn chỉ cần chạy đi tìm rồi mang tới cái đó cho họ, không mấy quá khó khăn. Trong vòng một giờ làm quen, hắn cũng nhớ tên, đặc điểm của vài kim loại căn bản. Trong lúc rèn sắt, Triệu Vân cũng giảng giải cho hắn kĩ hơn về xảo tượng sư.

Xảo tượng sư tất nhiên bắt đầu bằng việc rèn kim loại, nung chúng đến nhiệt độ nhất định rồi dùng búa gõ thật mạnh liên tục, càng gõ nhiều thì càng chất lọc được nhiều tạp chất, phẩm cấp kim loại càng được đề cao hơn. Việc này hao tổn rất nhiều khí lực song cũng chỉ là công việc đơn giản nhất mà thôi.

Chuyên sâu hơn, xảo tượng sư sẽ mài, cắt, đánh bóng kim loại (có thể là nguyên liệu khác) thành hình dạng, kích thước của phụ kiện mà những thiết tượng sư, phụ kiện sư đặt hàng yêu cầu. Đây đều là những mảnh phụ kiện, mảnh ghép rất nhỏ, lại phức tạp, yêu cầu tay nghề cũng như tính tỉ mỉ, cẩn thận rất cao, hao tổn khí lực và trí lực hơn việc rèn dũa kim loại gấp hàng chục lần.

Ngoài ra, xảo tượng sư cũng chế tạo những loại xảo khí riêng trong ngành. Ví như Bạch Vũ Châu là một loại xảo khí hình cầu, bên trong lắp đặt cơ quan vô cùng phức tạp cùng một trăm thanh tiểu châm. Để hình thành một khối Bạch Vũ Châu tốn vô vàn mồ hôi, công sức cũng như vật liệu nên giá trị đạt đến liên thành cũng không có gì là khó hiểu.

Hiểu biết hơn về xảo tượng, Hàn Phong càng thêm thích thú cũng như kính trọng những người thợ này. Một lúc sau, hắn được cho tập làm quen với việc

rèn kim loại, duy trì độ lửa v.v.v. Lúc đầu, chỉ cầm búa gỗ vài nhát Hàn Phong đã kêu khổ gầm trời, búa tạ thì nặng mấy chục kí, phải cầm cả hai tay mới nổi. Làm được chưa tới mười phút, mặt hắn đã đỏ au, miệng thở hồng hộc không ra hơi, hai tay thì cũng rộp hết cả lên. Triệu Văn thấy vậy cũng cười hà hà, kiểu như đang nghĩ “ta đã sớm biết rồi”. Mà Hàn Phong cũng vì vậy mà cảm thấy xấu hổ, từ trước đến nay hắn chẳng cần làm gì cả, đừng nói cái việc lao động nặng nhọc thuộc hàng bậc nhất này. Cắn chặt hàm răng, hắn nâng búa tạ mà gõ điên cuồng.

Đinh đinh đinh đinh.

Tiếng búa của Hàn Phong vang lên inh ỏi, từ vài ba tiếng vang rồi ngưng, sau đó thì đến bốn năm tiếng vang, rồi lại tăng thành năm sáu tiếng vang. Cứ như vậy, đuổi sức thì nghỉ, lại sức thì tiếp tục làm. Tinh thần kiên trì bền bỉ của Hàn Phong của khiến Triệu Văn phải bất ngờ.

Chẳng mấy chốc, trời đã về chiều, Hàn Phong lúc này thể thâm vô cùng, mắt mũi lơ đãng, tay chân run rẩy, toàn thân nơi nào cũng thấm đẫm mồ hôi, áo quần ướt sũng như mới dội mưa xong vậy. May thay công việc cũng đã đến hồi kết thúc, hắn cáo từ Triệu Văn rồi lao đảo trở về quán trọ, chẳng còn biết cái gì tu luyện nữa, lăn lộn trên giường mà ngủ.

Một tuần trôi qua...

Đạo gần đây Hàn Phong không có thời gian mà ngồi thiền tu luyện nữa. Làm việc ở tiệm xảo tượng được vài ngày, chân tay hắn bắt đầu đau nhức kinh khủng, không sao chịu được. Nhờ vào sự kiên trì bền bỉ, trải qua một tuần làm việc cực nhọc hắn cũng bắt đầu cảm thấy quen, không còn cảm giác mệt đến chết đi sống lại như ban đầu nữa.

Mà cơ thể hắn cũng từ từ thay đổi một cách chậm rãi, dù hiện tại không thấy được gì song các cơ bắp, khối thịt bên trong nhờ rèn luyện mà bắt đầu rắn chắc hơn từng chút một.

Chiều hôm nay, sau khi đã xong việc, Hàn Phong lú lo mà rảo bước trở về túp lều. Từ giờ cơ thể hắn đã thích nghi ổn thỏa, thiết nghĩ buổi tối có thể tiếp tục tu luyện trở lại. Tất nhiên, toàn bộ tinh thần, nghị lực to lớn này đều là nhờ vào đại nghiệp phục thù tiếp sức cho hắn. Mỗi lần lười biếng, mệt mỏi, hắn lại nghĩ đến thâm họa của gia tộc, đồng thời cũng nộ khí xung thiên, điên cuồng lao đầu vào rèn kim loại.

- Tiểu Phong!

Tiếng gọi ngọt ngào và thân quen vang lên khiến Hàn Phong thoáng sử sò, sau đó liền mỉm cười đáp lại nàng. Là Nhạc Phi Tuyết đến thăm hắn, nàng vận y phục màu tím bó sát của đệ tử Cực Lạc Tông, nhờ vậy mà bộ ngực non nót cũng theo đó mà lộ ra từng đường nhấp nhô bên ngoài. Nhớ đến hai thị nữ ở Hiên Viên Bảo, lại thấy cảnh này, Hàn Phong không khỏi có vài suy nghĩ ám muội.

“Đáng chết, ta đang nghĩ bậy bạ cái gì thế này?”

Lấy tay đập bôm bốp vào đầu, Hàn Phong tự mình mắng chửi không thôi. Mà Nhạc Phi Tuyết thấy thế cũng rất đỗi kì lạ, không lẽ vị tiểu đệ này lại có sở thích tự ngược à?

- Tiểu Phong, hơn tuần nay tỷ cứ ru rú trong phòng mà tu luyện, chán gần chết, hôm nay chúng ta đi chơi nhé, tỷ vừa phát hiện ra một nơi thú vị lắm.

- Ồ...nhưng...nhưng... - Hàn Phong tròn mắt há mồm.

- Không nhưng nhieccc gì hết, đi thôi, không trời tối mất!

Nói xong, nàng chẳng để Hàn Phong nói câu nào, nắm lấy tay hắn mà phăng phăng chạy đi, mặc kệ hắn đang nước mắt chảy ngược trong tim.

“Thánh thần ơi, sao khi con chuyên tâm cầu tiến mà “quỷ dữ” không tha con vậy nè. Ài, mà thôi, cũng lâu rồi không được thư giãn” – Hàn Phong thút thít trong lòng vì đồ vỡ kế hoạch tu luyện.

Và rồi, đôi tiểu thanh mai trúc mã riu rít chạy nhảy, cười đùa vui vẻ bên nhau mà rời khỏi Cực Lạc thành. Bỗng nhiên, Hàn Phong cảm thấy hắn đã quen việc nhìn thấy Nhạc Phi Tuyết cười đùa mỗi ngày, nếu có kẻ nào làm tổn thương đến nàng, hắn tuyệt đối không bỏ qua. Bất giác, hai tay Hàn Phong siết chặt, thâm hạ quyết định trong tim.

Đi tầm một giờ đồng hồ, một mảng đồi tuyết trắng xóa đã hiện ra. Nơi này tuyết phủ không quá cao, sườn núi không quá dốc, xung quanh đã có nhiều người tụ tập, phần lớn đều là thanh thiếu niên.

- Ahahahaha!

- Hihihihhi, vui quá!

Từng tràng cười lớn vang vọng khắp nơi, chỉ thấy nhiều người đang hăng hái trượt tuyết, dưới chân họ là hai tấm ván trượt làm bằng gỗ, trên tay nắm hai cái que, có lẽ dùng để điều khiển phương hướng. Nhìn thấy cảnh này, Nhạc Phi Tuyết sung sướng nhảy loạn xạ, cười nói không ngớt, tay hết chi đồng rồi chi tây, hứng thú vô cùng. Hàn Phong cũng cảm mỉm cười, tâm hồn cảm thấy thư thái hẳn. Hắn tham lam đưa cái mũi lên mà hít từng ngụm không khí trong lành, mát mẻ.

Sau đó, cả hai cùng lắng xằng mua lại những dụng cụ trượt tuyết để sử dụng. Ban đầu nhìn vào thì thấy thú vị, đến khi thử rồi Hàn Phong liền chửi to trong lòng cái tên gia hỏa nào sáng chế ra cái trò này. Thì ra Nhạc Phi Tuyết đã có tập từ trước, hôm nay tuy đáng điệu cũng không quá thuần thực nhưng cũng tạm dùng được. Ngược lại, Hàn Phong chẳng biết mô tê gì, liên tục té lăn lông lốc không biết bao nhiêu lần, để lại sau lưng hắn là tiếng cười

“ahahaha” của nàng.

Cứ vậy, một người chệnh choạng lướt trên nền tuyết, kẻ thì vài bước té lăn quay nỏ đuôi nhau xuôi dọc vòng quanh vùng đồi tuyết trắng xóa.

“Đầu phồng, không trượt triếc gì nữa hết” – Hàn Phong then quá hóa giận, quăng luôn thanh gậy trên tay đi, thế nhưng ngoài mặt cũng không dám tỏ bất cứ thái độ nào.

-Ahahahahahahahahahahahahaha!

Đột nhiên, một tiếng cười rất lớn tựa sấm nổ vang lên làm hai người Nhạc Phi Tuyết giật mình nhìn lại. Chỉ thấy từ xa, một quả cầu tuyết rất lớn đang lăn về phía bọn họ, khiến cả hai phải nhảy dựng lên. Nhưng... hình như là người, chính xác là một người đang trượt tuyết theo phong cách “xoay tròn”, nhân tiện cuốn luôn tuyết trên bề mặt vào người, nhìn xa trông như một trái banh tuyết không lồ vậy.

-Á há há há! – Thấy có kẻ kỹ thuật còn tệ hơn mình, Hàn Phong không khỏi lấy tay trở vào hán mà cười ra nước mắt. Trình độ của tên này coi bộ quá mức cao thâm nha.

Rầm!

Mãi mê cười kẻ khác, người nọ đã lăn tới Hàn Phong lúc nào mà hán cũng không hay. Chỉ kịp nghe rầm một tiếng, Hàn Phong thấy hai mắt tối sầm, toàn thân bị phủ vùi dưới nền tuyết, đến độ Nhạc Phi Tuyết cũng phải tốn một phen công sức mới kéo hán ra ngoài nổi.

-Ủa, Phong tiểu đệ!

Từ xa, một thiếu nữ đang người chậm rãi lướt tuyết mà phóng tới, nhìn Hàn Phong mà bất ngờ thốt lên, nàng chính là chủ nhân của nụ cười như sấm nổ ban nãy : Sương Nhã. Nhìn thấy vậy, Hàn Phong có phần ngoài ý muốn. Lúc này, từ trong đồng tuyết, thân ảnh một người đang khó nhọc chui ra dần dần hiện hữu, cũng không phải ai xa lạ gì, chính là Hoắc Thiên Sơn thiên tài ngày nào. Có điều, sắc mặt hán hiện giờ hết sức thú vị, nhẵn nhớt, méo xẹo đến cực điểm. Nhìn biểu tình trên mặt vị cao thủ thiên tài Hắc Sát trại này, Hàn Phong nhận không nổi cười trộm trong lòng, tiểu ý không dấu nổi trên môi.

Sau khi giới thiệu hai người Hắc Sát trại cho Nhạc Phi Tuyết, Hàn Phong bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Hoắc Thiên Sơn, hán liền đáp lại bằng một cái lắc đầu ngao ngán chịu thua. Bất giác, hán vô tình cảm thấy đồng bệnh tương lân với tên này. Thì ra cuồng tu Hoắc Thiên Sơn đang điên cuồng tu luyện, mong muốn sớm ngày đột phá cảnh giới Võ sư thì Sương Nhã hùng hổ bay vào lôi thẳng hán đến đây để làm cái gì mà “trải nghiệm thực tế” với lại “đột phá bình cảnh”. Cuối cùng lại ném hán xoay tròn trong tuyết, còn nàng thì ngồi cười khoái trá.

Cùng chung "nghịch cảnh" với nhau, hai tên thiếu niên đều thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Rốt Cuộc Ta Phải Sống Ra Sao?

-Sương Nhã tỷ, chuyện đan dược, thế nào rồi... - Ngẫu nhiên gặp lại nàng, Hàn Phong không nén nổi kích động trong lòng.

Thấy biểu tình sốt sắng của hán, Sương Nhã không khỏi phì cười:

-Tiểu tử ngươi làm gì mà gấp gáp quá vậy, bộ nghĩ ta sẽ cầm đan dược rồi cao bay xa chạy hay sao chứ. Vốn tính là một lát nữa sẽ đến chỗ ngươi, giờ gấp rồi thì càng tiện, hi hi! – Nàng lấy trong nhẫn trữ vật ra một bình sứ màu trắng, bên trong có ba khóa đan màu nâu tối trao cho Hàn Phong.

Hàn Phong nghe vậy thì xấu hổ vô cùng, vội vàng đa tạ rồi thu lấy tiểu bình vào nhẫn trữ vật.

-Ủa, đan dược gì vậy tiểu Phong? – Nhạc Phi Tuyết cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Thế là Hàn Phong đem lại toàn bộ sự tình xảy ra trong Hiên Viên Bảo kể lại một lượt, nói đến đoạn đan dược, hai mắt Nhạc Phi Tuyết không khỏi tỏa sáng:

-Thật thần kỳ như vậy? – Nàng kích động mà thốt lên, quay sang nắm hai tay Sương Nhã – Nếu có thể trợ giúp tiểu Phong tu luyện vậy thì nên điều chế nhiều một chút, ở đây ta còn một số tinh thạch, không biết...

Sương Nhã biết ý định của nàng thì lắc đầu cười khổ:

-Đâu có đơn giản như vậy, tu vi của Phong tiểu đệ rất thấp, chẳng qua lần trước may mắn có được gốc Tinh Tâm Linh mấy chục năm, được tính tương

đôi ôn hòa mà thôi. Hơn nữa tu luyện không thể quá phụ thuộc vào ngoại vật, nếu không tất sẽ có phản phệ.

Tâm ý của nàng chẳng lẽ Hàn Phong lại không hiểu, hấn cảm động nói:

-Phải đó, bấy nhiêu đây đan dược là quá đủ cho đệ dùng rồi.

Nhạc Phi Tuyết thấy mình không thể giúp đỡ Hàn Phong thì nét mặt thoáng hiện lên vẻ thất vọng. Bất quá, ngẫm thấy lời của Surong Nhã nói cũng rất hợp lí, chẳng mấy chốc nàng đã khôi phục lại tâm tình.

Người ta nói hai, ba người phụ nữ hợp lại thì sẽ thành cái chợ, đến hôm nay Hàn Phong mới cảm thấy thâm thúy. Nhạc Phi Tuyết và Surong Nhã mới gặp lần đầu mà cứ như tỷ muội thân thiết xa cách lâu năm, đến nay mới có dịp hội ngộ. Cả hai riu rít tâm sự đủ loại chuyện trên trời dưới đất khiến hấn đứng một bên tránh không khỏi một phen đầu đầu nhức óc.

Mà Hoắc Thiên Sơn từ đầu đến giờ chưa hề mở miệng nhưng coi bộ cũng chịu không nổi nữa rồi. Hấn vỗ nhẹ vai Hàn Phong, lãnh đạm nói:

-Hàn huynh đệ, ta có chuyện muốn nói với ngươi, nếu tiện thì chúng ta đi chỗ khác nhé!

Lời này vừa lọt vào tai, Hàn Phong không khỏi trở mặt ngạc nhiên nhìn y. Hấn vốn muốn kết giao với Hoắc Thiên Sơn từ lâu nhưng vẫn chưa biết mở lời thế nào thì người này cư nhiên lại chủ động tìm đến hấn trước.

-Hoắc huynh quá mức khách khí rồi. Được, chúng ta đi.

Mặc dù còn chút nghi hoặc trong lòng song Hàn Phong cũng không để tâm lắm, đơn giản bởi bản thân hấn hiện tại ngoại trừ Nhật Nguyệt đao ra cũng chẳng có gì khiến vị thiên tài Hắc Sát Trại này nảy sinh tà tâm cả. Mà thân binh nọ hiện tại bề ngoài không khác gì một kiện binh khí trung phẩm, vậy thì có gì đáng để lo chứ ?

Vì vậy, hai người liền chậm rãi tách ra, bỏ mặc sau lưng thanh âm huyền ảo của Nhạc – Surong nhị nữ.

-Không biết Hoắc huynh có gì chỉ dạy? – Đi được một quãng xa, Hàn Phong nói.

Bước chân Hoắc Thiên Sơn chậm dần, hai tay chấp sau lưng, y mỉm cười:

-À, thực chất chỉ là ta không quen với nơi ồn ào náo nhiệt, lại thấy phản ứng của ngươi tương tự nên tùy tiện tìm một cái cơ cùng ngươi rồi đi mà thôi. – Đoạn, Hoắc Thiên Sơn xoay mình lại, mang ánh mắt sắc bén dán lên người Hàn Phong – Mặt khác, ta nhận nhiệm vụ điều tra cái chết của Phương Tuyền lần trước, ban đầu cũng không nghĩ ngờ gì ngươi nhưng sau khi nhìn thấy phản ứng của Hắc Báo sao yêu nọ, ta không khỏi không cân nhắc lại một phen.

“Thì ra là chuyện này!” – Hàn Phong cuối cùng cũng hiểu rõ mục đích của y lần này.

-Ta đã nói với ngươi rồi, Hàn tiểu tử - Đao lão chỉ sợ rèn sắt không thành thép liền nhân cơ hội nhắc nhở Hàn Phong thêm một lần – Ngươi hành động quá mức thiếu suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng tự mang họa vào thân.

Bất quá, Hàn Phong cũng đã từng nghĩ qua về chuyện này nên cũng không tỏ ra bối rối. Hấn không hề tránh né ánh mắt chất vấn của Hoắc Thiên Sơn, bình thản trả lời:

-Hoắc huynh hấn cũng đã phân nào nhìn ra nên ta cũng chẳng cần thiết phải nói lời lừa gạt làm gì. Đúng là bản thân ta có một vài năng lực đặc thù, có khả năng gây ra uy hiếp đối với Hắc Báo song yêu. Tuy nhiên cái chết của sư tỷ Hắc Sát trại nọ thật sự không hề liên quan đến ta, nếu huynh không tin ta cũng không còn gì để nói.

Mà kiếm Hoắc Thiên Sơn khẽ nhủ lại, trầm mặc một lúc rồi chuyển mình rào bước rời đi.

-Hàn huynh đệ quả nhiên khảng khái, ta cũng không phải là người tùy tiện truy hỏi bí mật của người khác. Nếu đã như vậy, ta còn chút chuyện cần làm, không tiện ở lâu. Cáo từ.

Dường như trước đó Hoắc Thiên Sơn đã đoán ra câu trả lời của Hàn Phong rồi, bất qua thân mang nhiệm vụ liên quan đến mặt mũi Hắc Sát trại, y không thể bỏ qua bất cứ nghi điểm nào.

Trong khi đó, nhìn thân ảnh Hoắc Thiên Sơn từ từ khuất sau đồi tuyết, Hàn Phong lại có một phen cảm khái trong lòng. Hấn không rõ đáp án của mình chiếm được bao nhiêu tin tưởng của người này, quan trọng hơn, lời nói của Đao lão vừa truyền đến khiến hấn buộc lòng phải ngẫm lại bản thân mình.

-Hàn tiểu tử, con người của ngươi không xấu, đó là ưu điểm nhưng cũng là điểm chí mạng của ngươi. Muốn sống tốt trong cái thế giới này, trước tiên phải trở nên vô cảm, việc không có lợi thì đừng bao giờ nhúng tay vào.

Điều này không sai chút nào. Thử hỏi trong số những cường giả đỉnh phong hiện nay, tay ai lại không nhuộm đầy máu tươi, kẻ nào lại không mưu mô thiệt hơn ? Thế nhưng. . .

“Chẳng lẽ bản thân ta cũng phải máu lạnh như vậy, việc không có lợi ích thì cứ bỏ mặc không làm, thấy kẻ sắp chết không liên quan cũng chỉ ngoảnh mặt làm ngo?”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Con người Hàn Phong từ khi sinh ra luôn tràn ngập hạnh phúc, niềm vui. Chính bản thân hắn lại vô cùng thân thiện với mọi người xung quanh. Khi còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy những người gặp hoàn cảnh khó khăn, tìm hắn lại đau nhói, tìm đủ mọi cách nhờ Hàn Phi Long ra tay trợ giúp họ. Có lần, hắn còn đem ước mơ “kì lạ” của mình kể với cha, rằng hắn mong sao hết thảy mọi người trên thế gian này đều như hắn, vô âu vô lo, ngày ngày hạnh phúc.

Giờ đây, mối thù diệt gia khiến Hàn Phong phải nghiêm chỉnh bước trên con đường võ giả vô tình. Nếu muốn trở nên mạnh mẽ, muốn có năng lực trả thù, hắn bắt buộc lòng phải thay đổi tâm tính. Vậy, liệu hắn có thể hay sao?

Gió lạnh hiu hiu thổi, từng bông tuyết nhỏ tung bay, phảng phất khiến thân ảnh Hàn Phong dần dần trở nên mờ ảo. Một mình cô độc trầm tư giữa thiên nhiên, chỉ thấy gương mặt hắn mỗi lúc một buồn hơn, đôi khi lại hiện ra vẻ đau đớn, mâu thuẫn tột cùng. Thù nhà không thể không trả, đi ngược lại đạo lý sống của bản thân hắn cũng chưa chắc sẽ làm được. Rốt cuộc phải sống ra sao, chính bản thân Hàn Phong cũng không hiểu...

Àm...âm...âm!

Đột nhiên, một màn chấn động kinh thiên mang Hàn Phong trở về với thực tại. Đứng xa nhìn lại, từng mảng tuyết khổng lồ vờn mình lên như con sóng dữ thi nhau nối đuôi từ trên núi cao mà tràn xuống. Nó mang trong mình sức mạnh hủy diệt to lớn, gào thét hung tợn tựa muốn nhấn chìm tất cả mọi thứ nơi đây.

-Tuyết lở - Hàn Phong hoảng hồn thốt lên.

Ngay tức thì, hắn vội vã khuỵu Hàn Phi Ngọa, ba chân bốn cẳng chạy trốn chết. Từ sau lưng, từng mảng tuyết lở vẫn hung hăng đuổi theo với tốc độ kinh người, đoán chừng chẳng bao lâu nữa sẽ đè nát Hàn Phong. Thực ra, thảm họa thiên nhiên bậc này chỉ cần võ giả cảnh giới ngang với Hoắc Thiên Sơn cũng không gặp khó khăn gì quá lớn, bọn người Nhạc Phi Tuyết, Sương Nhã tuy hắn sẽ có chút chật vật nhưng mạng sống cũng chẳng đến mức bị đe dọa. Ngược lại, Hàn Phong tu vi chỉ đạt hai cấp cơ sở, nếu không tìm được đường thoát thì đến tám chín phần là chết không toàn thây.

Cố gắng đè nén tâm trạng hoảng loạn, Hàn Phong vừa chạy vừa dõng mắt khắp nơi tìm nơi ẩn nấp song đập vào mắt hắn vẫn chỉ là những mảng đồi dốc màu trắng mà thôi.

Bùm.

-A!

Kẻ thù sau lưng cuối cùng đã đuổi đến, nó hung hăng quật mạnh vào chân Hàn Phong, lực đạo lớn đến mức khiến hắn ngã vật xuống. Chưa kịp gượng mình đứng lên, đợt tuyết lớn phía sau đã tràn về, không hề khách khí mà đánh mạnh vào đầu hắn, thuận thế cuốn phăng Hàn Phong trôi theo.

“Con bà nó chứ, có cần xui xẻo như vậy không, khốn kiếp”

Hàn Phong gượng giữ mình chửi trong lòng, từng dòng máu theo miệng viết thương trên đầu chảy xuống làm hắn cảm thấy choáng váng. Hắn liếc mình giãy dụa, vung vẩy tay chân khắp nơi tìm vật bám vào để cầu được sinh tồn.

Bốp.

Vận khí Hàn Phong hôm nay có lẽ cũng quá mức tồi tệ rồi. Trên sườn núi mà hắn đang bị trôi xuống, không biết vì sao lại lên một khối đá tròn cỡ cái bát, thường ngày bị tuyết phủ che đi không thể thấy được. Thứ này nằm trên “lộ trình” di chuyển, vô tình đánh mạnh vào ngực Hàn Phong đang bị trôi xuống, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Mà Hàn Phong lúc này đã đau đến mức muốn hôn mê, tốc độ trượt xuống của hắn rất nhanh, hiển nhiên là vết thương này vô cùng trầm trọng. Bất quá, hắn cũng không có thời gian mà than trách, vội vàng gơ hai tay nắm chặt lấy khối đá nọ để định thân. Hắn cũng không phải kẻ ngu, nếu cứ tiếp tục để bị trôi đi như thế, gặp thêm một vài thứ khác chặn đường là cái mạng hắn ô hô ngay.

Máu trên khoe miệng Hàn Phong trào ra đã phủ đầy vật áo. Ở sâu lòng sóng tuyết hung bạo, hai mắt hắn trừng lớn, răng nghiến chặt, liếc mình giữ chặt khối đá nọ quyết không buông. Nhờ vào trọng lượng cơ thể và lực kéo của trận tuyết lở, khối đá nọ không ngờ đột nhiên lại chuyển động.

Răng...rắc.....rắc!

Tiếp đó, một cái lỗ lớn hình tròn rộng vừa một người trưởng thành chậm rãi hiện ra trên tuyết.

-Thông đạo?

Sự việc xảy ra khiến Hàn Phong vừa mừng vừa sợ. Không còn thời gian suy nghĩ nhiều, hắn đè nén đau đớn, vội vàng chui vào thông đạo kì bí.

Nương theo thân thể Hàn Phong, từng mảng tuyết lớn cũng bị cuốn vào, xoay tròn, nhìn xa như một cái xoáy nước khổng lồ màu trắng.

Không bao lâu sau, xoáy nước nọ đình chỉ quay, tiếp tục trôi theo từng đạo tuyết lở kéo dài miên man như vô tận.

Chương 21: Kì Ngộ Tang Thương

Xuôi theo thông đạo kì bí, thân thể Hàn Phong như điều đứt dây mà rơi xuống. Thông đạo cũng không quá sâu, chỉ dài khoảng ba, bốn mét thì dừng lại. Tuy nhiên, điều làm Hàn Phong kinh ngạc là khi hắn đáp xuống không hề có cảm giác đau đớn như va vào khoáng thạch cứng rắn, chỉ thấy êm êm tựa như ngã xuống nệm vậy.

Răng...rắc...rắc.

Có lẽ cơ quan nơi này đã được thiết kế sẵn, sau khi mở ra không lâu sẽ tự động đóng lại. Lúc này, đập vào mắt Hàn Phong là một mảng tối om, tay đưa ra cũng không nhìn thấy nổi năm ngón. Ngoài ra, một mùi hôi thối đến buồn nôn xộc vào mũi khiến hắn không khỏi nhăn mày nhíu mắt.

-Đạo lão, người giúp ta kiểm tra xem nơi này có gì bất ổn không? – Vô tình lọt vào địa phương kì lạ này, không rõ hung hiểm ra sao, Hàn Phong nhìn đau mà câu thông với khí linh.

-Không có, nơi này không có khí tức của người sống, yêu thú cũng vậy. – Đạo lão dứt khoát trả lời, từ lúc hắn lọt vào đây, lão đã vội vàng tỏa ra thần thức để kiểm tra rồi.

Nghe được lời này, Hàn Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm. Thân đang bị thương, hắn cũng chẳng màng đến mùi hôi thối xung quanh, vội vàng lấy ra một viên hạ phẩm đan được trị thương nuốt vào rồi ngồi xuống điều tức. Thứ này là Nhạc Vũ cấp cho hắn một ít trên đường đến Cực Lạc tông, vốn nghĩ sau này mới dùng đến, không ngờ hôm nay đã có dịp sử dụng.

Đan được vào miệng liền tan ra, hóa thành một dòng linh khí thanh mát, dễ chịu xuôi dọc trong thân thể Hàn Phong, từ tốn điều trị vết thương ở đầu và ngực hắn. Khoảng hai giờ sau, cảm giác con đau nhức đã phần nào nguôi ngoai, Hàn Phong chậm rãi mở mắt.

Lấy từ trong nhẫn trữ vật dụng cụ đánh lửa, Hàn Phong liền mang cảnh vật xung quanh soi rõ. Thế nhưng, cảnh tượng trước mặt lại làm hắn chết đứng người.

Nơi này là một hang động nhỏ, chỉ cao và dài bằng một căn nhà bình thường. Điều đáng nói là cái thạch động kì dị này không ngờ khắp nơi đều trải dài xác người. Những người này có lẽ đã nằm xuống được một thời gian, thân thể đã phần nào được phân hóa, tỏa ra mùi hôi thối kinh người. Cũng may nhiệt độ khu vực Cực Bắc rất thấp nên mùi thối rửa được ếm lại, không để lộ bí mật nơi đây ra ngoài. Vì lí do này mà ngoại nhân không thể tìm ra thạch động, nay mới vô tình bị Hàn Phong phát hiện.

Ọc..ọc...ọc!

Giờ thì Hàn Phong cũng hiểu vì sao hắn đáp xuống đây lại êm ả đến như vậy. Nghĩ đến cảnh tượng bản thân ngồi điều tức trên đồng xác người này hơn hai giờ, hắn nhìn không nổi mà xanh mặt nôn ói.

-Hừ, chỉ có như vậy đã chịu không nổi, thật vô dụng. – Đạo lão khinh thường hừ lạnh.

Hàn Phong cũng chẳng biết nói gì cho phải, cố gắng điều chỉnh tâm tình cho khôi phục trở lại. Đoạn, hai mắt Hàn Phong mở lớn, trừng mắt nhìn thẳng vào đồng tử thi. Cuối cùng, hắn cũng nhìn ra điểm bất thường của nơi này.

Những tử thi nọ khoảng ba bốn mươi cái, nam nữ đều đủ, điểm chung duy nhất là họ đều mặc trường bào màu lam, phía trước ngực và ống tay áo thêu một chữ “CỬU” đỏ tươi.

-Người của Cửu... Cửu Sát Tông. – Khóe miệng Hàn Phong run rẩy lắm nhằm từng chữ trầm thấp.

Lúc này, thâm tâm hắn lóe lên một suy đoán đáng sợ, đau đớn nhất mà hắn không bao giờ muốn nghĩ tới. Sắc mặt Hàn Phong trở nên đỏ au, khóe mắt hắn lên từng đoạn tơ máu. Bỗng nhiên, hắn điên cuồng quỳ xuống, vùi mình vào đồng xác đệ tử Cửu Sát Tông, lục tung khắp nơi như tìm kiếm thứ gì đó. Hai tay hắn run rẩy, thận trọng kiểm tra diện mạo từng tử thi một, chỉ thấy mỗi lần chuyển sang một cái xác khác, Hàn Phong lại thở nhẹ một hơi.

Bỏ mặc hết thấy mùi hôi và dơ bẩn, Hàn Phong như rơi vào một đầm lầy tử thi thối rửa.

Mà Đạo lão thấy được hành động của hắn thì cũng rất đối ngạc nhiên và khó hiểu, bất quá khi thấy biểu tình trầm trọng trên mặt Hàn Phong, lão cũng không cung đám lên tiếng quát rầy.

Sau một giờ lục tung khắp nơi, Hàn Phong đã bò đến đoạn cuối của thạch động. Lúc này, tâm tình của hắn cũng đã phần nào hòa hoãn trở lại.

Đúng lúc đó, ở phía tận cùng của hang, một cái xác khác hiện ra khiến trống ngực Hàn Phong đập mạnh liên hồi. Người này đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá, tư thế khác hẳn với những cái tử thi vứt bừa bãi bên ngoài. Càng ngạc nhiên hơn là cái xác này đã bị phân hóa hoàn toàn, chỉ còn lại xương khô, không nhìn ra diện mạo thực sự. Khác với những đệ tử Cửu Sát tông khác chết đi mà không còn lưu lại vật gì, người này trên ngón tay đeo nhẫn

trừ vật màu lam sáng ngời.

Nhìn thấy chiếc nhẫn nọ, thân hình Hàn Phong tựa như hóa đá, đôi mắt hấn đỏ au màu máu, vô hồn nhìn bộ xương khô. Phải, chiếc nhẫn đó cùng với nhẫn trừ vật của Hàn Phong giống nhau như khuôn đúc, là cùng một bộ.

Chỉ thấy hấn quỳ gối trước người nọ, đôi tay gầy yếu chậm rãi nâng tay bộ xương lên rồi tháo rời lam nhẫn ra. Bên trong giới chỉ tổng cộng có ba trăm tinh thạch, một ngọc giản và một di thư viết bằng máu. Đây là một khoản tài phú không tồi, tuy nhiên trong mắt Hàn Phong lúc này cũng chỉ thấy được di thư nọ mà thôi.

“Gửi người hữu duyên.

Ta chỉ là một đệ tử ngoại môn nhỏ bé ở Cửu Sát tông, vốn cũng chỉ an phận cố gắng tu luyện, mong sớm ngày trở thành cường giả. Không ngờ, một ngày nọ, tiểu đệ của ta biệt tích ở Cực Hàn Chi Địa, lạnh ít dữ nhiều. Ta liền vào đó tìm kiếm song vẫn chẳng có chút tin tức nào, cơ duyên xảo hợp, ta đoạt được võ kỹ ân thân kỳ diệu của một tên võ giả khác. Trước nỗi đau thương của phụ thân, hơn nữa lại mang trọng trách gánh vác gia tộc sau này, ta liều mạng tu luyện quên ăn quên ngủ, không ngờ vẫn thất bại trong lần thi tuyển trở thành nội môn đệ tử. Cùng lúc đó, ta nhận được tin toàn bộ gia tộc bị diệt chỉ trong một đêm. Thất vọng, bi phẫn, đau thương dày xéo tâm hồn ta. Ta không thể tiếp tục chờ đợi đến lần tuyển chọn nội môn đệ tử lần sau nữa.

Dựa vào võ kỹ ân thân nọ, ta liền lập ra một kế hoạch kinh thiên, tỉ mỉ đến từng chi tiết. Trước tiên, ta âm thầm đào ra thạch động này, sau đó gây ra một vụ mất tích đệ tử ngoại môn ở trong tông. Sau đó, ta trốn vào đây sống, trở thành “một nạn nhân” của sự tình này. Mỗi khi có cơ hội, ta tiếp tục cẩn thận ẩn thân bắt giết một số ngoại môn đệ tử khác. Dĩ nhiên, toàn bộ cao tăng trên dưới Cửu Sát tông đều điên cuồng điều tra việc này.

Khi người Cửu Sát tông đang bị thu hút chú ý, ta mới tiến đến mục tiêu thực sự của mình, trộm đi Cửu Thiên Quyết, võ kỹ độc môn của họ. Chỉ với thứ này ta mới có thể sớm ngày gia tăng thực lực, sớm ngày báo thù diệt gia.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, Cửu Thiên Quyết được vô số cao thủ canh phòng nghiêm ngặt, ta may mắn cướp chỉ cướp được tầng một, còn sót tầng hai và ba. Đồng thời, ta cũng bị họ phát hiện, dính phải ám khí kịch độc, chỉ kịp trở về lại thạch động này. Ta nhận ra thân thể mình suy thoái với tốc độ nhanh chóng, biết không sống được bao lâu bèn để lại di thư này. Tất nhiên, cao tăng Cửu Sát tông cũng nhận ra kế hoạch của ta, tuy nhiên trong số hàng chục đệ tử mất tích, chúng không thể tìm ra kẻ chủ mưu thực sự, cuối cùng cũng sẽ vì mặt mũi tông môn mà dấu đi sự tình cướp đoạt võ kỹ này mà thôi.

Bên trong nhẫn trừ vật của ta là Cửu Thiên Quyết tầng một, ba trăm tinh thạch thu được từ đệ tử ngoại môn. Nếu như ngươi có duyên đến nơi này, lại thu về tài vật của ta, tương lai nếu có năng lực hãy ra một phần sức lực giúp ta báo thù. Ngươi chỉ cần cầm di thư và nhẫn trừ vật của ta đến gặp các chủ Nam Vũ các ở Hoàng quốc sẽ hiểu rõ sự tình, đồng thời cũng sẽ nhận được hỗ trợ từ họ.

Còn nếu như ngươi không làm, ta cũng chỉ đành nhắm mắt uất hận mà thôi...”

Từng dòng chữ đỏ tươi như cái tát thật mạnh giáng xuống mặt Hàn Phong. Đôi mắt hấn đã nhòa lệ, đôi môi khô khốc, run rẩy thì thào:

-Đệ tử Cửu Sát tông, tiểu đệ mất tích, toàn gia bị diệt...

Điều mà hấn lo sợ nhất không ngờ đã thành sự thật, mặc dù trong đó có vô vàn ẩn tình mà đến nay hấn mới thấu hiểu.

-Đại caaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Hàn Phong rống lên, gào khóc dữ dội, thanh âm thập phần đau thương. Lúc đứng trước bài vị của Hàn Phi Long, hấn đã từng thề rằng sẽ không bao giờ rơi lệ nữa. Thế nhưng, sự thật này khiến khốc nức hấn cay đắng, đến nỗi không thể nhịn được nữa, cứ như vậy mà nước mắt tuôn rơi, không gì cản được.

Thời điểm sau khi thức tỉnh tại Băng Hà biển, hấn đã từng đi qua Cửu Sát tông và nghe về sự tình đệ tử ngoại môn mất tích, trong đó có cả đại ca hấn (**Chương 13). Dù biết rằng tính mạng đại ca lãnh ít dữ nhiều thật đấy, nhưng ít ra thâm tâm hấn vẫn mãi nuôi hi vọng, hi vọng về sự tồn tại của người thân cuối cùng này.

Cảm giác mâu thuẫn luôn khiến hấn mệt mỏi, hấn vừa muốn truy tìm tung tích Hàn Lâm song lại sợ hãi tiếp nhận tin dữ, sợ rằng bản thân sẽ không tiếp nhận được. Hôm nay, khi nhìn thấy vô số tử thi đệ tử Cửu Sát tông, thâm tâm hấn đã dấy lên một cảm giác bất an.

Sự thật này thật quá mức đau thương, hấn làm sao có thể chấp nhận chứ. Phải, thà rằng tin tức của Hàn Lâm cứ mãi chôn vùi ở nơi này, để hấn mãi mãi không tìm ra, mãi mãi để hấn sống trong niềm tin vô định còn hơn...

Trôi nổi giữa một đầm lầy tử thi, dưới ánh lửa lập lòe chỉ còn lại bóng hình của một thiếu niên thương tâm, đang nức nở ôm lấy hài cốt của đại ca mình mà khóc.

Thế sự quả thật quá mức vô tình, người đời mỗi khi may mắn gặp được kỳ ngộ của tiền nhân để lại đều vô cùng hoan hỉ, sung sướng. Còn Hàn Phong, kỳ ngộ mà hấn có được lại do một tay người thân mình lấy tính mạng trao ra.

Rốt cuộc hấn nên vui mừng, sung sướng hay đau đớn, thương tâm?

Chương 22: CỬ THIÊN QUYẾT

Một tháng trôi qua...

Tại An Cư lâu, Hàn Phong đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Sau khi ở trong thạch động một đêm, Hàn Phong theo thông đạo ban đầu mà trở ra ngoài. Lúc này sự cố tuyết lở cũng đã kết thúc, hán cũng bắt gặp hai người Nhạc Phi Tuyết đang rồi rít tìm kiếm. Các nàng lo lắng cho an nguy của hán vô cùng, cuống cuống chạy ngược xuôi truy tung cả đêm ròng rã. Đến khi nhìn thấy Hàn Phong, Nhạc Phi Tuyết không kìm lòng nổi mà ôm chầm lấy hán khóc nức nở.

Thế nhưng...

Hán chỉ bất động đứng đó, hai chân như chôn chặt xuống tuyết, miệng không nói lấy một lời. Còn đôi mắt, lúc này đã trở nên vô hồn, không chút sức sống.

Khẽ đẩy nàng ra, Hàn Phong lê bước chân nặng nhọc trở về túp lâu. Nhạc Phi Tuyết và Surong Nhã thì bị hành động này của hán làm cho thất thần, vội vã đuổi theo níu tay, quan tâm hỏi han hán.

Tuy nhiên... vẫn không có một lời đáp trả nào.

Về đến An Cư lâu, Hàn Phong khóa ngay cửa phòng lại, nằm vắt xuống giường, bỏ mặc Nhạc Phi Tuyết bên ngoài đập cửa la hét mỗi lúc một lớn hơn. Nàng mặc kệ hết thảy, quyết không bỏ mặc, mãi đến lúc sau Nhạc Vũ bắt đắ dĩ phải đánh ngất nàng mà mang trở về Cực Lạc tông. Môn quy nơi này rất nghiêm khắc, không giống như Nam Vũ các là nhà của nàng, vì vậy Nhạc Vũ không thể không bắt kính.

Mặc dù đã trưởng thành hơn trước, thế nhưng lần này Hàn Phong cũng không thể nhanh bình tĩnh. Bất quá, đây cũng không phải là lần đầu hán bị đả kích, chỉ sau ba bốn ngày tĩnh tâm, cộng thêm Đạo lão ra sức khuyên nhủ từ nhẹ nhàng đến mắng chửi thậm tệ, Hàn Phong cuối cùng cũng khôi phục tâm tình. Bất giác, tâm tính của hán lại được rèn dũa thêm một phần kiên định, suy nghĩ cũng dần thành thực hơn.

“Ta phải cố gắng hết mình, thay cả phần của đại ca nữa. Mặt khác, sau này chuyện không liên quan đến mình thì phải tìm cách tránh đi. Dù điều này có đi ngược lại lí tưởng sống của bản thân thì ta cũng phải thay đổi. Ta không thể chết một cách oan ức, không thể phụ lòng của đại ca, phụ lòng của cha được.” – Hàn Phong đã thầm hạ quyết tâm như vậy.

Trong một tháng thời gian, Hàn Phong xin nghỉ việc ở tiệm xảo tượng, chuyên tâm phục dựng đan dược của Surong Nhã để tu luyện. Cứ cách một tuần hán dùng một viên, đến nay đã tiêu hao sạch sẽ. Lần đầu sử dụng đan dược, Hàn Phong nhận ra tốc độ hàn khí lưu chuyển trong cơ thể nhanh hơn bảy tám lần khiến hán mừng rỡ không thôi. Vì vậy, ngoại trừ ba bữa ăn uống qua loa hán đều điên cuồng tu luyện, tham lam tăng cường năng lượng Băng Tâm Tuyết Ảnh. Nhờ trước đây đã từng đạt đến cấp năm cảnh giới cơ sở nên đã có sẵn căn cơ, cộng thêm tốc độ thần kì của đan dược, chỉ hơn một tuần tu vi Hàn Phong bay vọt từ cấp hai lên đến tận cấp sáu. Kết quả này cũng đủ để hán trọn mắt há mồm một phen.

Tuy nhiên, từ cấp sáu trở đi Hàn Phong là lần đầu tu luyện, không hề có chút kinh nghiệm nào từ trước, hơn nữa đan dược đã dùng qua một lần nên hiệu quả giảm hẳn, cuối cùng mới giúp hán đột phá đến tám cấp công pháp cơ sở.

Hiện tại cũng đã trôi qua một tháng thời gian, khóa đan dược cuối cùng cũng đã được Hàn Phong phục dựng luôn. Ngồi ở trên giường, từng mảng hàn khí lượn lờ quanh thân thể hán, trên tóc và chân này đã dần kết tủa từng mảnh băng vụn. Đoạn, hai tay Hàn Phong đang đặt trên đùi chậm rãi di chuyển lên trước ngực. Một lực hút kinh người từ trong thân thể hán tỏa ra, toàn bộ hàn khí và băng vụn trên người lần lượt hóa thành chất lỏng rồi nương theo lỗ chân lông mà quán trú vào thân thể Hàn Phong.

Bùm.

Đã đạt đến cấp chín rồi.

Hàn Phong chậm rãi mở mắt, miệng thở ra một ngụm trọc khí. Hán đưa bàn tay ra trước tầm nhìn rồi khẽ nắm chặt lại. Không thể đột phá đến cảnh giới Vô đồ, thâm tâm hán không khỏi có chút thất vọng. Tất nhiên, suy nghĩ này của Hàn Phong để lọt vào tay người khác tất sẽ được tặng miễn phí một trận mắng chửi thậm tệ. Tốc độ kinh người như vậy còn chưa thỏa mãn, vậy người muốn thế nào?

Mà thời gian qua Nhạc Phi Tuyết cũng ghé thăm hán mấy lần, bất quá trông thấy Hàn Phong đã khôi phục tâm tình, hơn nữa lại chuyên tâm tu luyện, nàng cũng phần nào yên lòng, hơn nữa cũng không muốn gây trở ngại cho hán nên đành trở về.

Đột nhiên, một tay Hàn Phong đưa ra phía trước, từ đó lập lòe lam quang kì dị. Chỉ thấy bàn tay đó của hán run rẩy một hồi, lần lượt từng đợt hàn khí trong cơ thể theo đó mà điên cuồng quán nhập vào, xoay tròn, kết thành một băng cầu nhỏ lơ lửng trên tay.

“Thiểm Ngụy Châu”

Roẹt.

Nắm tay Hàn Phong bóp chặt, băng cầu nọ liền tan vỡ, hóa thành hàn khí quay ngược trở về thân thể Hàn Phong. Vài giọt mồ hôi lăn dài trên trán hần, xem ra với năng lực hiện tại sử dụng võ kỹ này cũng đã có phần hơi miễn cưỡng với Hàn Phong, đủ thấy uy lực của nó cao cỡ nào. Mặc dù có được ưu thế bu rần của Băng Tâm Tuyết Ảnh, cảnh giới chưa đạt đến Võ đồ song Hàn Phong có thể tạm thời sử dụng được võ kỹ thứ nhất của Cửu Thiên Quyết: Thiểm Ngụy Châu.

Cửu Sát tông nổi tiếng bởi năng lực tấn công kinh thiên động địa, thế đánh dũng mãnh không thể cản phá toàn bộ đều là nhờ vào Cửu Thiên Quyết này. Tâm niệm của họ là lấy công làm thủ, đánh cho đối thủ không thể làm gì ngoài việc ngâm đắng nuốt cay mà đỡ đòn. Cửu Thiên Quyết bao gồm chín võ kỹ khác nhau, cấp độ tăng dần, uy lực bất phàm. Đặc biệt, chúng có thể thiên biến vạn hóa phối hợp nhau tạo thành một chuỗi tấn công liên hoàn vô cùng khủng bố, năng lực cao thấp của đệ tử Cửu Sát tông cũng dựa vào khả năng kết hợp những võ kỹ này mà đánh giá. Vì vậy, người ta vẫn thường nói rằng giao đấu với họ cũng giống như một người đang đánh mà thôi.

Các loại võ kỹ đều được phân thành thiên địa huyền hoàng bốn cấp, trong đó thiên cấp võ kỹ là quý hiếm nhất. Ngoài ra, mỗi cấp võ kỹ cũng được chia ra thành sơ, trung, cao ba giai.

Bộ một Cửu Thiên Quyết mà Hàn Phong đang giữ có tổng cộng hai võ kỹ: Thiểm Ngụy Châu, Lưỡng Long Tranh Châu và Đại Đạo Thăng Thiên là một võ kỹ phụ trợ, cả ba đều đạt Huyền cấp trung giai. Thiểm Ngụy Châu sử dụng bằng cách dồn một lượng lớn năng lực băng hàn ra bàn tay, sau đó kết thành băng châu mà công kích đối thủ. Thoạt nhìn thì thứ này giống như võ kỹ căn bản, tuy nhiên, uy lực thực sự của nó là tính bất ngờ và đa dạng trong phối hợp công kích liên hoàn. Khi Thiểm Ngụy Châu kích nổ sẽ hóa thành băng chông sắc nhọn oanh tạc kẻ thù. Bất quá, người mới luyện võ kỹ này ban đầu chỉ có thể sử dụng ở cự li gần mà thôi, đến khi thuần thục mới có thể xạ kích được, tất nhiên nếu cảnh giới cao cũng có năng lực tạo ra nhiều băng cầu cùng một lúc. Chỉ thoạt nhìn cũng nhận ra rằng đây là một võ kỹ vô cùng thực dụng, cũng vì lí do này mà Hàn Phong cố gắng tập luyện nó thời gian qua.

Tuy nhiên, Cửu Thiên Quyết là võ kỹ độc môn không truyền ra ngoài, Hàn Phong cũng không thể tùy tiện sử dụng, một khi bị bắt gặp tất sẽ nhận phải hậu quả khôn lường. Điều này cũng có nghĩa là một khi hần dùng đến Thiểm Ngụy Châu thì bắt buộc phải giết người bịt miệng.

Nhìn thấy thành quả đạt được trong một tháng chuyên tâm tu luyện, khoe miệng Hàn Phong nở một nụ cười thỏa mãn. Sau đó, hần liền tắm rửa và thay một bộ y phục mới, dự định ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành. Đây là một quyết định vô cùng sáng suốt, nếu bây giờ mà hần tiếp tục tu luyện thì sớm hay muộn cũng tẩu hỏa nhập ma mà thôi.

Bước ra đến cửa ngoài An Cư lâu, Hàn Phong tham lam đưa mũi lên hít lấy từng đợt không khí trong lành. Một cảm giác thư thái lan rộng toàn bộ cơ thể và kinh mạch trên người khiến hần có cảm giác lâng lâng khó tả.

“Chà, một tháng cảm đầu trong phòng thật quá mức ngột ngạt. Đã lâu rồi không được thư giãn như thế này. Ôi, cảm giác thật là thoải...”

Rầm... ầm ầm!

Cảm khái còn chưa được bao lâu, hai mắt Hàn Phong liền tối sầm một mảng. Hần vừa rồi đã bị người khác va vào, đẩy thẳng đến một góc tửu lâu, lực đạo mạnh đến mức đánh tan cánh cửa thành từng mảnh vụn, bụi tuyết bay ngập trời. Mà người nọ hiện đang nằm đè lên người Hàn Phong, sắc mặt tái mét, miệng đầy máu tươi. Đây là một thiếu niên, tuổi chỉ tầm mười một, mười hai, thân mặc một bộ áo vải màu đen, trước ngực mang huy hiệu hình đơn đao màu trắng.

Cách đó không xa, một tên thiếu niên khác trạc tuổi Hàn Phong đang đứng khoanh tay, vẻ mặt phi thường vênh váo.

-Hắc hắc, thì ra đạo pháp của Cuồng Đạo võ quán chỉ là vậy thôi sao, thật làm ta quá mức thất vọng rồi. – Tên này huênh hoang vênh mặt lên nói. Chỉ nhìn sơ qua cũng biết hần mười mười là thủ phạm đã đá thương hắc bào thiếu niên.

-Đặng Tiểu Cương, người bắt quả cũng chỉ là một con chó cắn càn mà thôi. Chẳng qua chỉ là tu luyện sớm hơn ta một vài tuổi, tưởng được như vậy là giỏi lắm hay sao? – Thiếu niên kia cũng đã lồm cồm bò dậy, miệng phun ra một ngụm máu còn ứ trong cổ họng rồi không khách khí mắng chửi lại.

Trong khi đó, Hàn Phong sau một màn tai bay vạ gió này cũng đã hoàn hồn. Sau khi kiểm tra thấy thân thể không có gì bất ổn, hần thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhìn thấy một màn trước mặt, hần thật không kìm được mà nguyên rủa ông trời một phen thậm tệ trong lòng, đồng thời cũng lời luôn gia phả của hai tên tiểu gia hỏa này ra trên dưới điểm danh một lượt.

“Thật là quá mức khổ nạn. Bộ Hàn Phong ta bị sao quá tạ chiếu hay sao vậy, vừa mới chỉ bước chân ra ngoài, chưa kịp thư giãn đã gặp phải xui xẻo. Rốt cuộc trên đời này còn có thiên lý hay không háaaaa ?”

Bất quá mắng chửi thì mắng chửi, Hàn Phong cũng nhẹ nhành rời sang một bên khỏi chốn thị phi này, hần còn chưa có quên quyết tâm đề ra cách đây không lâu.

Mà tên Đặng Tiểu Cương lúc này cũng vì bị chửi mà thẹn quá hóa giận, mặt nổi đầy gân xanh, lấy tay trỏ thẳng vào hắc bào thiếu niên mà đáp lại:

-Người con mẹ nó Hàn Qui Tích, người là cái thối tha gì mà dám lên tiếng ở đây. Ta mà là chó thì... thì người cũng chỉ là một con ve chó, sống kí sinh trên người ta mà thôi. Đồ ăn bám chó má!

Câu này vừa lọt vào tai, Hàn Phong không khỏi ngả ngửa một phen. Cái tên này chỉ số thông minh cũng thật quá cao nha, ai đời người ta chửi mình là

chó thì thôi đi, lại còn khẳng khái thừa nhận, ấy vậy mà cũng nghĩ ra cái danh hiệu “con ve chó” nữa. Kì tài, đúng là kì tài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Làn Đầu Giao Tranh

Tràng chiến đấu ồn ào khiến người đi đường bắt đầu chú ý, một vài người thì tránh sang một bên quan sát, thì thầm to nhỏ với nhau, số còn lại dường như không có hứng thú với bọn tiểu tử cảnh giới Võ đồ này nên chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đi.

Cái kiểu mắng “con ve chó” quả thực khôi hài đến cực điểm, ấy vậy mà không hiểu sao Hàn Qui Tích lại giận đến sôi người. Nắm chặt đơn đao trong tay, người này chém ra hai đường lam quang rực rỡ, phân ra tả hữu hai bên của Đặng Tiểu Cương, theo hình cánh nhận mà công kích vào. Đồng thời, thân hình y cũng phóng tới phía trước địch thủ, đơn đao nâng lên thật cao, nhắm thẳng đầu Đặng Tiểu Cương mà bổ xuống.

Đứng trước thế công dồn dập và kín kẽ này, không ngờ thiếu niên họ Đặng chỉ nhếch môi cười khẩy, ánh mắt lóe lên một tia ngoan độc. Bị mắng là con chó ở chỗ đồng người xem ra đã làm hắn vô cùng bất mãn, thâm tâm đã ngầm ra ý địch hạ độc thủ rồi. Đoạn, hai tay Đặng Tiểu Cương nhanh chóng được bao phủ bởi một tầng hắc sắc nham thạch, sau đó xếp chéo trước ngực thành hình chữ “X”, vừa vận đốn đỡ hai luồng lam quang hàn khí tạo thành một tiếng nổ trầm thấp. Xem ra uy lực của hai luồng lam quang nọ cũng không lớn là bao.

Tất nhiên Hàn Qui Tích cũng đã biết rõ kết quả này, chỉ thấy đơn đao trong tay hắn bổ xuống càng nhanh hơn, uy lực cực lớn.

“Xạ kích tất nhiên chỉ là hư chiêu, không ngờ ngươi lại ngạo mạn mà cư nhiên đón đỡ. Bây giờ khoảng cách gần thế này, ta muốn xem ngươi tránh né đao của ta như thế nào”

Vụtttttt.

Không ngờ, thế đao uy dũng lại chém vào khoảng không. Một màn này xảy ra cũng khiến Hàn Qui Tích trở mắt vì kinh ngạc, hắn chỉ kịp thoáng thấy một luồng gió mát khê tạt qua mặt rồi liền có cảm giác bản thân như đang lơ lửng giữa không trung. Không biết từ khi nào, Đặng Tiểu Cương đã ở sau lưng, hai tay ôm chặt lấy bụng hắn, nương theo thế “ngã bản kiều” mà hình thành một đường vật tuyệt mỹ.

"Bản Kiều Soái"

Trước đó vài giây, sau khi đón đỡ hai luồng lam quang, Đặng Tiểu Cương liền lấy hai chân làm trụ, toàn thân xoay tròn như một con vù, khéo léo bám sát thân thể Hàn Qui Tích mà né tránh đường đao rồi thuận lợi vòng ra sau lưng kích trả. Cũng nhờ lực li tâm này mà cú vật tạo ra uy lực được nâng lên ít nhất cũng hai ba phần. Kỹ thuật chiến đấu của người này quả thật tuyệt vời, chênh lệch không nhỏ đối với thiếu niên họ Hàn.

Mất thấy đầu của Hàn Qui Tích chẳng mấy chốc sẽ va mạnh vào nền đất cứng rắn, không ngờ ngay tại khu vực đó cư nhiên lại trồi lên một mũi nham thạch màu đen nhọn hoắt, nếu cứ tiếp tục theo đà này thì không lâu nữa sẽ xuyên thủng đầu của y, Hàn Phong không kim lòng được, buột miệng la lớn:

-Cẩn thận!

Thanh âm Hàn Phong bất ngờ vang lên, đồng thời sâu trong thâm tâm Hàn Qui Tích, cảm giác tử vong mãnh liệt không biết từ đâu truyền đến khiến hắn không khỏi giật mình hoảng sợ.

Ràmmmmmmmm!

-Aaaa!

Đầu của Hàn Qui Tích lúc này đã va xuống mặt đất tạo thành tiếng vang dữ dội, chỉ thấy hắn gào lên một tiếng đau đớn, miệng búng ra liên tiếp máu nhuộm đỏ mặt tuyết. Trong sát na sinh tử, hắn chỉ kịp nghiêng đầu sang bên để né tránh, nhờ vậy mà thoát được lưỡi hái tử thần kẻ trên cổ. Nhìn thấy mũi nham thạch nhọn hoắt, sắc lém đã cứa một đường nhỏ trên má mình, Hàn Qui Tích vừa giận vừa sợ, trừng mắt nhìn Đặng Tiểu Cương mà cất lên tiếng nói oán hận:

-Ngươi... ngươi... họ Đặng kia, ngươi dám giết ta!

Đặng Tiểu Cương không trả lời y mà mang ánh mắt sát nhân dán lên người Hàn Phong. Hàn Phong cũng bị màn này làm cho lạnh gáy, chỉ biết tự chửi mình “ngu ngốc” thật to trong lòng rồi chuyển thân rồi đi. Nói thì lâu nhưng lần công kích vừa rồi trải qua rất nhanh, hắn một phần vì bất ngờ trước sự độc ác của thiếu niên họ Đặng, phần vì bản tính hắn vẫn chưa thể trở nên vô cảm được nên mới buột miệng thốt lên thanh âm cảnh báo. Vì vậy, bây giờ Hàn Phong chỉ muốn chuồn thật nhanh, hắn không muốn bản thân vừa bước chân ra ngoài đã phá bỏ quyết tâm của mình.

Mà Đặng Tiểu Cương thấy Hà Phong cũng thức thời nên không quan tâm nữa, hân hăng lấy hai tay bóp chặt cổ Hàn Qui Tích, độc ác nói:

-Phải, là ta muốn giết ngươi đây, thì sao nào?

-Ngươi... ặc, ặc! – Hàn Qui Tích trừng mắt căm phẫn thế nhưng không thể nào cất thành lời. Cổ y đã bị siết chặt, mặt mũi đỏ bừng, chỉ biết vùng vẫy tay chân trong vô vọng, chẳng mấy chốc sẽ tắt thở mà chết. Y chưa từng nghĩ rằng Đặng Tiểu Cương sẽ ra tay độc ác như vậy.

Những người xung quanh thấy sự việc trước mắt cũng chẳng thêm lên tiếng can ngăn, thậm chí còn tỏ ra hứng thú. Dù sao mấy tràng chiến đấu giết chóc như thế này cũng không phải quá xa lạ với họ. Đặng Tiểu Cương hả hê cười lớn:

-Hahaha, có trách thì trách miệng lưỡi chó má của ngươi thôi. Đúng rồi, cả nhà họ Hàn các ngươi miệng lưỡi đều thối tha như vậy. – Sau đó, hân nồng cuồng cất tiếng sỉ nhục – Sao nào, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi vì cha ngươi ư. Nói cho ngươi biết, Cuồng Dao vô quán chả là cái thứ gì cả. Hàn gia các ngươi đều là một lũ phế vật, một đám vô dụng. Đến một ta giết một, đến mười ta giết mười. Cùng lắm thì diệt sạch cả nhà họ Hàn các ngươi. Ahahaha!

Tiếng cười cuồng vọng của Đặng Tiểu Cương vang vọng khắp nơi, đồng thời cũng khiến Hàn Phong đang rời đi phải đứng khựng lại. Hai tay hắn run rẩy nắm chặt, răng nghiến ken két, đôi mắt chuyển sang màu máu đỏ au như ác quỷ, nhìn thấy vô cùng đáng sợ.

“Hàn gia các ngươi đều là lũ phế vật... phế vật.”

“Hàn gia các ngươi đều là lũ phế vật... phế vật.”

“Ta sẽ diệt sạch cả nhà họ Hàn các ngươi...”

“Ta sẽ diệt sạch cả nhà họ Hàn các ngươi...”

Từng câu từng chữ này không ngừng vang vọng trong đầu Hàn Phong khiến hắn nộ khí xung thiên, oán hận chôn dấu trong lòng nay hoàn toàn cũng bùng nổ. Trên đời này hắn hận nhất là kẻ nào sỉ nhục Hàn gia của hắn, càng căm thù kẻ nào động đến nỗi đau trong lòng gấp trăm lần. Lần này cũng thật xui xẻo cho Đặng Tiểu Cương rồi. Hay nói đúng hơn là thật xúi quẩy cho hắn khi cái tên hắn đang sỉ nhục lại mang họ Hàn.

Sau cả ngàn năm chìm sâu dưới đáy biển, lần đầu tiên Nhật Nguyệt đao xuất thế trở lại trên tay Hàn Phong. Hắc thần đao tiếp nhận năng lượng băng hàn từ hắn liền trở nên rực rỡ, nương theo thế chém mà tỏa ra một luồng hàn quang hình bán nguyệt lạnh lẽo kinh thiên, hướng thẳng Đặng Tiểu Cương mà công phá.

Một màn tấn công bất ngờ này khiến Đặng Tiểu Cương không khỏi giật mình nhìn lại thì thấy lam quang bán nguyệt đã đến trượt mặt. Hắn vội vàng thả Hàn Qui Tích ra, hai tay xuất hiện tầng tầng nham thạch đưa lên đón đỡ.

Ầm...mmm!

Hàn khí va chạm với hắc nham thạch vang lên tiếng nổ rầm trời, uy lực kinh thiên khiến Đặng Tiểu Cương lùi lại về phía sau ba bước, cánh tay bằng hắc nham của hắn đã bị bao phủ bởi một lớp băng mỏng. Hắn mang cặp mắt kinh nghi và hoảng sợ chiếu lên người Hàn Phong:

-Ngươi... cảnh giới cơ sở cấp chín... sao có thể... sao có thể!

Hàn Phong chẳng buồn giải đáp cho y, hắn điên cuồng liên tục vung đao, mỗi lần đao mang vung lên thì một luồng hàn quang bán nguyệt lại xuất thế, không hề khách khí mà oanh tạc Đặng Tiểu Cương. Nhìn thấy một màn hoang phí khí lực này của Hàn Phong, Đao lão chỉ biết thở dài không thôi.

Mà tên Đặng Tiểu Cương thấy Hàn Phong khi không lại tấn công mình, ban đầu thì kinh ngạc và khinh thường, thế nhưng sau khi tiếp nhận một kích vừa rồi, hắn không khỏi một phen hoảng sợ trong lòng. Năng lượng băng hàn của hắc đao thiếu niên trước mặt thật quá mức kinh khủng và tà dị, ban nãy khi tiếp xúc qua một lần, một cảm giác lạnh lẽo kinh hãi đã len lỏi tận tủy gan hắn, thậm chí cả linh hồn cũng bị một phen rung động đến tê dại. Vì vậy, hắn không dám tùy tiện chống đỡ bừa bãi nữa mà phải chặt vật tìm cách né tránh liên tục.

Lúc này, Đặng Tiểu Cương có cảm giác vừa thẹn vừa giận. Một tiểu tử cảnh giới cơ sở cấp chín không ngờ lại khiến một Võ đồ nhị cấp như hắn phải sợ hãi. Một lần nữa, tâm tính độc ác của hắn lại trỗi dậy, hạ quyết tâm diệt sát Hàn Phong.

Chỉ thấy thân ảnh Đặng Tiểu Cương nhanh nhẹn như một con sóc, thoăn thoắt lạng lách né tránh công kích của Hàn Phong rồi vòng ra xa như một con gió. Hiện tại, từ bả vai của hắn trở xuống đã phủ kín nham thạch màu đen, nhìn xa vô cùng uy dũng. Hàn Qui Tích vừa rồi may mắn được cứu thì mừng rỡ vô cùng, tuy nhiên khí lực y đã không còn bao nhiêu nên chỉ đành tránh sang một bên, lo lắng quan sát tràng chiến đấu.

“Địa Chu Mâu” (Hoàng cấp trung giai)

Rầm...Rầm...Rầm...Rầm

Tay của Đặng Tiểu Cương liên tục đâm rầm rầm xuống đất, mỗi lần như vậy từ mặt đất liền trỗi lên một mũi nham thạch bén nhọn màu đen, dài ngoằng, hướng Hàn Phong mà hung hãn đâm vào. Tổng cộng có tất cả bốn mũi nham thạch nhất tề tiến tới vô cùng chặt chẽ, nhìn xa như những cái xúc tu của một con bạch tuộc đang vây bắt con mồi.

-Hàn tiểu tử, mau nâng Nhật Nguyệt đao lên rồi toàn lực truyền năng lượng băng hàn để đón đỡ. – Nhìn thấy võ kỹ trước mặt, Đao lão vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hàn Phong nghe vậy thì không hề chậm trễ liền thu đao về chắn trước người, đẩy lưỡi đao hướng ra ngoài. Đồng thời, hàn khí lạnh lẽo màu xanh rực rỡ bắt đầu từ thân đao mà bạo phát ra, thoáng chốc liền bao bọc Hàn Phong trọn vẹn.

Bùm... Bùm... Bùm...Bùm. Àmmmmmm!

Hàn khí và hắc nham bạo phát tạo thành từng nổ kinh hãi, kinh khí tán mát ra tứ phía, cuốn bụi tuyết dưới chân tung bay mù mịt. Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh này cũng phải chấn động tâm can một phen, bất giác một số cũng thở dài thương tiếc cho số phận Hàn Phong.

Đặng Tiểu Cương cười hắc hắc tự mãn, lấy ánh nhìn người chết chờ đợi tử thi của Hàn Phong xuất hiện, xem ra hắn rất tự tin với võ kỹ của mình. Thế nhưng, đến khi bụi tuyết tan đi, trông mặt của hắn cũng phải lùi lên một quãng, kinh dị mà nhìn về phía trước.

Chỉ thấy không xa, bốn mũi xúc tu từng đám Hàn Phong đã hoàn toàn hóa băng sáng bóng. Phía sau những thứ này, Hàn Phong cũng đang thờ hồng hộc vô một cách sợ hãi. Tên họ Đặng thật quá mức gian xảo và hung ác, bốn mũi xúc tu bén nhọn dĩ nhiên không tấn ra công kích mà đồng loạt chỉ hướng đến vị trí tim của Hàn Phong mà đâm vào, mũi sau nối tiếp mũi trước, không gì cản nổi. Nếu không phải Băng Tâm Tuyết Ảnh là cực hạn hàn khí thì lúc này cái mạng Hàn Phong đã ô hô rồi. Thế nhưng những nham thạch xúc tu này cũng gần như công phá thành công phòng thủ của Hàn Phong, khiến nơi ngực hắn rỉ ra một dòng máu nhỏ. Khói nóng bốc đầy đầu, sát ý bắt đầu xâm chiếm tâm trí hắn.

Roẹt...Rắc rắc rắc rắc. Âm

Vùng đao đánh nát đồng xúc tu đã hóa băng trước mặt, Hàn Phong giận dữ trầm mạnh xuống đất, năng lượng băng hàn dồn vào một mảng lớn gấp đôi những lần đầu.

Rầm Rầm. Roẹttttttttttt.

Từ vị trí trầm phong, hai luồng bán nguyệt lam quang xé đất bay tới vị trí Đặng Tiểu Cương đang đứng. Lam quang tiếp xúc với mặt đất tạo thành tiếng rít kinh người, cuốn phăng toàn bộ tuyết phủ trên mặt đường lên trời mà bay tán loạn, hóa ra một trảng cảnh hư vô mờ mịt.

Mà Đặng Tiểu Cương vốn đang đứng thất thần khi võ kỹ của mình công phá thất bại, đến khi nhìn thấy Hàn Phong đột nhiên tấn công thì mới giật mình bừng tỉnh. Lúc này né tránh cũng đã muộn, hắn đành cắn răng vận lên tầng tầng hắc nham để đón đỡ.

Àm âm

Một lần nữa chạm trán với thứ hàn khí tà dị này, Đặng Tiểu Cương không khỏi mặt mày biến sắc. Một cảm giác lạnh lẽo không gì diễn tả được thâm nhập vào ngũ tạng khiến hắn đau đớn rên thành tiếng, khổ sở liên tục thối lui, toàn thân bất giác trở nên run rẩy. Vẫn chưa ngưng lại ở đây, từ trong bụi tuyết mù trời, diện mục Hàn Phong dần dần hiện hữu đối mặt với Đặng Tiểu Cương khiến hắn thập phần kinh sợ.

“Không xong”. - Đặng Tiểu Cương hoảng sợ hét lớn trong lòng.

Lúc này Hàn Phong nhờ bụi tuyết che đậy đã đến sát bên thiếu niên họ Đặng. Sau khi đón nhận võ kỹ hung ác nọ, Hàn Phong nhận ra con người này âm độc như thế nào, đồng thời cũng nhận ra bản thân vẫn còn xem nhẹ trận giao tranh này. Đặng Tiểu Cương đã nổi sát tâm với hắn, nếu hắn không giết người này, dù hôm nay hắn không mất mạng thì mai sau cũng sẽ bị y âm thầm ám toán. Hàn Phong còn gánh trên vai mối thù gia tộc, mạng nặng tâm huyết của đại ca Hàn Lâm. Hắn không thể chết được. Nếu đã như vậy thì, Đặng Tiểu Cương phải chết.

-Võ giả tu luyện lõi lực chi khí thì có tốc độ nhanh đến mức để lại tàn ảnh, Hoắc Thiên Sơn thì có băng thể thể thân kì diệu. Vậy thì Hàn Phong ta sẽ dùng bụi tuyết che mắt ngươi. Chết đi. – Hàn Phong cất lên thanh âm lạnh lẽo như tử thần đòi mạng.

“Thiểm Ngự Châu” (Huyền cấp trung giai)

Năng lượng băng hàn bùng nổ trên tay hàn phong, cuộn thành một băng châu màu xanh vô cùng rực rỡ.

Ý định tiêu diệt Đặng Tiểu Cương đã che mất thần trí của Hàn Phong, khiến hắn quên luôn cái gì là võ kỹ độc môn mà mang ra sử dụng. Mà một màn bụi tuyết che đường ban nãy cũng nhờ vào lúc đón đỡ võ kỹ của thiếu niên họ Đặng hắn mới vô tình nghĩ ra.

Mất thấy lâm cầu uy áp trên tay Hàn Phong đang tấn công mình, Đặng Tiểu Cương sợ hãi la lên:

-Thiểm Ngự Châu? Cửu Thiên Quyết? Ngươi là người của Cửu Sát Tông?

Lời này của hắn khiến Hàn Phong giật mình bừng tỉnh. Không ngờ tên này kiến thức cũng không hề thấp chút nào, chẳng lẽ chỉ vì một phút nóng nảy mà Hàn Phong đã tự chuốc lấy họa sát thân hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nguyệt Vô Thường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.